OKAT
YAYINEVİ

uzay serisi

13

J.STRIKE

çeviri
sabri öner

KUTSAL GEZEGEN

KUTSAL GEZEGEN

JEREMEY STRIKE

Tercüme :

REHA PINAR

OKAT YAYINEVİ
Ankara Cad. Güncer Han
45/4-5-6 P.K. 1017 Tel : 27 65 22
ISTANBUL

OKAT YAYINEVİ UZAY SERİSİ

(ÇIKANLAR)

1. KİTAP : UZAYDA SUİKAST
2. KİTAP : UZAYDA BÜYÜK SIÇRAYIŞ
3. KİTAP : UZAYDA İSYAN
4. KİTAP : FAHRENHEIT 451
5. KİTAP : DÜNYA BATIYOR
6. KİTAP : ROBOT X - 81
7. KİTAP : MAYMUNLAR GEZEGENİ
8. KİTAP : KAN DAMARLARINDA YOLCULUK
9. KİTAP : ANARŞİST
10. KİTAP : UZAYDAN GELEN AJAN
11. KİTAP : YARATILAN DÜNYA
12. KİTAP : ÇELİK MAĞARALAR
13. KİTAP : KUTSAL GEZEGEN

VE 14. KİTAP

15 Gün Sonra Çıkacak Olan

ÖLÜM MELODİSİ

BEKLEYİNİZ!

Dizgi - Baskı : OSMANBEY MATBAASI — 1971

— Biliyor musunuz, tanrılık gerçekten çok zor, dedi ses. Göğe gelen dualar ve sonsuz dilekler. «Bu dileğini yerine getirirsen şunu vaadediyorum» veya «Tövbeler olsunki bu günahı tekrar işlemiyeceğim» gibi sözler ve sonra savaşlar. Fakat bu işi biraz olsun zevklendiren bir şey varsa o da savaşlar. İnsanlar bir başkasının yaptığını örneğin bir ülkeye saldırmayı günah biliyor fakat yine kendileri aynı maksatla savaşıyor. Hem de benim adıma.

Şaşkın bir ifade, duvarları parlayan büyük mağarada yalnız olan adamın yüzüne yayıldı.

— Savaşlar mı? dedi.

— Evet, savaşlar diye cevap verdi ses. Tarihten insanlara faydası olmuş bir savaş göster bana. Bu sıkıntını da giderecektir.

— Sıkıntınızı mı?

— Evet, hem de oldukça sıkılıyorum.

Mağaraya uzun müddet bir sessizlik hakim oldu ince ve uzun boylu adam parmaklarını kızıl saçında gezdirdi.

— Tanrılar hakkında pek az bir şey biliyorum, diye sessizliği bozdu.

— Ziyanı yok, zaten bende fazla düşünmeden konuşuyorum.

— Öyle mi?

— Bu işe tanrı olarak başlamadım. Bir çeşit... kendime inancım vardı.

— Kendine inanç mı? dedi adam anlamamış bir tonda.

— Evet, kendime inanç. Cevap kısaydı «Dünyadaki milyonlarca devir öncesiydi.

— Hangi devirler?

— Gece ve gündüz, gece ve gündüz, ses kızgın ve sabırsız konuşuyordu. Mevsimler yıllar, nesiller.

— Anlıyorum, bu çeşit devirler.

— Evet fakat sözümü kesiyorsun. Tanrılar sözlerinin kesilmesine alışık değildirler.

— Özür dilerim.

— Ziyanı yok. Ses yumuşamıştı, lafıma karıştığında daha önceleri Tanrı olmadığını söylüyordum. Fakat—

— Affedersiniz.

— Yine ne var?

— Bir tanrıya nasıl hitabedilir? Kusura bakmayınız fakat—

— Niye durmadan «kusura bakma» «kusura bakma» diyorsun. Tabiî ki kusurlusun. Bu sefer ne öğrenmek istiyorsun. Söyle!

— Size nasıl hitap etmeliyim? Adam yavaşça sordu. Demek istiyorumki .. yani.. ben şimdiye kadar bir tanrı ile konuşmadım. Zaten bir çok toplumda Tanrı artık yok.

— Yerliler beni onbeş-yirmi şaşaalı isimle çağırır. Fakat bu şartlarda, sen bu gezegenin yabancısı olduğun için bana «En ulu», «Dünyanın anası» veya sadece «zatıaliniz» diyebilirsin. İstediğini seç. Ben ileri görüşlü bir tanrıyımdır.

— Dünyanın anası mı? Yani siz dişi misiniz?

— Hayır. Bütün ileri kavimler yaşadıkları yere dünya veya bu benzer bir şey der. Ve dünyayı ana gibi düşünür. Ses devam etti: Benim için bir şey değişmez. Eğer beni erkek olarak düşünmek sizi rahatlatacaksa öyle düşünün.

— Teşekkür ederim.

Bir şey değil dedi ses kibarca.

1.

Bill Warden uzay gemisinin kontrolünü otomatik pilota verdi ve aşağıdaki gezegeni yakından görmek için radarın düğmesine bastı.

Gezegen soul güneşinden aldığı mavi ve yeşil ışıkları yansıtıyordu. Bill günlerce önce enfra ruj teleskobuyla bu gezegeni bulmuş ve elektronik cihazlarla, gezegende işe yarar maden yatakları olduğunu tesbit edince derhal buraya yollanmıştı.

Warden, içinden, diğer kuruluşlara ait uzay gemilerinin oraya kendisinden önce varmamasını diliyordu. Altı aydır insanların henüz yerleşmemiş olduğu bu yıldız sisteminin bu bölümünü tarıyordu. Bu zaman zarfında işe yarar üç gezegen bulmuştu. Fakat bunların hepsine bir müddet önce diğer şirketlere ait olduğunu gösterir işaretler konmuştu.

Bu işaretler, gezegenin, ancak keşfeden kuruluş tarafından işletilebileceği anlamına da geliyordu.

Warden yıldız sistemi şirketinin araştırıcısıydı. Bulduğu her gezegen için bir miktar ücret ve gezegenin işletilmesinden bir miktar komisyon alıyordu.

Yıldız sistemi şirketi diğer korporasyonlar arasında her zaman yaya kalan bir şirketti. Çünkü insanların yıldızlara akın ettiği devirdi küçük bir organizasyondu ve şimdi ise büyük

kuruluşların uğraşmıyacağı kadar küçük gezegenleri işletiyordu.

Bu yüzden büyük personelli uzak gemileri gönderemiyordu. Şirket ancak Warden gibi maceraperestlerin çalışmasiyle gelişiyordu. Şirketin bu yüzden pek tanınmamış olduğunu biliyordu Warden. Aynı zamanda kendisi gibi uzay adamlarının diğer gruplar tarafından biraz çılgın gözüyle bakıldığını da biliyordu. Çünkü, Warden uzaya yalnız çıkmıştı, yalnız çalışıyordu ve bütün mesuliyette kendisine aitti. Eğer hastalanırsa gemideki imkânlar ancak bir yere kadar kendisine yardım edebilirdi. İnmiş olduğu herhangi bir dünyada yaralanırsa mesuliyet kendisine aitti. Şimdiye kadar çabuk karar verebilmesi, tecrübesi ve hızlı refleksleri ile yaşayabilmişti.

Bu meslekteki son on yılında Warden bir çok kere acaip bitkilerin, vahşi hayvanların, bir kaç kerede karşılaştığı yerlilerin saldırısına uğramıştı. Bu zaman zarfında, Keşfedilmemiş gezegenlere inmek veya tekrar ayrılmak için kendisine göre bir metod geliştirmişti.

Warden, gezegenden uzaya, burasının keşfedildiğine dair radyo yayını olup olmadığını kontrol için standart kanalları dinlerken ıslık çalıyordu.

Gezegenin etrafındaki iki turu sırasında hiçbir radyo yayını bulamadı. Gezegeni incelemek için radar kontrol tablosunun önüne geçti. Eğer buraya gelen ilk kendisi ise zengin olacağını düşünerek sevindi.

Elektronik beyin, analiz sistemlerinden gelen bilgileri birleştirirken Warden gezegeni gözle incelemek için teleskoplardan birini ayarlıyordu.

Gezegenin gece tarafında gayet hafif ışıklar vardı. Şimdiye kadar gelişmemiş pek çok gezegen görmüş olduğu için bu duruma şaşırmadı.

Mırıldanarak not aldı. Radyo yayınlarını kontrol için otomatik radyoyu açtı. İbre bütün dalgaları taradı. Hiçbirşey yoktu.

Warden bunu da «elektronik beyin» fişine kaydetti. Daha sonra bir araştırma için daha karışık bir televizyon alıcısı ile bütün dalgaları taradı.

Elektronik beyine şunu kaydetti: «Gezegendeki hayat dünyadaki 19 uncu asır hayatının altındadır. Hiçbir elektronik haberleşme vasıtası yoktur.»

Monitorlar elektronik beyni beslerken Warden paketlenmiş yemeğini fırına koydu. Paketi alıp tırrnağıyla açtı ve bir tabağa boşalttı. Paketi tekrar fırına koydu. Ekmek olarak yiyecekti.

Warden yemeğini yerken bir yandan da elektronik beynin tablosundan raporu okuyordu. Bu gezegen dünyadan biraz daha büyüktü. Üç büyük kara parçası vardı. Atmosfer yere yakın kısımlarda uzay gemisinin bulunduğu kısımdan biraz daha fazla oksijen ihtiva ediyordu.

Demek gezegende rahatça nefes alabilecekti. Fakat gezegenin yerlilerine zarar vermiyen herhangi bir mikrop onun için öldürücü olabilirdi.

Büyük sihirbaz cenneti tahayyül ederek ziggurat da duruyordu. Kutsal mağarada uzun müddet vecd içinde dua etmiş fakat «En Uludan» hiç bir cevap alamamıştı. Artık ayrılmak üzeriydi. Ve niçin mabuttan cevap gelmediğini düşündü.

Çoğu kere «En Ulu» insanlara kızdığından müthiş fırtınalar, tayfunlar, depremler gönderirdi.

Fakat bu günlerde havalar çok iyi gidiyordu. Güneş herzaman saatinde doğuyor, her öğleden sonra aynı saat ve aynı miktarda yağmur yağıyordu. Mahsül iyiydi.

Çenesini kaşıdı. Herşey hiç bu kadar iyi gitmemişti.

Fakat Zelnak üzülüyordu. Böyle birşey duyulmuş işitilmiş değildi. Batıdaki düşman kabileler sakindi. Köylüleri ok yağmuruna tutmaktan vaz geçmişlerdi. Ve en kötüsü nüfus gittikçe artıyordu.

Eski büyük sihirbazın yazılarını okumuştu. O'nun «İnsanlar, çekiştirecek bir konu bulamazlarsa baş sihirbasî çekiştirirler.» sözünü prensip edinmişti.

İçinde filizlenmeye başlıyan panikle, mabudun önünde diz çöktü.

— «En ulu», diye fısıldadı yere, Bu asla olmamalı.

Tapınağın kurbanlığındaki mabudla gezegenin yerlileri arasında büyük şekil benzerliği vardı. Parlak renkli heykel uzundu ve rengi kertenkeleyi andırıyordu.

Çamdan yapılmıştı Yer yer reçinenin aksettirdiği ışık vecde davet eden esrarengiz bir parlaklık veriyordu, heykele.

Sihirbaz doğruldu. Tacını düzeltirken gözü gezegenin iki ayının olduğu tarafa kaydı. Göğün katlarından bir yıldız geliyordu.

Sihirbaz yıldızın arkasındaki ince kuyruğa baktı. Sonra ellerini çırparak hızla merdivenlerin tepesine doğru koşmaya başladı. Eliyle yıldızın göstererek muhafızlara bağırdı.

— İşaret! En ulu bize işaret gönderiyor. Aşağıda, ötede beride dolaşan sihirbaz guruplarından mırıltılar geldi. Birden bir yerden davul sesleri gelmeye başladı. Büyük sihirbaz tekrar yıldıza baktığında, bir kere En Ulu'nun şerefine bir oratoryo okumaya başladı.

Warden elektronik beyinden aldığı bilgiye göre gemiyi gezegene varacak şekilde otomatik pilota devretti.

Gururluydu. Çünkü araştırmaları gezegende kıymetli ve zengin maden yatakların olduğunu göstermişti.

Bir müddet yerlilerin medeniyet seviyesini inceledi. Elde ettiği bilgileri elektronik beyine verdiğinde, şu sonucu aldı: Medeniyet seviyeleri eski dünya tarihinde İspanyollar tarafından bulunan Aztekler seviyesindeydi. Köylüler tarafından çevrilmiş toprak saraylar ve piramitler vardı. Bu Warden'e sihirbazlar tarafından idare edilen kabile hayatını hatırlattı.

Binaların duvarlarındaki basit çizgiler yazının keşfedilmiş olduğunu gösteriyordu.

— Her halde yerlilere Tanrı veya Tanrılardan gelen bir haberci rolü oynayabilirim, diyerek gülümsedi Warden, tabii araştırmalarımı bitirip gerekli sinyali verinceye kadar.

Yerliler, görebildiği kadar, kertenkele derili yaratıklardı. Yerlilerin memeliler cinsinden olmsını diledi. Fakat nasıl olsa kendi öz dünyasında hayat daha güzeldi. Yerlilerin, biri başparmağa karşılık olan 4 parmağı vardı.

Warden, bütün dikkatini toplayarak gemiyi seçmiş olduğu noktaya doğru indirmeye başladı.

Kontrolü otomatik pilottan aldı ve gemiyi, gezegenin gice tarafındaki en büyük şehrin dört kilometre açığındaki tepelerin arasına indirdi.

Seçmiş olduğu vadinin yanında bir şelale görülüyordu. Nehir yerliler tarafından görülemezdi. Kendisi ise radarla şehri gözleyebilirdi. Ormanlık tepeler, kendisi temas kurmak isteyinceye kadar yerlilerden gemisini kolayca saklardı.

Gemi atmosfere yaklaşırken Warden bütün motorları çalıştırdı. Jeti yavaşlattı. Bu sırada elektronik beyin bilgi vermiye devam ediyordu. Fakat Warden gemiden ayrılmadan bu testleri tekrarlayacaktı.

Mavimsi yeşil ağaçlarla çevrili bir alana doğru ilerliyordu gemi. Ağaçların bir kısmında çiçekler vardı. Warden nehrinin üstüne gemiyi indirdi. Geminin soğuması için bir müddet nehrin üstünden uçtu. Jetler nehrin suyunu buharlaştırıyordu. Gemi orman yangınında meydan vermiyecek kadar soğuyunca, Warden gemiyi bir alana getirdi ve indirdi.

Warden, ertesi günü, şehirdeki yerlilerin yaşayışını incelemekle geçirdi. Oradan oraya koşuyorlar ve heyecanlıydılar. Belki de bu onların her günkü haliydi Kimbilir?

Daha sonra gezegenin keşfedilmiş olduğunu gösterecek ışıklı işaıeti açtı. Kontrol ederek çalıştıklarına emin oldu. Son-

ra tekrar kontrol odasına geçti. İşaret traktörünü dışarıya çıkaracaktı.

İşaret traktörünün tekerlekleri nehir yatağındaki yosunumsu şeyleri kesti. Warden, traktörü nehrin yatağından sürerek şelâlenin altına getirdi. Başkaları tarafından görülmemesi için su sütunun arkasına yerleştirdi.

Sonra tekrar gemiye, kontrol masasının başına geçti. Yıldızlar arası haberleşme sistemini açtı. Gururla:

— Burası Yıldız sistemi şirketinin MX L2-3030 No.lu uzay gemisi. Bu gezegen keşfedilmiştir ve bütün hakları yldız Sistemi Şirketine aittir., dedi. Cihazı bu sözleri devamlı yayınlayacak şekilde kurdu.

Şirket karargâhına göndermek üzere bir rapor hazırlamaya koyuldu.

2.

Zelnak sabırsızdı. Bütün sabahı, düşen yıldızdan kendisine bir pay çıkarmak isteyenleri dinlemekle geçirmişti. Biliyordu ki bunlardan çoğu yıldızı görmemişti bile. Fakat hepsi bir şeyler uyduruyordu. Bunları saatlerce dinlemişti. Bu onun mesleğinin bir parçasıydı.

Muhafızlar korkudan titreyen birini ileri doğru ittiler.

— Yıldızı gören başka biri, Sayın Efendimiz, diye bağırdı. Mabeyinci:

— Yıldız ne dedi sana oğlum? diye büyük sihirbaz sordu.

— Bilmem sizi memnun edecek mi?, Efendim, hiç bir şey demedi bana.

— Ne, ne? diye haykırdı Babeyinci, yıldız sana bir şey söylemediyse, ne diye zatışahanelerinin kıymetli vaktini alıyorsun? Mabeyinci titreyen adamı hızla itti:

Adam yere düştü. Ayağa *kalkmadan tahtın önünden:*

— Sadece yere doğru uçtuğunu gördüm, efendim. Belki öğrenmek istersiniz ve beni mükâfatlandırırsınız diye düşündüm. Adam Zelnak'ın heybetli görüntüsüne baktı Gözleri Zelnak'a yalvarıyordu.

Sihirbazın ayaklarına doğru tırmanırken yavaşça:

— Ben sadece zavallı bir çobanım, diye yalvarıyordu.

— Anlat, bu uçan yıldız saçmasını!

— Uçuyordu, aziz Efendim, dedi ezilerek; hem de alt tarafından büyük, ateşten çiçekler geliyordu.

Zelnak güldü:

— Herhalde daha sonra toplu iğne ucunda danseden melekleri anlatacaksın. Orada bulunan sihirbazlar güldüler yaltaklanarak.

Köylü omuz silkti.

— Uçtu, dedi asık suratla. Sonra nehrin üzerinde durdu.

Büyük sihirbaz, Büyük sihirbazlara yaraşır şekilde azametle ayağa kalktı: Parmağını köylüye uzatarak bağırdı:

— Bırak yalan söylemeyi! Yıldızlar uçmaz! Yıldızlar asılı durmaz. Tanrılara küfrediyorsun, pis köylü.

— Bu yıldız uçtu, dedi adam inatla ve nehir buharlaştı. Şimdi orada bir kayanın üzerinde duruyor .

Zelnak iki kere yutkundu. Sonra cevap verebilecek kadar sakinleşti.

— Yıldızlar kaya üstünde durmaz!

— Fakat bu duruyor, dedi. Köylü, isterseniz size de gösterebilirim.

Warden'in bu meslekte oluşunun bir sebebi de büro işlerinden nefret etmesi idi. Fakat bu sefer raporu hazırlarken neşeliydi. Çünkü öyle görünüyordu ki bu gezegen kendisine hayli para getirecekti.

Haberleşme televizyonundan «biip» diye bir ses çıktı.

— Bip sensin dedi, davet eden oldu mu?

Hoparlörden tekrar bir biip sesi geldi.

Konuşmak için düğmeyi çevirdi. Warden karargâhtan bir mesaj geldiğini umuyordu.

Oysa, ekranda rakiplerinden Sara Medell'in yüzü göründü. Sara çok büyük bir kuruluşa ait üç kişilik geminin kaptanıydı. Geçmişte iki gezegene Warden'den önce vararak onu mağlûp etmişti.

Warden görüntüye baktı. Küçücük burunlu, güzel vücutlu olduğu belli, siyah saçlı bir kızdı. Şirketine ait yeşil bir üniforma giyiyordu.

— Şaşırdın mı? dedi, buradan geçişimizde senin mesajını aldık.

Sen kendin şaşır, diye Warden gülümseyerek cevap verdi. Bu sefer ben kazandım.

— Öğünmek güzel bir şey değildir, Bill. Aynı zamanda ben bir yeri senden önce bulunca öğünmedim.

— Doğru. Hatta birşeyler içmek için buraya gelirsen senden özür de dileyebilirim. Yoksa gemimden biri kızar mı buna?

— Her iki soruya da cevabım hayır. Hiç geminden dışarıya baktın mı? Misafirlerin var.

— Ne! diye ayağa fırladı. Çevre radarını açtı.

Uzay gemisinin etrafında binlerce yerli kaynaşıyordu. Warden'in şaşkınlığı Sara'nın hoşuna gitmişti.

— Ee, şimdi nasılsın? Yerliler cana yakın mı?

— Ne bileyim? Beni nasıl bulduklarını bile bilmiyorum.

Sara tatlı tatlı cevap verdi.

— Sana yardım edeceğiz, Bill. Tabiî gezegenin bir parçasına karşılık olarak. İlk araştırmalarımıza göre şu anda elinde bulundurduğun şey gayet iyi bir parça.

— Kimseden yardım istemiyorum ve ihtiyacım da yok. Gemiye zarar veremezler. Bu gezegeni kimseyle paylaşmayacağım. Çünkü onu ben yalnız buldum.

— Sen bilirsin, bir kaç gün buralarda dolaşacağız. Sıkışırsan haber ver. Teklifimiz caridir.

Ekran karardı, fakat Warden aldırmadı. Geminin etrafındaki gittikçe artan kalabalığı incelemekle meşguldü.

— Vay be, dedi kendi kendine.

Dört kişinin taşıdığı tahteravandan Zelnak, etrafı kolayca izliyebiliyordu. Nehrin kenarındaki ağaçlıktan meydana çı-

kar çıkmaz yukarı baktı. Orada, şelalenin yanındaki kayanın üzerinde parlak bir şey duruyordu. Cisim güneşten gelen ışınları yansıtıyor, bu ışık insanın gözünü rahatsız ediyordu.

Fakat Zelnak gözlerine aldırış etmedi. İçinden kendini yere atarak kafasını bir ağaca defalarca vurmak geldi.

Fakat sadece, etrafından akarak acaip cisme doğru ilerliyen aptal hamallara doğru bakarak iç geçirdi.

— Demek ki bir yıldız yuvarlak oluyormuş, diye mırıldandı.

Sonra ayağa kalktı ve muhafız kaptanlarına işaret etti.

— En Ulu, bu yıldızı incitmeden tabu mağaraya götürülmesini emrediyor.

Gemi tekrar sallandı. Warden küfrederken konsolun üzerine düştü. Yerliler, uzay gemisini etrafına doladıkları iplerle çekiyorlardı. Ağaçları keserek yol açıyorlar, kütükleri tekerlek yaparak üzerinde gemiyi sürüklüyorlardı.

Warden etrafında yavaşça dönen çevresini radar ekranından görebildiği için bütün pancereleri kapamıştı. Geminin dış çeperine gömülmüş olan televizyon alıcıları ona yetiyordu.

Kulaklığı çalmaya başladı. Konuşmak isteyen Sara idi.

— Neden dışarı çıkıp yerlileri korkutmuyorsun? dedi.

Warden, Sara'nın gözlerinde okunan kahkahaya aldırış etmedi.

— Mızraklarını görmüyor musun? diye radarı gösterdi.

— Herhalde onların korkusu senin korkundan daha fazladır, diye dalga geçti Sara.

— Fakat onların sayısı da benim sayımdan fazladır, herhalde. Aynı zamanda kanım kolay akar.

— Peki ne yapacaksın?

— Bu gece uyumaya gittiklerinde hiç kimseye zarar vermeden sessizce buradan sıvışacağım. Kızdırırcasına güldü:

— Fakat bu gezegen hâlâ benim, Sara.

— Sen bilirsin biz her ihtimale karşı buralarda dolaşacağız.

— Hiç heveslenme, diyerek gülümsedi Warden.

— Seni öldürdükleri takdirde mezar taşına yazılmasını istediğin bir söz var mı? Tabiî gömecek kadar büyük bir parçanı bulursak.

Cevap beklemeden konuşmayı kesti.

Warden, suratı asık, ekrana baktı. Arazi önündeki radarda durmadan dönüyordu. Gemi tekrar sarsılınca Warden bağırdı ve kendini geminin tavanında buldu.

— Ne heyecanlı, dedi, yere bakarak.

Warden uyuyamıyordu. Grideriliter geceleyin de meşale ışığında çalışıyorlardı. İçinde bir uzay adamı da bulunan 60 tonluk gemiyi tapınaklarına doğru durmadan yorulmadan sürüklüyorlardı.

Gayet yavaş bir seyahatti bu. Bill Warden, gemi sağa sola sallandığında artık «of» demiyordu. Alışmıştı sarsıntılara.

Sara'yı aradı.

— Şu anda mahalli gece yarısı ve bunlar halâ çalışıyorlar. hem de bu ikinci gün.

— Aşağı gelip onları korkutmamızı mı istiyorsun? Araştırmalarımıza göre bizim Romalıların seviyesindeler. Eğer aşağı gelirsek bu onlar için sihir gibi bir şey olur. Anlıyacağın onları tavuk gibi korkutup kaçırtırız.

3.

Warden yardımlarını kabul etmiyeceğini kastederek:

— Hanımlar küfretmez, dedi.

— Bu hanım eder. Bizimle bir anlaşma yapmak istiyor musun?

— Hayır. Teşekkürler, sadece canım sıkılıyordu.

— Bizimle anlaşmak istemiyorsan niye Yıldızlar sistemi şirketinden yardım dilenmiyordun?

— Çünkü hissemi kimseyle paylaşmak istemiyorum.

— Ohoo...

— Aldırma, her zaman zeki olan kazanır.

— Kim zeki? Sen mi, yerliler mi?

— Ha ha.. Sen... Gemi tekrar sarsıldı. «Hooop». Warden tekrar tavandan biraz önce oturduğu yerdeki koltuğa bakıyordu.

— Bir sivri akıllı burada kaldıracı keşfetti.

Gemiyi bir grup sola; bir grup sağa, bir grup ta ileri çekiyor, şimdi gemi daha az sarsılıyordu. File benziyen iri hayvanlar gemiyi çekmekte kullanılıyordu.

— Dinle, dedi Sara, sana haberlerim var. Aşağıya bir sputnik gönderdik. Hem de senin geminden çok daha iyi techizatlı. Pek çok şey öğrendik.

Warden her zaman gemisinde büyük şirket gemilerindeki modern cihazların olmadığından şikâyet etmekteydi.

— Ne gibi şeyler?

— Yerliler memeliler cinsinden. İklim şaşılacak derecede muntazam. Örneğin buradan bulutlar geometrik bir şekil çiziyormuş gibi görünüyor. Bir müddet hareket ediyorlar ve sonra kayboluyorlar.

— Ben de buna dikkat ettim, dedi. Aslında dikkat etmemişti buna. Aynı zamanda her gün öğleden sonra aynı saatte yağmur yağıyor, diye devam etti.

— Zıt taraftaki iki ay med ve ceziri yok ediyor. Denizler sadece yükseliyor ve sonra düşüyor. Hem de balık dolu denizler.

— Bana ne balıklardan. Ben maden yatağı arıyorum.

— Biz de şehrin arkasındaki dağda zengin yataklar olduğunu tesbit ettik. Fakat göremedik. Daha doğrusu neyle kaplı olduğunu tesbit edemedik.

—Sonra? Warden meraklanmaya başlamıştı.

Sonrası şu: Bu tepeler büyük bir bulutla kaplı.

— Gayet normal...

— Bulut hiç kıpırdamıyor.

— Mahalli coğrafik sebeplerdendir.

— Bu yüzden bulutun altına bir sputnik gönderdik. Haber gelmedi. Ekran karardı ve sonra hiç bir kontrola cevap vermedi.

— Bozulmuştur, diye gülümsedi arden.

— Bozulabilecek hiç bir mekanik parçası yoktu.

—Magnetik çekime kapılmıştır.

— Sonra hiç kullanılmamış bir sputnik daha gönderdik. O da geri gelmedi.

— Vay! dedi Warden.

— Bu yüzden bu bulutun çok acaib bir özelliği olduğu anlaşılıyor.

— Onda da mı ekran karardı.

— Diğeri gibi. Bir dakika mükemmel çalıştı. Sonra bu

sis mi bulut mu her ne ise ona vardığında ekran önce grileşti sonra karardı. Hiç bir primer veya segonder kontrola cevap vermedi.

— Bölgeyi çeşitli frekanslı dalgalarla da taradık. Elde ettiğimiz sonucu tahmin ediyor musun? —

Hiç bir şey, herhalde. Warden alaycı bir ifade ile cevap verdi.

— Doğru. Ya bu bulut basit bir bulut değil, ya da bulunduğumuz yönde radyo dalgalarını yok eden bir fenomen var.

— Her taşın altında bir tehlike görüyorsun.

— Pek korkak sayılmam ama bu bulutu incelemek gerekir.

— İkimizde bu gezegeni -aklıma gelmişken söyleyeyim: Bu gezegenin adını Warden dünyası koydum,- araştırdık. İkimiz de gezegen sakinlerinin ilkel insanlar olduklarına karar verdik, dedi Warden, kötü gerçek şu ki, uzayda çok garip şeyler oluyor.

Sara Warden'e bakarak yüzünü buruşturdu. Gemi tekrar sarsıldı. Warden bu sefer duvara çarptı.

— Gidecekleri yere bir an önce varsalar da.. dedi.

— İki standart uzay gününe kadar yardım istemezsen gidiyoruz. Sara'nın bakışları yumuşadı.

— Çok kötü bir çocuk değilsin, ama sadece çocuk.

— Git kendini bir asteroide at, Sayın Bayan, diyerek Warden radarı kapattı.

Yerlilerin ne yaptığını görmek için, Warden çevre radarlarını açtı. Yerlilerin binbir güçlükle gemiyi sürüklemelerini seyretti.

Seyahat sırasında, yerlilerin acaip dilinden bir kaç kelime öğrenmişti. «Çek», «sürükle», «kıpırdanın» kelimelerinin nasıl söylenildiğini öğrendi. Kadınlar dinlenmekte olanlara su

getirdiklerinde «içmek» kelimesini keşfetti. File benziyen hayvanlara «Şaşlik» gibi bir şey deniyordu.

Şehri geçip Tapınağa varmadan önce vakit sabahtı. Warden ancak öğlen üzeri tapınağa varırlar diye düşündü.

— Şehirdeki herkes burada olmalı, diye düşündü kendi kendine.

— Bu muazzam karşılama töreni gururlandırdı beni. Warden

— Bir uyuyabilsem diye iç çekti. Her uykuya dalışında gemi bir tarafa yalpa yapıyordu. Bu sarsıntılara aldırmamaya çalıştı ve en sonunda biraz uyuyabildi.

Öğlen üzeri yumuşak bir zil sesi ile uyandı. Zil sesi Warden in aç olduğu, artık yemek vaktinin geldiği anlamını taşıyordu. Gerçekten de açtı. Toz peynire biraz su kattı. Hamur donunca yemeğe ve tekrar olanları seyre başladı.

Gemiyi seyredenlerin tezahüratı artık çılgınlık derecesine varmıştı. Tajınağın büyük kapılarına gelniklerinde Warden sol tarafta yüksekçe bir platform üzerinde yerlilerin reislerini gördü. Reisin elbisesi o kadar çok mücevherlerle doluydu ki bunların yansıttığı ışınlar radarda bile gözü rahatsız ediyor, insan bakamıyordu.

— Sihirbazların hakim olduğu bir topluluk herhalde, dedi kendi kendine. Gözleri daha önemli görünen birini aradı, fakat böyle biri yoktu.

Gemi şimdi tapınağın bahçesindeydi. Warden kendisi için varmıştı. Tapınağın büyük kapılarına geldiklerinde Warden sol yapılan seremoniyi merakla izliyordu.

Gemi tapınağın kapısına geldiğinde artık her şey geçmişti. Warden binlerce kişiyi öldürmeden bunlardan kurtulamıyacağını anlamıştı.

Uzay gemisi yüksek bir kapıdan geçerken sallandı ve parlak duvarlı bir yere girdiler. Tapınak oldukça genişti. Bir uçurumun kenarına inşa edilmişti. Gemi bu odanın sonundaki şaşaalı kapıya doğru itiliyordu. Bu parlaklıkta dahi, Warden

duvarların büyük kristallerle ve değerli taşlarla kaplı olduğunu radardan görebiliyordu.

Bir saat sonra Warden geminin çekilmiş olduğu mağarayı inceliyordu. Yerliler gitmişti. Büyük sihirbaz süslü bir heykelin önünde yere kapanmış, dua ediyordu. Warden radyo alıcılarını iyice açmıştı. Tapınağın dışındaki kalabalığı işitebiliyordu. Tabiî bir şey anlamıyordu.

En sonunda sıkıldı. Laser ışınlarıyla mağarayı delip buradan çıkabilir miyim diye düşündü. Fakat halâ yorgundu.

— Bunu sonra düşünürüm, dedi ve biraz uyku için yatağına uzandı.

Birkaç saat sonra bir irkinti ile uyandı. Mağara sessizdi. Bütün ekranları kontrol etti. Etraf mavimsi yeşil bir ışık ile aydınlanmıştı. Bir çeşit iri kristalli kaya ile kaplı, Yüksek bir kubbe ile örtülü geniş bir mağaradaydılar.

Geminin getirilmiş olduğu kapılar kapalıydı. Warden mağaranın öbür ucundan gelen donuk bir ışık görebiliyordu. Radardaki görüntüyü büyültmek istedi.

Sisten dolayı etraf iyice görülemiyordu. Enfra-ruj ışınlarını denedi, Kuasar ışınlarını denedi, Compüterin yayınlayabildiği bütün ışınları denedi. Fakat bir türlü olmadı.

Etraf sessizdi. Büyük Sihirbaz da gitmişti. Warden oturdu. Gözleri radara takılıydı. Sıkılmıştı. Sara ile konuşmalarını hatırladı. Omuriliğinde bir titreme hissetti.

— Öff... dedi.

Etrafı görmek için, içi içini yiyordu. Fakat kendini koruma içgüdüsü, geminin korunması için içerde kalmasının daha uygun olacağını söylüyordu.

İhtiyatla mağaranın zeminine bir rampa indirdi. Rampanın yere çarparken çıkardığı ses mavimsi yeşil mağarada yankıdı.

Rampadan aşağı yavaşça inerken korkusu geçmiş, tekrar cesaretlenmişti. Her ne kadar elektronik cihazlar mağarada

kimse olmadığını göstermişse de yine ihtiyatlı davranıyordu. Elinde imha edicisi hazırdı.

Uzay adamı geminin etrafında dönerek mağarayı dikkatle gözledi. Sonunda kimse olmadığına emin olarak imha edicisini kılıfına soktu. İçi rahat olarak mağardaaki tek şeye, heykele doğru yürüdü.

Heykel yüksekçe bir yerdeydi. Boyu 1.96'lık Warden'den yarım metre kadar daha uzundu. Gri renkli yerlilerin tahayyülünün bir eseriydi.

Warden heykele doğru

— Çok güzelsin, dedi.

Birden davûdî bir ses duyuldu:

— Burada ne arıyorsun?

Warden'in kanı dondu. Sonra kendini toparlıyarak, kendini heykelin kaidesinin arkasına attı. Dönerek çömelirken silâhını çekti. Birden sesin kendi dilinde konuşmuş olduğunu hatırladı.

Warden huzursuzdu. Yavaşça.

— Kim var orada diye seslendi.

Gür ses mağarada tekrar yankılandı.

— Ne işin var burada?

— Ben Bill Warden'im, dedi çömelmiş vaziyette. Kimsin ve neredesin?

— Ben Tanrı'yım diye gürledi ses ve her yerdeyim.

4.

— Niye aşağıya inip kibarca Warden'in kafasına vurup, çekip yerlilerin elinden almıyoruz onu? diye sordu ikinci kaptan.

— Doğru diye cevap verdi Mühendis. Bu şekilde hakkımız olarak gezgenden hisse alırız. Zaten o da yardıma ihtiyacı olduğunu inkâr edemez.

Elektronik beyin Uzmanı olan Birliğin üçüncü adamı bir şey demedi.

Sara «Hayır »manâsına başını sallarken

— Fakat bu zengin bir dünya, dedi ikinci kaptan, eğer bir hisse elde edersek büyük bir prim alırız.

Mühendis söze karıştı:

— Öyleyse bütün gezegene niye sahip çıkmıyoruz? Mühendis ikinci kaptana bakıyordu.

Sara bunu duymamazlıktan geldi. Bu adamlarla bir gün çalıştıktan sonra bunlardan her türlü hareket gelebileceğini anlamıştı. Ne yazık ki Korporasyon birbirleriyle anlaşıp anlaşmıyacağını gözönüne almadan kaptan ve mürettebatı tayin ediyordu.

İkinci Kaptan ve Mühendis aynı karakterdeydiler ve bir kadından bilhassa genç bir kadından emir almalarının güçle-

rine gittiği belli oluyor. Fakat aslında, hele elektronik beyin uzmanı, 4 yaşındaki çocuktan bile emir alırdı.

Sara, araştırma yapan uzay adamları arasında geçmişte de bir çok anlaşmazlıklar oldutunu biliyordu. Fakat genellikle sicillerine geçecek olaylar yaratmamışlardı. Çünkü kanunlar bu konuda çok sertti.

Sara biiyordu ki bu çift hafif bir suç için bile hapis veya kara listeye alınmayı göze alabilirdi.

'Konturol masasından bakarak gülümsedi:

— Hayır, Mr. Buck, Mr. Jason. Bekleyeceğiz. Bu bir emirdir. Uzmana aldırış etmedi. Zaten O, bir elektronik uzmanından ziyade makinelerinden biriydi.

— Ben de bu gezegeni ele geçirmek isterdim, diye devam etti. Fakat şirket kesinlikle mesele çıkmasını istemiyor. Bu yüzden mesuliyeti üzerime alamam.

— Kim bilecek? diye sordu İkinci Kaptan, ikna edici bir sesle:

Mühendis söze karıştı:

— Yerliler onu öldürürse gezegene sahip olma hakkı tamamen bize kalır.

— Bu çeşit bir sebep beni ilgilendirmez, Mr. Jason. Sara kesin bir sesle konuşuyordu. Bu şekilde konuşmanızdan hiç hoşlanmadım. Ve bu konuda daha fazla söz istemiyorum.

Yemeklerine sessizlik içinde devam ettiler.

Zelnak rüyasında yıldızları, büyük yıldızları, küçük yıldızları ve kayalara oturan yıldızları görüyordu.

Tanrı, yıldız hakkında bilgi için Zelnak'ın dileklerini cevaplandırmamıştı. Fakat gün çok başarılı geçmişti. Şehir şimdiye kadar görülmüş olandan çok daha hareketliydi. Bu hava genç sihirbazlar dairesinde de hakimdi. Gürültü sihirbazın yatağında uzandığı mabeyine kadar geliyordu.

Zelnak mırıldandı ve yüzü koyun döndü.

Yıldız halâ şehrin üzerinde dönüyordu. Halk gülüyor, eğleniyordu. Zelnak içinden yıldızın kaybolması veya ait olduğu gök katlarına dönmesi için dua ediyordu.

Fakat duaları boşa gidiyordu.

Rüyasında yıldız, Tanrı'nın büyük heykeline doğru yaklaşıyordu. Tanrı'nın kendisi Heykelinden ayrılıp yıldızla dans etmeye başladı. Halk bunu alkışlamaya başladı.

Zelnak Tanrı'ya ve dans arkadaşına yaklaştı. Kızdığından bütün nezaket kaidelerini unutarak, Tanrı'ya dansı bırakıp şehri koruma görevine devam etmesini söyledi.

«En Ulu»nun kaşları çatıldı. Gök karardı. Şimşek ve yıldırım sesleri gökte duyuldu. Zelnak titredi. Sonra uyandı.

Bir muhafız elindeki lambâyı sallayarak ve yere yavaşça vurarak onu uyandırmaya çalışıyordu.

Muhafız, Zelnak'ın dinlenmekte olduğu yatağın önünde çömeldi.

— Efendimiz, En Ulu...(

— Ne olmuş en Ulu'ya? diye ağzından kaçırdı.

— 'Konuşuyor, Efendimiz? Bunu haber vermek için göndlrildim. Sesi çok müthiş. Oradakilerden hiç biri kapıyı açamıyor. Korkuyorlar. Zelnak yüzü asık konuştu.

— Kapıyı açmalarına izin veriyorum. Sonra yumuşadı. Bu cesaret verici bir haberdi. Tekrar kendine güveni gelmişti.

— Hey muhafız dedi azametle, giyinmemize ve tapınağa gitmemize yardım et.

*
* *

Warden kendini daha rahat hissetmeye başlamıştı. Mağaraya sıkıştırıldığından ve tanrının ilk hitabından sonra, olaylara çabuk alıştırmıştı kendini. Hatta bir çeşit ihtiyatlı sesle tanrıyla sohbete başlamıştı.

Tehlikeyi göze alarak

— Bağırmak zorunda mısın?

— Ne diye gürledi ses.

— Bağırmasanız, En Ulu, sesiniz çok yüksek.

— Yerliler böyle bağırılmak ister. Bağırılmazsa yerliler itaat etmez, dedi yankılanan sesle. Ee, bu nasıl? Sesin tonu şimdi daha yumuşaktı.

— Daha rahatlatıcı, dedi Warden. Teşekkür ederim. Soru sormak ihtiyacını duyuyordu.

— Bir şey değil, dedi tanrı, sözümü kesmeyi bırakırsan sana nasıl Tanrı olduğumun hikâyesini anlatacağım.

— Kulağım sende.

— Nerede kalmıştım? Evet... «Buradan gidenler» buradan ayrıldığından yüzlerce asır sonra Tanrı'lığım başladı.

Warden söze karışmak istedi. Fakat kendini tuttu. Sadece dinlemekle öğrenmek istediklerini elde edeceğini düşündü. Dinlediğini belirtir şekilde homurdandı.

Tanrı devam etti.

— Şimdi yerlilerin dünya diye isimlendirdiği bu gezegen terkedilmişti. Oyalanmak için biraz coğrafyasını ve mevsimleri değiştirdim. Bu şekilde hava belirli bir yerde periyodik ve muntazam olarak değişmeye başladı. Sonra tabiatı «Buradan gidenlerin« zamanındakinden daha zenginleştirdim. Bu şartları yerine getirmem gerçekten iyi bir şey oldu. Doğrusu kendimi tebrik etmeliyim. Bir kaç, daha doğrusu epeyi, dağın yerini değiştirdim. Bu şekilde gezegenin dönme ekseni sabitleşti. Herhalde ileri bir medeniyetten geldiğin için bütün bu yaptıklarıma basit diyeceksin.

Warden tanrının övüldüğünü duymak istediğini anladı ve istediğini yaptı.

— Hayır, diye başladı, teorik olarak yapılması mümkün ama biz böyle şeyler yapamıyoruz. Coğrafya mühendislerimiz atmosferlerine oksijen vererek ve toprağa kimyasal maddeler katarak bir kaç ölü dünyayı diriltti, sadece. Aslında bu gibi şeyleri pek bilmiyorum galiba. Böceklerle falan birşeyler yapı-

yorlar. Biz senin yaptığın şeyleri yapamayız, En Ulu. Son cümlesine yapılanlara gerçekten hayret ediyormuş gibi bir ton verdi.

Tanrı, Warden'in bu iki yüzlülüğünü samimiyet ifadesi olarak aldı.

— Bu dünyanın tabiatı tamamen kontrolüm altındadır. Bir serçenin uçuşundan bile haberi olur. Milyarlarca böcek ve onların düşmanları hakkında muntazam not tutarım. Bu şekilde bir grubun diğerine hakim olmasını önlerim. Sözün kısası tam bir denge kurdum. İki ayaklı canlılar için değil, tabiî dedi, En Ulu düşünerek, hayvanlar ve bitkiler dünyasında dengeyi kurarak bu dünyayı düzene soktuktan sonra bir şeye dikkat ettim: Her şey çok muntazamdı... Fazla muntazam olmak monoton oluyor. Ne de olsa tabiatta değişen bir şey olmalı. Ne kastettiğimi anlıyorsun herhalde. İnsanların meydana çıkışının sebebi bu. İnsanlar her şeyi değiştirmeye kalkışıyorlar. Hiç bir kurala uymuyorlar. Tabiî bu işimi zevklendiren bir şey. İnsanlar gerçekten inanılmaz şeyler. Zekâlarının sonu yok, bunu kabul etmeliyim. Devamlı yakından gözlerim onları. Devamlı fesatlık yapıyorlar, kumar oynuyorlar hırsızlık ediyorlar, savaşıyorlar... Onları gözetlemek o kadar eğlenceli ki zaman zaman bazı dinî kurallar gönderdim, sadece bu kuralları nasıl bozacaklarını görmek için.

Warden merakını artık yenemiyerek sordu.

— İnsanları nasıl yarattınız? Tek hücreli canlıların gelişmesiyle mi bu hale geldiler, yoksa onları şimdi oldukları gibi mi yarattınız?

— Hayır ikisi de değil. Onları ithal ettim, dedi tanrı, gayet normal bir şey söylüyormuş gibi.

Warden şaşırmıştı.

— Ne var? diye sordu tanrı, bir şey mi dedin?

— Hayır, dedi, Warden.

— Tam anlatamadım galiba...

— Anladım, onları ithal etmişsin.

— Evet, diye cevap verdi tanrı. Buraya bak, Warden. Sen aptal mısın yoksa geldiğin dünyada karşıdakinin konuşmasının son sözlerini tekrarlamak adet midir? Tanrı devam etti:

«Senle konuşmak hiç te zevk verici bir şey değil. Bu konuşmaya katacak bir sözün yoksa, hiç lüzumsuz şeyler söyleme daha iyi. Sen de bana bir şeyler yaptırmak için her zaman başımı ağrıtan baş sihirbaz gibisin.

«Bir gün onu açık hava bir yerde yakalıyacağım ve bir yıldırımla belâsını vereceğim. Senin de aklında olsun, Warden. Aynı şey senin de başına gelebilir.»

— Evet efendim, diye Warden uysalca cevap verdi.

— Tabi dedi tanrı. Yaparım. Neyse... diye devam etti. Evrenin üstün yaratıkları geldiklerinde...

Buraya geldiklerinde kendilerini, Evrenin en üstün varlıkları olarak görüyorlardı sonra hiç te öyle olmadıklarını anlattım onlara. Kendilerine göre bir amaçları vardı.

«Onlara iyi bir ders vermek gerekirdi. Çünkü üstün bir teknikleri vardı ve bu yok edilmeliydi. İleri teknik seviyesinde olanların ilk yapacakları iş her yere burunlarını sokmaktır. Hemen orayı burayı kazarlar ve etrafı karıştırırlar.

— Biz teralılar gibi, diye yüksek sesle cevap verdi Warden.

— Doğru yerin dibinden her şeyi çekip çıkarıyorlar ve buna medeniyet diyorlar. Uzaydaki bir kaç gemiyi rotasından çıkararak buraya getirdim. Onların burada yerleşmelerini istedim. Buraya nasıl geldiklerini anlayamadılar. Önce hedeflerine vardıklarını sandılar. Yanlış yere geldiklerini anlayınca hemen yeri kazarak madenler çıkarmaya ve bunadn bir çeşit elektrik elde etmeye başladılar. Bu tamamen istediğimin tersiydi. Ben onların doğanın el değmemiş sadeliğinde yaşamalarını istiyordum. Bu yüzden kamplarını bir su baskını ile yok ettim ve gemilerini uzaklaştırdım. Tabiî yeni gemi inşasına başladılar. Ben de şehirlerini bir kasırga ile yok ettim. denizi üstlerine gönderdim. İtiraf etmeliyim ki çok cesaretliydiler. Tekrar-

dan şehri inşa etmeye başladılar. Sözün kısası doğanın tehlikeleriyle öyle meşgul ettim ki yalnız hayatlarını kurtarmaya çalışmaktan başka bir şeye fırsat bulamadılar. Üçüncü nesil teknik bakımdan hayli gerilemişti. Altıncı nesil ok ve yay devrine dönmüştü. On ikinci nesile kadar önceden kafamda tasarladığım bir kültür seviyesine inmişlerdi. Nihayet kendilerine kötülük eden bir tanrının var olduğuna inanmaya başladılar. Şimşekten ve yıldırımdan korkuyordular. Kayalara, ağaçlara ve geceleri duydukları seslere tapmaya başladılar. Bundan sonra bir müddet onları yalnız bıraktım. Yavaş yavaş gelişiyordular, tabiî istediğim şekilde bu gelişme onları bozmadı. Dediğim gibi, diye sözlerini bitirdi tanrı. Dünyayı her zaman dengede tutarım, hatta onların savaşlarından bile yararlanıyorum. Bu şekilde nüfus fazla kalabalıklaşmıyor. Her neyse, işte bu şekilde tanrı oldum, Warden, soracak bir şeyin var mı?

— Evet dedi, hem de pek çok. En baştan başlayalım... Demek istiyorum ki...

— Ne demek istediğini anlıyorum, dedi Tanrı. Bu densiz yerlilerde her zaman aynı şeyi tartışıyorlar. Her şey nasıl başladı, dünyayı kim yarattı demek istiyorsun. Tabiî ki cevap şu: Dünyayı yaratan başlıca kuvvetlerden biri benim sonra insan bu soruya cevap bulunca bu sefer beni kim yarattı diye soruyor. Bu insanlar açısından sorulmaması gerekli bir soru, sadece ben benim. Bu böyle. Bir kaç genç sihirbaz yıldızları ve uzayda neler olduğunu öğrenmek istedi. Fakat çok yaşamadılar. Eğer yerlilerin bu şekilde düşünmelerine müsaade edersem daha sonra gidip kendi başlarına araştırma yapacaklar. Tabiî buna asla müsaade edemem.

— Anlıyorum, dedi Warden aslında hiç birşey anlamamıştı. Fakat bir yıldırım tehdidi Demokles'in kılıcı gibi başında durursa başka türlü cevap veremezdi.

— Hayır anlamıyorsun, Warden, diye cevap verdi Tanrı. Zaten seninle bu konuda konuşmanın zararsız olduğunu biliyorum. Çünkü sen ileri bir medeniyettensin. Aslında, diye de-

vam etti ses, uysal bir şekilde, yaratılışımı ben de hatırlamıyorum. Bir gün oldukça sıkı bir bulut yaptığımı hatırlıyorum. Fakat niye o bulutu yaptığını bende bilmiyordum. Bu çocukluğumun ilk hatırası bu hatıra. «Buradan gidenler» in ayrılışından çok az öncesine ait. Onlar gittikten sonra araştırmaya ve yeni yeni şeyler öğrenmeye başladım.

— «Buradan gidenler» den birimisin? diye sordu Warden. Belki de onlar ayrılırken seni burada unuttular.

— Tabiî ki hayır. Bu imkânsız. Onlar burayı terkettiler ve beni bu dünyayı korumak için burada bıraktılar. Eğer bir gün buraya tekrar dönerlerse, hazır bulsunlar diye şehirlerini bekliyorum.

«Şehirlerini?» diye içinden geçirdi Warden. Sara'nın anlattığı acaib bu lutu hatırladı.

— Bulutun altında olan yer mi? diye sordu.

— Evet Warden, ne kadar zekisin, bulutun altına inen o küçük oyuncaklar senin miydi?

— Pek sayılmaz, diye Warden kekeledi.

— Öyleyse diğer gemiye ait, diye tanrı söylendi. Ne acı, onları yok etmek zorunda kaldım.

Warden'in içi burkuldu. Sara muhtemelen nasıl yok olduğunu anlayamamıştı.

— Gemi.. diye bir şeyler demek istedi.

— Hayır, sadece o küçücük şeyleri yok ettim, diye cevap verdi tanrı. Warden'den rahatladığını gösteren sesler çıktı.

— Şehrin üstünde sivrisinek gibi vızıldıyorlardı. Buna da asla müsaade edemem, diye devam etti tanrı. Çünkü şehir yasaklanmıştır.

— Yasaklanmıştır? diye düşünmeden Warden mırıldandı.

— Sözlerimi tekrarlamaktan vazgeçer misin, Warden? Tanrının sesi mağarada gürledi. «Bir yankı gibisin» Ses yumuşadı: «Şimşekleri aklından çıkarma bu hatırlatmayı bir daha yapmıyacağım.

Kulaklarının çınlaması geçince Warden kendini topladı.

— Özür dilerim, dedi.

— Bunu da tekrar etme, diye azarladı. Beni sıkmaya başlıyorsun, Warden. Bu kerede değişik bir şey söyleyemez misin? Warden düşündü ve kelimelerin baş harflerinin büyük yazıldığını belirtecek şekilde sordu:

— Buradan İlk Gidenler kimlerdi?

Tam bir dakika sonra ses mekanik bir şekilde duyuldu.

— Sizin galaksi sistemindeki Lyra'dan gelen bir medeniyetin temsilcisiydiler. Warden sesin her zamankinden değişik olduğunu farkett. i

— Bir şey mi var? diye sordu.

— Yok! diye En Ulu cevap verdi. Başka bir yerle uğraşıyordum. Gezegenin öbür tarafından yerliler savaşıyorlar. Onlara bir göz atmak için susmak zorunda kaldım.

Warden cevabı biraz uydurma buldu. Tanrı yoksa biraz yalan mı söylüyor diye düşündü.

Kendisi için gerekli olacak şeyleri sormaya devam etti.

— Şehri görmek acaba mümkün mü. En Ulu? Warden birinden bir şey yapmasını isterken her zaman sosyete davranışını takınırdı. «Lûtfen?»

— Bir mahzuru olacağını sanmıyorum. Diye cevap verdi. En Ulu.

— Aklıma gelmişken sorayım. Dilimizi nasıl öğrendiniz; En Ulu, çok güzel konuşuyorsunuz, diye sordu Warden şehre doğru yürürken.

— Teşekkür ederim. Bazen senin dünyandaki gelişmeleri incelerim, diye cevap verdi ses gururlanarak.

Warden sonsuz bir sisin başladığı mağaranın sonuna geldiğinde uzay gemisinin öbür ucundan sesler duyuldu.

— Bu ses ne? diye sordu Warden heyecanla, -eli imha edicisine doğru uzandı.-

— Herhalde şu yorgun Zelnaktır? diye tanrı derhal ce-

vap verdi. Burada bekle. Warden onu hemen başımdan savacağım.

Geniş kapıların gıcırtısı duyulurken uzay adamı gemiye doğru geldi. Tapınaktan tam-tam sesleri geliyordu. Mağaranın tavanı kapıdan giren ışığı yansıttı.

Tanrı sessizdi.

Geminin gölgesinde etrafı gözetleyen Warden, kapıdan giren Baş sihirbazın parlak siluetini gördü. Tapınağın alt katlarında bir koro şarkı söylemeye başladı.

Kapılar madenî bir sesle kapandı. Zelnak, gözleri tanrının heykeline takılı yürümeye başladı. Ayakları gemiden uzanmış rampanın ayağına takıldı.

Düşerken «En Ulu...» diye feryat etti Zelnak-kendini toparladı ve başını kaldırdı. Kendisine bakan Warden'i görmüştü. Gözleri açıldı ve sonra kapandı.

— Bu sefer ne istiyorsun, Zelnak? diye tanrı gürledi.

— Aldırma... diye cevap verdi Warden.

Baş sihirbaş bayılmıştı.

Sonra tapınağın bahçesindeki töreni izliyordu. Ekranlara baktı ve Warden'in yerlilerin elinden kendini kurtaracağına emin olarak gülümsedi. Fakat yerlilerin Warden'i hayli uğraştıracağını biliyordu.

İkinci Kaptan ve Mühendis te Sara'nın omuzundan ekrana bakıyorlar, fakat yalnız sihirbazın üzerindeki parlak şeyleri görüyorlardı.

— Şuna bak, diye Jason fısıldadı. Sadece şeflerinin boynunda 6-7 tane mücevher gerdanlık var.

— Şu taç senin olsaydı mesut bir ömür sürerdin, dedi Buck. Pahalı ve mesut bir ömür.

Sara başını çevirerek hafifce karga burunlu, mavimsi siyah saçlı Jason'un esmer zayıf yüzüne ve kumral saçlı Buck'a baktı. İkisinin de gözleri hırsla parlıyordu.

Tekrar ekranlara döndü. Yıldız sistemi Araştırma gemisi tapınağın kapılarından içeri doğru çekiliyordu.

— Susalım, dedi Sara, Warden'in buradan kendisini nasıl kurtaracağını görmek istiyorum. Tabiî kendini buradan kurtarabilirse!

— Evet, eğer! diye Buck istihza ile güldü.

Sara kızarak baktı.

— Kes sesini, iyi şeyler düşünemez misin?

Buck, seyahate çıktıklarından beri belki bininci kez gözlerini Sara'nın güzel vücudunda gezdirdi.

— Peki, efendim... dedi ve çabukça dönerek teypleri düzeltmeye başladı.

5.

Zelnak oturmaya çalıştı. Fakat başı düştü ve inledi. Sonra niye bayıldığını hatırladı ve gözlerini gezdirdi etrafında, o şey hâlâ oradaydı.

— Merhaba dedi Warden:

Zelnak tekrar bayıldı. Warden alayla güldü.

— Uyandırırım şimdi onu, dedi tanrı. Küçük bir bulut Baş sihirbazın sararmış çehresi üzerinde oluşmaya başladı. Sonra şiddetli bir yağmur yağdı Zelnak.ın başına.

Zelnak başını sallıyarak saçındaki suyu atmıya çalıştı sonra doğrulup oturdu. Hiç sesi çıkmıyan Warden'e bakıyordu.

— Ben... Yani, diye kekeledi. Durdu ve tekrar korkulu gözlerle, konuşmalardan hiç bir şey anlamıyan Warden'e baktı.

Uzay adamı umursamadan cebinden bir paket çıkararak bir sigara aldı, yaktı, bir nefes alarak bir duman bulutu üfledi.

Zelnak gözleri yuvalarından fırlamıştı. Korkudan tanrının heykelinin kaidesine yaslandı.

— Evet, Zelnak! diye tanrı gürledi. Yeteri kadar zamanımmı aldın. Bu sefer ne istiyorsun? çabuk ol yoksa... söylentilenlerden bir kelime bile anlamıyan Warden sesin tonundan tanrının ne söylediğini hissedebiliyordu.

Uzun pelerinin altında Zelnak'ın çift eklemli dizi titremeye başladı. O anda söyliyecek bir şey bulamadığı için kendini heykelin dibine attı. İk eliyle heykelin kaidesine sarılmıştı.

— Oh tanrım diye mırıldandı. Bu kâbus daha ne kadar sürecek. Bu sözü o kadar tekrarladı ki, Warden;

— Korkuyor herhalde, dedi Warden.

— Elbette diye cevap verdi. Bu bit yavruları her zaman korkar, hele bu hepsinden daha çok.

Tanrı sesini alçalttı ve Baş sihirbazla konuşmaya başladı.

— Ayağa kalk, Zelnak, iyi bir sihirbaz gibi. Korkma sana zarar vermiyeceğim. Hiç değilse şimdilik. Büyük sihirbaz heykelin kaidesinin kenarlarına tutunarak ayağa kalktı. Sihirbazın varlığına hiç ama hiç önem vermediğini belli eder şekilde duran Warden'e baktı.

Kendine güveni gelen Büyük sihirbaz tanrının heykeliyle konuşmaya başladı.

— Ey En Ulu, cennetin hakimi, yıldızları yaratan, yağmuru yağdıran...

— Ne istiyorsun? Onu söyle, diye tanrı sözünü kesti.

Baş sihirbaz hürmetle eğildi. Uzun bir an sonra doğrulduğunda sordu.

— Bu meleklerinizden biri mi? Aziz Tanrım.

Ses güldü. Sorulanı Warden'e tercüme etti.

— Hayır, o melek değil. Burası gibi başka bir dünya'dan geliyor ve kendisine Warden deniyor.

— Warden ne demek? Mevsimler kralı gibi bir şey mi?

— Warden onun rütbesi değil, doğrudan doğruya aldı, aptal, diye tanrı gürledi. Warden sigarasını içmeye devam ediyordu.

Baş sihirbaz göz ucuyla Warden'e baktı ve takrar heykelin önünde secdeye yattı.

— Ayağa kalk, diye bağırdı tanrı sabırsızca, sarayına dön ve günahlarının affı için dua et.

Zelnak ayağa fırladı ve tekrar heykelin önünde hürmetle eğildi.

— Yarın sabah En Ulu'nun şerefine büyük bir tören yaptıracağım.

— Ne istersen onu yap diye azarladı, sadece bir kaç gün buraya gelme.

Büyük sihirbaz iyice cesaretlenmişti.

— Bu basit kulunuz En Ulu'nun sunulan bu yıldızdan memnun olup olmadığını öğrenebilir mi?

— Evet tabiî, tabiî... Fakat bu yıldız değil, akılsız. Neyse, nasıl olsa anlamazsın. Çık dışarı.

Zelnak geri geri çekilerek çıktı. Zihni tanrının söyledikleriyle meşguldü. Eğer o ateş nefesli şey bir melek değilse bir cindi. Ve yıldız da yıldız değil başka bir şey. Fakat ne?

Warden, sihirbazın düşünceli ve dalgın çıkışını seyretti. Adamın biraz sonra bir bölük yamyamla geri gelip gelmiyeceğini merak ediyordu.

Bunu tanrıya sordu.

— Hayır, bu aptal bir süre için buraya uğramaz artık. Şehri dolaşmak ister misin, Warden.

— Tabiî, diye cevap verdi Warden Rampayı kaldırdı ve gemideki yerine oturttu. Mağaranın buğulu arka kapısına doğru yürümeye başladı.

Warden mağaranın ağzındaki iki basamaktan «yürüyen yola» indi. Bu yol çeşitli yönlerde hareket eden bandlardan biriydi.

— Bunları senin şerefine çalıştırdım, dedi ses gururla, her zaman onları çalışabilecek şartlarda tutmama rağmen çoktan beri çalıştırmadım.

— Teşekkür ederim, diye mırıldandı. Etrafına bakmakla

meşguldü. Sis düşündüğü kadar koyu değildi, üç yüz metre mesafeye kadar olan yerler rahatlıkla görülebiliyordu.

Bildiği gelişmiş dünyalardaki otel mimarisine benzer fantazi renk ve şekillerde bir sürü bina göreceğini ummuştu.

Aksine şehir oldukça sade ve geometrik şekillerdeydi, yollar; eğer yol denirse, genişti, binaların yüksekliğinin iki katı kadar.

Binaların kendisi de sade ve görünüşte kullanışlıydılar. İnşasında mümkün olduğu kadar zarifliğe önem verilmiş, ana form olarak küb ve prizmalar kullanılmıştı.

Güzellik ise malzeme güzelliği, orantılılık ve işlemelerle sağlanmaya çalışılmıştı.

— Estetik konusunda büyük otorite değilim, dedi Warden sese, fakat bu... göz orada olandan daha fazla şey var, sanıyor.

— En büyük sanat binanın içinde, dedi ses.

— Ya... dedi Warden

Binalarda fazla renk yoktu, çoğunlukla beyaz renkli bir taş ve Warden'in mermer olacağını düşündüğü siyah bir maddenin birlikte kullanılmasıyla inşa edilmişti. Bazıları oraya has koyu renkli kerestelerden yapılmıştı.

Binalardan hiç biri 4 kattan daha yüksek değildi. Hepsi, yoldan, bazen yapay bir küçük çağlayanın süslediği bir bahçeyle ayrılıyordu.

Hareketli yol, uzay adamını uzun, alçak, siyah bir binanın geniş merdivenleri önüne getirdi.

— Bu binaya gir, Warden, dedi ses.

Uzay adamı zigzaglar çizerek merdivenlerin üstüne çıktı. 6-7 metre yüksekliğindeki bir kapının önüne gelmişti. Kapının her iki yanındaki simetrik dekorasyona baktı. Her bir yanda üzerinde parlak ışıkların ileri geri hareket ettiği birer çift helis vardı. Kapının üstünde daha açık renkli bir malzemeyle yazılmış bir yazı vardı.

— Bu yazıda ne diyor? diye Warden En Ulu'ya sordu.

— Burası sizin müze dediğiniz yer, diye cevap verdi ses, gir!

Warden kapı kemerinin altından yürüdü. Kendini duvarları açık yeşil taştan yapılmış geniş bir odada buldu. Işık vardı etrafta, fakat kaynağı belli olmuyordu. Odada, orada burada metal ve cama benziyen bir şeyden yapılmış parlak cihazlar vardı.

— Sanat eserleri mi bunlar? diye Warden sordu.

— Bunlar aslında birer makinadır. «Bunlardan ilk gidenler» sanat olarak makina yaparlardı. Sanat makina demekti.

— Ne buluş, diye Warden isteksizce ağzından kaçırdı. Sonra kendini tuttu ve yine isteksizce sordu.

— Çalışıyorlar mı?

— Çalışıyorlar, diye cevap verdi.

— Neye yarıyorlar? diye Warden sordu. Heyecanlanıyordu. Zihni ileriyle meşguldü. Burada bütün madenlerden daha önemli sonsuz enerji kaynağı olabilirdi. Bu çalışır vaziyetteki mekanizmalardan kendi ırkı çok şeyler öğrenebilirdi.

— Şu en uzun makine eşya veya canlıları uzak mesafelere göndermek için kullanılıyor, diye izaha başladı ses. Alttaki plâtpormdaki yuvarlak cihaz çeşitli maddelerin sentezinde kullanılıyor.

En Ulu'nun sesinde maden sesini hatırlatan bir hava vardı.

— Şu kristal yapılar, senin için basitleştireyim, zararlı hücresel canlılardan korunmak veya onları yoketmek için kullanılır, diye devam etti ses.

Makinalardan biri kaidesinden kalktı ve parlak bir ışık vermeye başladı. Warden'in kulaklarına kızgın bir mırıltı geldi.

— Bu makineleri kontrol da edebilirim, diye sözünü bitirdi ses.

Werden heyecanla:

— Bu makinelerin ne yaptıklarını ve nasıl çalıştıklarını bü-

tün teferruatıyla anlatabilir misin? Bu bilgi benim dünyamdakilerin çok işine yarayacaktır.

— Anlatabilirim, ama... dedi ses.

Warden odanın ortasında duruyordu. Hiç te silaha benzemiyen bir şeye doğru yürüdü. Hepsi, metal ve kristalli elemanlardan hoşa gidecek şekilde yapılmış parlak birer sanat eseri gibiydi. Warden bunlarda gizli büyük bir kuvvet olduğunu hissediyor, fakat ne gibi bir tahribat yapabileceklerini tam kestiremiyordu. Elini bunlardan birine doğru uzattı.

— Dur, diye bağırdı ses, dokunmak tehlikelidir.

Warden elini geriye çekti, gerileyerek tekrar plâtforma çıktı. Mümkün olduğu kadar hızlı düşünmeye çalışıyordu.

— Warden, dedi ses kesin bir tonla, uzay gemine dönmelisin.

— Böyle acele gemiye dönmemi istemenin sebebi ne?

Tanrı cevap verdiğinde ses uzaktan geliyormuş gibi bir his verdi Warden'e.

— Gezegen etrafında dönen öbür gemi için, Warden.

— Ne olmuş bu gemiye? diye sordu.

— Şehrin meydanı üzerinde dolaşıyor.

— Bu şehrin mi? Warden heyecanlanmıştı.

— Zelnak'ın şehrinin. Müstakbel kullarımızla karşılaşmaya hazır olmalısın.

Warden son cümleyle irkildi, fakat belli etmedi. Uzay adamı mağaraya girdiğinde düşüncelere dalmıştı. İlk defa olarak tanrı da sessizdi.

6.

Sara kahvesini bitirdiğinde aşağıdaki şehir geceden tan vaktine giriyordu. Gözlerinden son uyku kırıntılarını da atarak kozmetik ekranların başına geçti.

Sonra, şehri büyütülmüş olarak incelemek için objektifi ayarladı. Bir kaç yerli dolaşıyordu. Bunun dışında şehir boş gibiydi.

«Dünkü çalışmadan sonra herkesin evinde olmasına şaşılmaz», diye geçirdi içinden. Arayıcıyı tapmağa doğru yöneltti. Warden veya gemisine ait bir iz aramaya koyuldu. Sadece geminin çekilmesinde kullanılan kütükleri görebildi.

Başka bir şey göremediğinden zihninin derinliklerinde bir endişe büyümeye başladı. Sara Warden'in kendisini ve gemisini bu yerlilerin elinden kurtaracağına emindi ama «Fakat...» diyordu, ve bu büyük bir «fakat»tı.

Biliyordu ki gecikmesi araştırma çalışmalarını saatlerce geciktiriyordu.

— Zaman paradır, diye yüksek sesle kendine hatırlattı.

—Ne? diye kontrol odasında, yanındaki koltukta oturan Buck sordu.

—Hiç bir şey diye cevap verdi. Sadece gitmemiz ve araştırmalarımıza devam etmemiz gerektiğini düşünüyordum.

— Ondan ne haber? Eliyle tapınağın yakın bir görüntüsünü veren ekranı gösterdi.

Sara kendi kendisiyle mücadele ediyordu. En sonunda:

— Her halde kendi başının çaresine bakabilir. Hâlâ...

İkinci kaptan birşey demedi. Beraberinde getirdiği kahve fincanını dikkatle seyrediyordu.

— Ona kurtarmamız gerektiğini düşünmüyor musunuz? diye şeytanî bir tonla sordu.

Sara ikinci kaptana şüpheyle baktı:

— Niçin?

Kahvesinden bir yudum almak için durdu ve sonra yaltaklanarak cevap verdi:

— Tehlikede olduğu bir zamanda onu burada bırakıp çekip gitmek doğru olmaz, değil mi ya!.

— Bu insancıl duygular ne zamandan beri sende var, Mr Buck? dedi.

Ellerini masaya koydu ve huzurlu bir sesle

— Düşündüm ki gerçekten tehlikede olduğu bir zamanda ona yardım edersek bulduğundan bir hisse vermek zorunluğunu duyar. Bunu yapmazsa hareketimiz sicilimize iyi bir not olarak geçer.

Sara böyle bir izahı kabul edemezdi. Altıncı hissi Buck'ın söylediğinden çok daha başka şeyler düşündüğünü söylüyordu.

Sara İkinci Kaptana uzun bir süre baktı ve sonra uçuş kontrol masasına uzandı.

— Pekala aşağı ineceğiz ve yerlileri korkutacağız biraz. Bu karışıklıkta Warden kendisini kurtaracaktır herhalde. Eğer gemisiyle kaçamazsa, kendisini buraya almak için duracağız, diye emir verdi. Şehrin ana meydanı üzerinde uçmaya başlıyabilirsin Mr Buck, diye bitirdi sözlerini.

— Peki madam, diye sırıttı İkinci Kaptan.

Sara göz ucuyla ona baktı. Mühendis ve Elektronik beyin-

ci çalışmaya başlayan jet motorlarının sesiyle kontrol odasına gelmiştir.

İki saat sonra gemi şehrin üç yüz metre kadar üzerinde uçuyordu.

Sara oturduğu yerden, şehirlilerin sokaklara ve meydana fırladıklarını görüyordu. Geminin egzosundan çıkan ısıyı hissedince, yerliler tekrar kapalı yerlere kaçarak binalara sığındılar.

— Yarım saat dolaşacağız, sonra aşağıya ineceğiz, Mr Buck, dedi Sara. İkinci Kaptan cevap vermedi, fakat bir şey arıyormuş gibi önündeki ekranlara eğildi.

— Mr Buck, Mr Jason, diye sordu Sara, Warden'den bir işaret görebiliyor musunuz?

İkisidi de olumsuz cevap verdiler.

— Gemiyi tapınağın bahçesinin üzerine getir, Mr Buck, diye emir verdi Sara.

Gemi büyük meydanın üzerinden geçerek tapınağın geniş bahçesi üzerinde alçak irtifada uçmaya başladı. Sara bir yere sığınmak için koşuşan yerlileri görüyordu.

— Şimdilik burada bir müddet bekleyelim.

Yirmi dakika sonra halâ Warden'den bir işaret yoktu ve Sara sabırsızlanmıştı.

—Bu bekleyiş çok sıkıcı. Gemiyi indir, Mr Buck, gidip Warden'i kendimiz arayalım.

Gemi yavaşça alçalmaya başladı. Jetlerin alevleri boyalı duvar ve sütunları çatlatıyor, boyalarını yakıyor ve karartıyordu. Gemi tapınağın taş zeminine indiğinde yüz metre çapında bir çevredeki ağaçları tutuşturmuştu.

Kontrol masasında yanan hafif bir ışık inişin tamamlandığını gösterdi.

— Çok iyi bir iniş, Buck. Şimdi etrafın soğuması için biraz bekliyelim , sonra çıkar ararız Warden'i.

Haklarında başka türlü düşünmesine rağmen, silahların

depolandığı kabini açtı. Buck'a ve Jason'a birer «imha edici» verdi.

— Elektronik beyinci'den bir fayda gelmiyeceğini biliyordu.

Bir tane de kendisi aldı. Elektronik beyinci gemide bırakılacağının farkındaydı.

*
* *

Zelnak bir gözünü açtı. Heyecanlı görünen muhafız komutanı oradaydı. Zelnak gözünü kapadı. Gözlerini tekrar açtığında komutan yine oradaydı. Zelnak iç çekerek yatağından indi.

— Büyük bir yıldız! tapınaktakinden daha büyük bir yıldız! diye heyecanla başladı muhafız komutanı. Baş kâhin bunun öbür yıldızı aramaya geldiğini söylüyor.

Adam balkonun penceresini işaret etti:

— Biraz önce şehir meydanının üzerindeydi, Efendim, şimdi tapınağın üzerinde uçuyor.

Zelnak inledi ve pencereye doğru yürüdü.

Gökyüzüne doğru baktı. Geminin motorundan gelen sıcak hava dalgaları yüzüne çarpınca irkilerek geriye çekildi.

— Uçuyor... dedi.

Muhafız ses çıkarmadan bakıyordu.

— Ve geminin altından ateşten çiçekler çıkıyor, diye devam etti. G

Muhafız bir adım geriledi. Büyük sihirbazı hiç bu şekilde görmemişti. Her zamanki azametli ve otoriter bir görünüşü yok olmuştu.

— Kötü bir şey mi var, Efendim, diye kekeledi.

Zelnak iç çekti, gözü yıldızda, düşünmeden cevap verdi.

— Evet, hem de çok kötü... Bu öbürünün beş misli büyüklükte ve herhalde cinlerle de doludur.

Baş sihirbaz bu sözleri sadece fısıldamıştı ve farkında ol-

madan ağzından kaçırdığı bu sözlerin farkında değildi. Gözleri faltaşı gibi açılmış muhafız sihirbazların bekleştiği mabeyinin kapısına doğru geriledi.

Etrafına korkulu gözlerle son bir defa bakarken mızrağını atarak bağırdı.

— Zat'ı şahaneleri orada cinlerin olduğunu söylüyor. Kaçın! Kaçın! Herkes hayatını kurtarsın.

Büyük sihirbaz pencerenin önünde yılnızlardan gelen yeni ziyaretçiye bakmaya devam ederken kalabalıktan çığlıklar yükseldi.

Sara rampadan tapınağa doğru ilerledi. İkinci Kaptan ve mühendisin peşinden geldiklerini sanıyordu. Oysa onlar ellerinde silahları, evlerin arasından saraya doğru koşuyorlardı.

Tapınağa giden yüksek kapıların önünde durakladı. Kapılar Sara'nın açamıyacağı kadar ağırdı. İmha edicisini kapıya doğru yöneltirken daha önce dikkatini çekmiyen küçük bir kapıdan bir yerli başını uzatarak dışarı baktı. Baş hemen geri çekilerek kapıyı kapattı.

Sara küçük kapıya doğru ilerledi. Önünde durdu ve kapıyı itti. Kendi kendine «İçten kilitlenmiş» dedi ve silahını kaldırdı. Kapı titredi ve biraz sonra yerinde bir boşluk vardı.

Sara duman tüten boşluktan içeriye adımını atarken iç tapınağın sütunları arasında sihirbaz ve muhafızların bağrışarak kaçıştıklarını gördü. Tabiî Sara yerlilerin «Cinler geliyor» diye bağrıştıklarını anlayamıyordu.

Sara güldü, bir üst galeriden uzanarak etrafı gözleyen yüze.

— Buu... dedi. Yüz kayboldu.

Warden'in gemisini arıyordu. Gemi ana holde yoktu. Fakat holün öbür tarafındaki büyük kapılar Sara'nın dikkatini çekti.

Cesaretli bir muhafız mızrağından korunmak için sütunların yanından hızla koşarak, büyük kapıların önüne geldi. Açabileceği küçük bir kapı bulmak için etrafına bakındı.

Büyük kapı üzerindeki paralel yarıklar orada büyük bir kapı olacağını gösteriyordu. Ama Sara bu kapıyı nasıl açacağını kestiremedi.

En çabuk delebileceğini düşündüğü noktaya doğru silahını kaldırdı. Tam tetiği çekmezden önce kapı içten ardına kadar açıldı.

Warden aniden tapınağın ana mabeyinine girdi, kapıdan.

— Sen ha! diye ikisi birden bağrıştılar.

İlk, Warden toparlandı. Elindeki hazır vaziyette, Sara'ya doğru yönelmiş silahını indirdi.

— Ne oluyor burada? diye sordu.

Sara silahını kılıfına soktu.

— Ben de aynı şeyi soracaktım, dedi. Kötü durumda olduğunu düşündük ve sana yardım için buraya geldik, görüyorsun. Son sözlerini kırık bir ifadeyle söylemişti.

— Ben kötü durumda değildim, ama galiba şimdi siz iyi vaziyette değilsiniz.

Warden gizli şehir ve kendisini koruyan tanrı hikâyesini kısaca anlattı.

Sara inanılmaz gözlerle Warden'e bakıyordu.

— Bir tanrı? Burada? diye inanmadığını gizlemeye çalışarak sordu.

— Ben de inanmamıştım. Ama gerçek bu. Tanrı burada, aslında her yerde. Gerçekten doğru söylüyorum.

— Doğru söylediğine inanıyorum ama...

Warden döndü.

— Buradan... diye kapıyı işaret etti. Warden önde, donuk ışıklı mağaraya girdiler. Sara uzay gemisini görmüştü.

— Ey En Ulu! Burada mısın? diye bağırdı Warden.

— Tabiî buradayım, Warden, diye bir ses gümbürdedi. Bu yanındaki, öbür gemiden mi?

Sonra sesin etkisiyle elinde olmadan Warden'e doğru sokuldu. Yutkundu şaşkınlığından.

— Evet, diye Warden cevap verdi. Bu bizim ırkımızın dişisidir. Adı Sara Medell.

Sara kendini toparlıyarak Warden'in omuzundan biraz uzaklaştı.

— Merhaba, dedi yavaşça.

Tanrı aldırmadı .

— Warden, dedi, Medell'in gemisinden olan öbür iki kişi Büyük sihirbazın sarayına saldırıyorlar.

— Ne? diye Warden ve Sara bağırdılar aynı zamanda.

— Büyük sihirbazın mabeyinindeler, diye ses gürlemeye devam etti.

Warden, ses onu uyandırıncaya kadar Buck ve Jason'u unutmuş olan Sara'ya baktı.

— Mücevherler... Demek bu yüzden buraya inmek istemişler. O Bill, çok müteessirim! Oraya koşmak... Tapınağın dışına doğru koşmaya başladı.

— Zelnak pisin biri Warden, dedi tanrı, fakat yine de ona bir zarar gelmesini istemiyorum. Çünkü yerlileri iyi idare ediyor.

— Sen bir şey yapamaz mısın, diye bağırdı sese Warden, Sara'nın arkasından koşarken.

— Ben zaten yapacağımı yaptım.

Yatak odasının dışındaki antrede kuvvetli ayak sesleri duyulduğundan Zelnak pencereden ayrıldı.

Bir ses acaip bir dilde bir şeyler söyledi. İki acaip siluet kapıda göründüğünde Büyük sihirbaz *odanın ortasında duruyordu.*

— Burada, dedi Buck, Jason'a. Etraftaki süslemelerden

Büyük sihirbazı bulabileceklerini düşündükleri mabeyine doğru koştular birlikte.

— İşte baş sihirbaz, dedi Buck. Karşısındaki'nin mücevherlerle kaplı elbiselerini görmüştü. Yerlilerin kaçıştığı kapıdan, karşı duvarda pek çok, süslü taşlarla bezenmiş elbiselerin asılı olduğunu gördü.

Buck yatağa atılarak çarşafın bir ucunu kaptı ve öbür ucunu tutması için Jason'a işaret etti. Bu şekilde sihirbazı kolayca yakalayabileceklerdi.

Korkudan donmuş olan büyük sihirbaza doğru yürürlerken gök gürültüsü gibi bir ses havayı doldurdu.

— Durun! diye ses emir verdi, kendi dillerinde.

Buck ve Jason durdular. Etraflarına baktılar, arkalarında kimseyi görmeyince tekrar sihirbaza yaklaşmaya başladılar.

— Durmanız emredildi, diye ses gürledi tekrar. Durmazsanız cezalandırılacaksınız.

İki uzay adamı tekrar durdu ve odaya göz gezdirdiler.

— Hay Allah, dedi Buck. Burada kimse yok. Yorgunluktan sesler duymaya başladım.

— Bu çuvalı tutup buradan götürelim dedi Jason. Bir duvar halısının önünde put gibi kıpırdanmadan Zelnak'a doğru atıldı. Zelnak konuşanın «En Ulu» olduğunu biliyor, fakat cinlere ne dediğini anlayamıyordu. Dizleri titremeye başladı.

Büyük sihirbaz «En Ulu» nun onu koruduğunu mu, yoksa cinlere kurban ettiğini mi kestiremiyordu. Ses'in her gelişinde cinler durduğuna göre korunuyordu.

Ne büyük sihirbaz, ne de iki uzay adamı odanın tavanında meydana gelen küçük bulutu görebildi.

Jason, Zelnak'a doğru atılırken bir şimşek çakışı odayı doldurdu. Yıldırım, koşan mühendise doğru aktı ve onu yedi sekiz metre uzaktaki duvara doğru fırlattı. Jason duvara çarparak yere düştü.

Zelnak gözlerini kapadı ve «En Ulu» ya bir teşekkür duası mırıldandı.

— Size durmanızı emretmiştim, diye gürledi ses yine.

Buck hareketsiz durdu. Odaya doğru gelen ayak seslerini duyunca döndü ve silahını kaldırdı,(fakat Sara ve Warden'in kapıya doğru geldiklerini görünce indirdi.

Duasını bitiren Zelnak odada olanları görmek için gözlerini açtı.

Cinlerden biri yerde uzanmış, diğeri ise yatağın yanında duruyordu. İki cin daha kapıdan içeri giriyordu ve hepsinin de ellerinde ateş saçan silahları vardı.

— Dört cin! diye Zelnak çığlık attı. Sonra bayıldı.

7.

Yıldızın yere doğru geldiğini ilk gören olan Çoban Lhon üzülüyordu kaderine. Şehrin fakirce mahallelerinden birinde bir duvarın dibinde elini başına koymuş düşünüyordu.

«En Ulu» için yapılan kutlama törenleri oldukça hoş geçmişti. «En Ulu» ya verilmiş olan hediyenin kâşifi olarak Lhan şehirdeki her yere serbestçe girebiliyor ve büyük ikramlarla karşılaşıyordu .

Bir sürü partiler, içki âlemleri, arzulu kızlar, bu zamana kadar çobanın hayalinde bile düşünemediği şeylerdi. Fakat şimdi saraya ve önemli sihirbazların, komutanlarının ve zengin tüccarların evlerine kabul edildiği için kısa zamanda kendini önemli bir kişi olarak düşünmeye alışmıştı.

İç çekti ve giydiği robu okşadı. Elbisesini şehrin zengin tüccarlarından biri, tapınaktaki törenlere gelebilsin diye hediye etmişti.

Yanında duran şarap çömleğini kaldırdı ve üç büyük yudum içti. Şimdi kendini daha iyi hissediyordu. Duvara tekrar yaslandı ve durumunu gözden geçirmeye koyuldu.

— Muhakkak ki, dedi, olayların akışını kendi çıkarıma göre kullanmanın bir yolu vardır. Çoban dünkü kutlamalarda geç vakte kadar yemiş, içmişti. Bu yüzden ikinci geminin gelişinden haberi yoktu.

Lllan elini duvara yaslıyarak ayağa kalktı ve yeni maceralar aramak için yola koyuldu.

Warden Sara'yı kolundan tuttu ve kapıya doğru hafifçe çekti.

— Çabuk gemine dönelim! diye bağırdı.

Buck'ın dönerek yerde Yatan Büyük sihirbaza baktığını gördü. Sara ile birlikte aceleyle kapıdan çıkarken.

— Boşver onu! dedi.

Buck duvarın yanında inildeyen Jason'a olanları düşünüyordu. Yıldız Sistemi astronotu ve kendi kaptanını takip ederek kapıdan çıkarken:

— Kadınlar ve çocuklar önden diye halâ espri yapıyordu.

Yalnız bırakıldığını gören Jason ayağa fırladı ve duvarlara tutunarak dışarıya doğru yürümeye çlıştı. Bütün yağma düşüncesi gitmiş yerini, emniyette olacağı, gemisine varmak arzusu almıştı.

Sarayın koridorunda Sara, Warden ve Buck önde koşarken, zorla ayakta durabilen Jason da onları takip etmeye çalışıyordu. Tanrıdan hiç bir ses yoktu.

Yerliler sadece seyrediyor, onları cin olarak düşündüklerinden uzakta duruyorlardı.

Sarayın ana holünün merdivenlerinden bir bölük asker çıkıyordu. Üç uzay adamı merdivenlerin üstünde görününce bölük komutanı onlara baktı ve bağırdı.

— Cinler geliyor!

Geri geri kaçmaya başladı.

Warden diğerlerine de saklanmalarını işaret ederek bir sütunun arkasına geçti.

Bütün cesaretini toplayan ve ölümü göze alan komutan mızrağını fırlattı. Mızrak Warden'in arkasında kaybolduğu sütuna çarparak geri sekti.

Diğer muhafızlarda cesaretlendiler ve bağrışarak merdivenlere doğru ilerlediler. Hatta biri merdivenlere çıktı.

Hiç bir şey olmadı. Muhafız bir çığlık attı ve taşıdığı mızraklardan birini fırlattı.

Bu diğerlerini de cesaretlendirmişti. Merdivenlere çıkmaya başladılar. Yan odalardan birine geçerek, kimseye zarar vermeden Sara'nın veya kendi gemisine kaçmayı düşünen Warden koşmaya başlayacağı sırada Buck saklandığı sütunun arkasından çıktı, merdivenlerden tırmanan ilk muhafıza doğru silahını çevirerek, tetiğe sonuna kadar bastı. Muhafız bir anda duman haline gelerek yok oldu. Diğer muhafızlar korku içinde kaçışmaya başladılar.

Warden bu hareketin, bu dünya ile ticari münasebet kurmayı güçleştireceğini düşünerek üzüldü; ama durumdan faydalanması gerekti.

— Haydi! diye bağırdı.

Üçü de geri çekilen yerlileri daha çok korkutmak için havaya ateş ederek geniş merdivenlerden aşağı doğru koşmaya başladılar.

Meydanı geçerek son hızla gemiye doğru koştular. Yaklaştıklarında uzay gemisinde bir kapı açıldı ve bir rampa indi yere.

Rampadan yukarıya çıkarken Sara Warden'e:

— Carnaby iyi işe yaradı, dedi.

Kapı arkalarından kapandı. Sara önde kontrol odasına girdiler. Buck bir kabineye gitti ve kendine buzsuz bir viski hazırladı. Sara kendini bir koltuğa atarak ekranları incelemeye başladı.

— Buradan kurtulmalıyız, dedi en sonunda, Warden'e döndü:

— Bizimle gelmek istiyor musun? Gemini bırakmak zorundasın.

Warden kendisiyle mücadele ediyordu. Burası kendisinindi: İhtirası kazandı.

— Burası benim gezegenim, Sara, diye cevap verdi. Az veya çok yardımınıza teşekkür borçluyum. Fakat siz gelip bu karışıklığı yaratmadan durumu gayet iyi idare ediyordum. Ekrandan meydanı gösterdi.

— Karışıklık mı? dedi Sara.

— Evet, diye cevap verdi, sizden yardım istemedim, değil mi? Ve sizler gelmeden başım dertte değildi, hiç değilse yerlilerle dertte değildim: Buck'u kastederek, Mürettebatın öyle bir iş açtı ki başıma, bu yerlilerle bir anlaşma yapmam için en az bir yıl uğraşmam gerek.

— Bak bu hoşuma gitti, diye kızarak bağırdı. Buraya delinesi postunu kurtarmaya geliyoruz. Sen bizim işlerini bozduğumuzu söylüyorsun. Şükran borcunu böyle ödüyorsun galiba.

— Öyleyse neden buradan çekip gidip beni kendi işimle başbaşa bırakmıyorsunuz? diye cevap verdi Warden.

— Ben de öyle yapmayı düşünüyordum. Sara sinirinden kızarmıştı. Sonra kızgınlığını gidermek için ekranlara bakmaya başladı.

— Hey, Jason'a bakın, diye haykırdı.

Hepsi ekranın etrafına toplantı. Üzüntüyle Jason'un sarhoş gibi sallanarak yürüyüşünü seyrettiler.

Warden Sara'ya baktı.

— Ben birliğimden birini kaderiyle başbaşa yardımsız bırakmazdım.

— Zamanında ona yardım etmeyi düşünseydin olmaz mıydı? Sara arkadaşını yalnız bıraktığı için utanç duyuyordu. Birisi sırtına bir mızrak saplamadan önce gidip onu almalıyız diye devam etti.

Durdu.

— Hadi. Buck. Kendi arkadaşımızı kurtarmak için kimsenin yardımına ihtiyacımız yok. Diyerek kapıya doğru yürüdü.

Ekranı seyre devam eden Warden:

— Ben yerinizde olsam, kendime o kadar güvenmezdim.

Sara döndü:

— Ne var? diye sordu.

Warden ekranı işaret ederek.

— Şuraya bakın, dedi.

Jason meydanın ortalarındaydı. Robunu sürükleyerek hızla ona doğru ilerleyen bir yerli üzerine atıldı, yere düşerek yol kenarına çekti.

— Şimdi ne yapmalıyız? diye Sara mırıldandı.

— Dışarı çıkıp, onu kurtarmaya çalışalım. Bu sefer bir yerliye karşı dört kişiyiz.

— Sırf Jason'u kurtarmak için 4 kişi kendini tehlikeye atıyor, dedi Buck asık suratla.

Warden silahını çekti.

— Hadi gidelim, gemime geri dönmek istiyorum. Sizde gerçekten kötü bir şey olmadan buradan ayrılabilirsiniz.

Kapıyı açtılar, Rampa yere doğru inerken silahlı bir grup muhafızın Jasonu yakalayan yerliye yardıma geldiğini gördüler. Muhafızlar. Uzay adamları yere ayak bastıklarında yerliler Jason'un etrafını sarmış, talihsiz mühendisi yakalamıştı.

— Şimdi ne yapacağız, dedi Sara, rampadan aşağı inerken.

— Geri dönelim, diye cevap verdi Warden, ve Jason'u kurtarmak için bir plan hazırlayalım.

Boş sokaklardan geçerken Lllan:

— En iyisi sarayın etrafından başlamak gerek, diye düşünüyordu.

Çoban etrafına bakındı. Güneşin doğuşundan günün iyi olacağı belliydi. Fakat sokaklarda hâlâ hayat başlamamıştı.

— Dünün yorgunluğunu gideriyorlar, herhalde, diye mırıldandı.

Robunu okşarken neşesi daha da artmıştı. Saraya doğru yola koyuldu.

İkinci gemiyi görünce meydanın kenarında durdu. Bir müddet parlayan gözlerle gemiyi seyretti. Bu bulmuş olduğu gemiden daha büyüktü. «Bu acaba öbürünün bir akrabası mı?» diye düşündü. Sonra sarayın açılan kapılarından silâh sesleri gelince düşündüklerini unuttu.

Daha hızlı koşmak için robunu toplayarak, saraya yöneldi. Gemiyi unutmuştu.

Bir gurup muhafız sarayın kapısından fırlayıp belki yüz yöne kaçarken Lllan durdu. Birisine doğru yürüdü ve kolundan yakaladı.

— Ne oluyor burada?

— Cinler, diye muhafız bağırdı, saraydalar. Kolunu Lllan'dan kurtardı ve kaçmaya başladı.

— Cinler mi? Cinler mi? diye arkasından bağırdı. Muhafız koşmaya devam etti.

Çoban kendini her düşünmeye zorladığında yaptığı gibi seyrek sakalını kaşımaya başladı.

— Cinler ha! dedi kendi kendine.

Koşuşan muhafızların geldiği kapıda gürültü durdu. Lllan tam kapıya gelmişti ki acaip kılıklı yaratıklar kapıda göründü. Kendini derhal bir sütunun arkasına atarak koşan yaratıkları seyre başladı.

— Bu cinler oldukça kısa boylu, dedi. Sütunun gölgesinde saklanarak meydandaki güneşin altında parlayan gemiyi seyretti.

Yıldızın üstünde bir deliğin açıldığını gördü. Bu delikten bir merdiven aşağı indi. Yaratıklar merdivenleri çıkarak yıldızın içine girdiler, sonra delik kapandı.

Lllan şaşırmıştı. Kendi kendine:

— Merdivenli bir yıldız ve içi cinlerle dolu! dedi.

Çoban hayatında ilk defa bu kadar derin düşündü. Derhal gidip Büyük Sihirbaza haber vermek istedi. Sonra vazgeçti.

Cinler saraydan çıktıklarına göre Zelnak'ın olanlardan haberi vardı. Lllan'a bir faydası bu işin.

Fakat cinler niye koşuyorlardı? Korkuyorlar mıydı? Eğer öyleyse muhafızlar niye kaçıyordu. «Askerler muhakkak ki korkuyorlar» diye düşündü.

Bir diğeri durduğu yerin yakınından geçerken Lllan hâlâ düşünceleri ile meşguldü.

— Bir cin daha, dedi, bu gün gerçekten acaip şeyler oluyor.

Jason meydanda koşarken, çoban onu seyrediyordu yaratıkta acaip bir hâl vardı. Hayatını tepeler arasında hayvanlarıyla geçirmiş olan Lllan bir canlının hasta olup olmadığını derhal anlamıştı. Belki cin yaralanmıştı. Eğer yaralıysa, basit bir cin olmalıydı. Çünkü cinlerin yaralanmayacağını veya ölmeyeceğini herkes bilirdi.

— Eğer bu basit bir cinse ve onu yakalayabilirsem Büyük sihirbazdan bu sefer büyük mükâfat alırım diye düşündü.

Elbisesini toplayarak kaçan yaratığa doğru koşmaya başladı.

8.

Warden, Sara ve Buck tekrar kontrol odasına girdiklerinde ekrandan Jason'un yakalanıp saraya götürüldüğünü gördü.

— Bir fikrim var, dedi Warden.

— Bizim için bir şey yapma, diye cevap verdi Sara.

— Bu basit, diye Warden devam etti Sara'nın cevabına aldırmayarak. Mızraklanmak tehlikesi olmadan ve gemimizden çıkmadan Jason'u kurtarbiliriz.

Sara şüpheyle baktı.

— En ulu diye bağırdı Warden.

Her zamankinden de daha yüksek bir ses kontrol odasını doldurdu.

— Evet, Warden!

Buck başını arkasına çevirdi. Gözleri büyümüştü.

— Ne oluyor? Paniğe kapılmıştı.

— Bu gezegenin tanrısı, dedi Warden kısaca, şimdi sessiz durda onunla konuşayım.

Buck yutkundu. Elektronikçi korkuyla koltuğuna çöktü. Sara da oturdu.

— Sanmıyorum... dedi.

— Evet, Warden? Diye ses sordu.

— Bu geminin mühendisi hakkında konuşmak, istiyorum, En Ulu.

— Şu anda sarayda, diye cevap verdi En Ulu, daha yumuşak bir sesle.

— Bunu biliyoruz. Düşündük ki belki, onu kurtarmamıza yardım edersin.

— Niye? diye sordu kısaca.

— Çünkü ona kötü bir şey yapabilirler.

— Bu yıldırımla vurduğum olan değil mi? Yerlilerin yapabileceği her şeyi haketti.

— Bir dakika, Sayın Tanrı! diye bağırdı Sara, oturduğu yerden. Kızmıştı.

Warden eliyle oturmasını işaret etti.

— En Ulu, dedi ikna edici bir sesle, Bu adam yaptıklarına gerçekten pişmandır. Siz de eğer yerlilere onu serbest bırakmasını söylerseniz -sizden tabi ki çok korkarlar- gemimize biner ve etrafa hiç bir zarar vermeden gideriz.

— Artık kimseye bir zarar vermenize müsaade etmiyeceğim Warden. Bu insanları koruyacağım ve onu bana kurban etmelerini kabul edeceğim. Sen de «buradan gidenlerin» şehrini ele geçirmek sevdasından vazgeç.

— Fakat fakat.

— Fakatı yok bunun. Warden, diye ses metal duvarlı odada yankılandı.

— Peki, Sör dedi Warden, kulaklarının çınlaması durunca.

— Güzel, şimdi şehrin muhafaza mekanizması ve ışınsal zırhı bir süre için kapatacağım. Bu gemiyi şehrin uygun bir meydanına indirin.

— Niye gitmemize engel oluyorsun? diye sordu Warden.

— Çünkü bir sürü madenci ve tüccarla dönersin. Bu dünyanın, sadeliğinin böylece bozulmasına asla müsaade edemem. Şimdi dediğimi yapın.

Warden diğerlerine işaret etti. Gemiyi havalandırmak için çalışmaya koyuldular.

Sara dalgın gözlerle ekranlara baktı.

— İnanıyorum, dedi.

— Niye? diye sordu Warden.

— İmkânsız gibi görünen şeylere...

— Doğru...

Zelnak bir gözünü açtı. Bir şey yoktu... Diğer gözünü de açtı. Gözlerini odada gezdirdi.

— Çok kötü bir kâbustu diye mırıldandı. Kabustur, başka bir şey olamaz. Çok fazla «Şaşlık» yedim herhalde. Hatta soyunmamışım bile.

Ayağa kalktı. Elbisesini değiştirmek için gardrop odasına doğru yürüdü.

— Yıldızlar... diye karamsarlıkla geçirdi içinden, cinler, kabuslar, of...

Bir muhafız yavaşca mabeyinin kapısını tıkırdattı.

— Defol diye Zelnak sinirle bağırdı, ve kahvaltımı getir. Muhafız kapıdan uzaklaştı.

Büyük sihirbaz gece zifiri karanlıkta bir duvara çarpmış gibi aniden bir pencerenin önünde durdu. Meydanın ortasında oturan yeni bir yıldızı görür gibi olmuştu.

— Oh, Hayır diye bağırdı, Öyleyse kâbus değil, gerçek. Zelnak gözlerini oğuşturdu. Fakat yıldız halâ oradaydı. Yüzünü avuçlarına gömerek uzun arkalıklı bir sandelyeye çöktü.

Kapının önünde bir gürültü vardı. cinlerin yeni bir saldırısı sanarak korkuyla kapıya baktı. Bir muhafız saygıyla kapının önünde durdu.

— İyi haberler var, Aziz Efendim, dedi muhafız.

— Ne var? diye sordu aldırmaksızın, yine bir yıldız mı? İşte bu hayatımı tam sefil hale getirecek son damlaydı.

— Hayır Efendim! dedi hazırol vaziyetinde duran muhafız. Çoban Lllan hakkında.

— Ne olmuş Çoban Lllan'a. Bu, ilk yıldızı bulan adam değil mi? Zelnak Lllan hakkında pek iyi şeyler düşünmüyordu. Çobanın buluşundan sonra Zelnak'ın aklını başından alacak olaylar olmuştu.

— Evet, Efendim. Bu sefer de çok cesurane bir şey yaptı. Muhafız sözlerinin etkisini göstermesi için bir müddet durdu.

Zelnak sandalyesinde doğruldu.

— Cesur bir şey ha! Yine ne gibi bir talihsizlik getirdi kabilemize.

— Müsaadelerinizle Lllan ve cini huzurunuza gelsinler.

Büyük Sihirbazın ayağa kalkan gölgesi mabeyininin mermer zeminine düştü .

— *Bir cini esir mi aldınız? dedi inanmaz* gözlerle.

Zelnak, çökmüştü, içindeki her şeyden vazgeçme isteğini zor yendi. Sandelyesine oturdu ve çobanın Jason'u sille-tokat içeri getirişini seyre başladı.

Son bir tekmeyle yuvarlanan Jason, biraz önce cin çarpıyormuş gibi korkuttuğu Büyük Sihirbazın önünde yüzü koyun düştü.

— Of! dedi başını tutarak.

— Bir cini ne yapabilirim. Belki geri gönderebiliriz onu, diye Zelnak geniş odadakilere seslendi.

Lllan ileriye doğru yürüdü.

— Onu ben yakaladım, En Ulu... diye övündü.

Gözleri hırsla parlayan Zelnak Çobana ters ters baktı.

— Sen!... diye fısıldadı.

— Ben! diye Lllan göğsünü kabartarak cevap verdi.

— Sen ne? diye dişlerini gıcırdatarak tekrar sordu.

Lllan mükâfatını düşünerek gülümsedi. Bir muhafız birliğine komuta etmesi rica edilecekti herhalde. Oysa o da bir Ba-

ron olmayı arzuladığından maalesef bunu reddetmek zorunda kalacaktı.

Zelnak öfkeyle bağırdı. Çobanı işaret ederek:

— Götürün bunu, katıksız hapse mahkum ettim.

Lllan şaşırmıştı geriye doğru çekildi.

— Ne... diye kekeledi.

— Bir dakika durun... diye bir şeyler kekeliyordu hâlâ, muhafızlar onu kapıdan dışarı sürüklerlerken,

Büyük sihirbaz devam etti:

— Henüz tam gücünü bilmediğimiz için cine iyi muamele ederek onu penceresiz ve sağlam kapılı, bir kule odasına yerleştirin.

Jason karşı koymayarak muhafızları takip etmeye başladı. Kendisinden biraz uzakta yürüyorlardı.

Zelnak şimdi kendisini daha iyi hissetmeye başladı.

9.

«Bu gizli şehirde hayatımız pek hoş» diye düşündü Warden, «eğer burada bir esir olduğumuzu düşünmekten vazgeçersek,» diye ilâve etti. Bir haftadır ordaydılar.

Bütün gününü müzede, silah olduğunu tahmin ettiği parlak cisimlerin nasıl çalıştığı hakkında En Ulu'ya sorular sorarak geçirmişti. Bu silahlar hakkında uzman olmuştu artık.

Sara oturacak bir bina seçtikten sonra bunu temizlemeye başlamıştı. Şehrin ilk sakinlerinin idarecilerinden birine ait olduğu belli olan bu dairede bir sürü geniş oda vardı. Zamanının büyük kısmını şehri gezmekle geçiriyordu. Warden'i çok az görmüştü. Bir yerde yalnız kalan bir grup genellikle birbirinden ayrılmazdı. Fakat Sara sıkılgandı ve konuşkan değildi. Bu yüzden Warden, binaları dolaşarak kıymetli şeyler aradığını umuyordu.

Warden kendi gemisinde yatıp kalkıyordu. Sara'nın birliğindeki elektronik beyinci öbür gemide idi ve çok az dışarı çıkmıştı.

Tanrı, keyfi yerinde olduğu zamanki gibi çoğu zaman sorulara cevap veriyordu. Warden, Tanrı'nın bir kaç insanı şehri ve gezegeni terketmemeleri için tehdit ettiğinden huzursuz olduğunu düşünüyordu. Sis tabakası tekrar şehrin üzerinde kurulmuştu. Fakat bu sefer binaların üzerindeydi. En Ulu

en çok sevdiği belli ettiği Warden'le bile çok az konuşmuştu, «Buradan ilk ayrılanlar» ın ve kendisinin bu gezegende yarattığı mükemmellik ve güzellikten bahsetmişti.

Fakat Warden soru sorduğu halde tanrının cevap vermediği günler de vardı. Bir sabah Warden halâ gemisinin bulunduğu mağarada uyandığında Zelnak'ın tanrıyla konuştuğunu duydu. Tanrı gürleyen, korku verici bir sesle cevap veriyordu. Warden gemisinde kaldı ve Büyük sihirbazın korkuyla mağaradan çıkışını seyretti.

Warden bir kaç kere «Yıldız sistemi» ile temas kurmak istemişti. Fakat her defasında En Ulu gezegenin dış atmosferinde öyle fırtınalar yaratmıştı ki, ekranda karaltıdan başka bir şey elde edememişti.

Ceza olarak tanrı bir tarafta süreyle şehirde yağmur yağdırmış, Warden ve diğerlerini sokağa çıkarttırmamıştı.

Sara, Warden'le bir karşılaşmasında kendi elektronik beyin uzmanının da dünya ile temas kurmaya çalıştığını ve aynı sonucu aldığını söyledi. Mesleğinde üstün zekâlı bir uzman olan elektronikçi tanrının haberleşme sistemini nasıl bozduğuğunu anlayamamıştı.

Warden nefret ettiği okul günlerinde okuduğu kitaplardan bir cümle hatırladı. «Tanrı'nın işine akıl ermez.

Warden haftalarca müzeden eşyaları incelemekten bıkmıştı artık. Bu yüzden şehri gezmeye başladı. Şehrin olduğu vadi 7 km genişliğinde ve iki bu kadar uzunluktaydı. Sokaklar ve kaldırımlar bu vadinin ortasındaki bir göl vasıtası ile ısıtılıyordu.

Sabırla, şehri kısımlara bölerek, her bölümdeki apartmanları teker teker dolaşmaya başladı.

Bir gün Sara'nın yaşadığı daireyi buldu tesadüfen. (Aslında tanrı'ya sorsaydı, Sara'nın nerede yaşadığını öğrenebilirdi).

Sara kızgındı ve hiç te misafirperver değildi. Warden'e dairenin kapısını gösterirken:

— Bütün kabahat senin, dedi.

— Benim mi? diye cevap verdi şaşkınlıkla. Buraya gelmeni kim istedi senden. Olduğun yerde kalsaydın şimdi buradan uzakta olacak ve bana yardım getirebilecektin.

— Demek yardıma ihtiyacın olduğunu itiraf ediyorsun.

— Neyse boş ver. Zannedersem kadınları hiç bir zaman tanıyamıyacağım, dedi ve uzaklaştı.

— Evet, bence de öyle. Gözlerinden yaşlar fışkırarak içeri kaçtı Sara.

— Her şeye rağmen, bana kötü muamele etmiyorlar diye düşünüyordu. Jason. Sık sık, mahkûm tutulduğu odaya grup grup yerliler geliyor ve onu seyrediyorlardı. Kendisini işaret ederek ıslığa benziyen bir dille konuşuyorlar ve sonra uzaklaşıyorlardı.

Bir yerli günde iki defa yiyecek ve -Jason'un artık alışmış olduğu- şaraba benzer bir şeyle geliyordu.

Eğer yerlilerin tavırları değişirse kendini korumak ve saraydan dışarıya, emin bir yere kaçabilmek için imha edicisini gizlemişti.

Bu arada onu, yerliler rahatsız etmiyerek fakat tedbir alarak kulede serbest bırakmıştı. Odalarda dolaşarak, yerlilerle konuşarak dillerini öğrenmeye çalışıyor ve bir sabah yemek masasında bulduğu yazılı sayfalara bakarak zamanını geçiriyordu.

Büyük Sihirbaz bir kaç kere geldi. Masa üzerindeki sayfaları göstererek uzun bir vaıza başladı. Jason sıkıldı ve Büyük Sihirbaza kaş-göz işaretleri yaptı. Büyük Sihirbaz çabucak dışarı çıktı. Jason, bu duaları okumasını istediklerini ve duaları okuyunca yerlilerin bu cinin yok olacağını sandıklarını nereden bilecekti.

Bir gün yaşlı bir yerli geldi ve Jason'a sabırla dillerini öğretmeye başladı. Zevkli bir şeydi. Bu yüzden kendisi de arzuyla çalıştı ve bir müddet sonra dilini bükerek yerliler gibi ses çıkarmayı öğrendi.

Yerlilerden, diğerlerinin yıldıza girerek yok olduklarını ve yıldızın da yasak vadiyi gizleyen dağlar arasında kaybolduğunu öğrendi.

Jason, yasak vadinin ne olduğunu öğrenmek için uzun ve tafsilatlı sorular sordu. Fakat ihtiyar âlimden bütün öğrenebildiği oranın, gidenin dönmediği bir yer olduğuydu. Tabuydu. Ve şimdi de cinler de orada kaybolmuş ve bir daha kimse onları görmemişti.

— Bu dindar piçler doğru söylüyor, diye kendi dilinde mırıldandı.

Maksadını anlatacak kadar dillerini öğrendiğinde şehri görmesi için kuleden dışarıya çıkmasına müsaade edilmesini istedi.

Cevap hayırdı. Fakat kibar bir dille.

— Çak Sayın Cin. Bu mümkün değil, halk ayaklanabilir. Çünkü halâ gelişinizi, uçan yıldızları ve cinlerin kayboluşu konuşuluyor.

Jason şehri görmek için o kadar çok ısrar etti ki, en sonunda adının Zelnak olduğunu öğrendiği Büyük Sihirbaz kendisiyle konuşmak için ziyaretine geldi.

Zelnak etrafında muhafızları ile odaya girdi. İhtiyar âlim, cinin kızdırılmadığı vakit gayet yumuşak olduğunu ve sihir vasıtasiyle de kimseye hiç bir kötülük yapmayacağını garanti etmişti.

Kısa bir sessizlikten sonra Zelnak konuşmayı açtı.

— Çok aziz cin, acaba kutsal kitapları okumak nezaketini gösterdi mi?

— Ne? dedi Jason, -Oh, Evet. Okudum, Asil Zelnak. Çok hoşuma gitti? diye bir şeyler uydurdu.

— Hoşuna mı gitti? Şaşırmıştı.

Jason ses çıkarmadı.

— Eğer En Ulu'nun sözlerini ve dualarını okuduysan niye yok olmadın?

Jason'un tüyleri diken diken oldu. Bir duman haline geliyormuş gibi korkuyla irkildi.

— Hiç te öyle bir şey olmadı, dedi elbisesinin düğmelerinden birini çözerken.

— Fakat sana büyü yapıldı. Şimdi senin cinlerin yaşadığı yere gitmiş olman gerekirdi.

— Fakat, gitmeyeceğim, diye kesin bir tonla cevap verdi, en azından bir süre için.

Zelnak cin hakkında tanrıyla konuşmuş ve onu ne yapacağını sormuştu. Tanrı'dan «başından def et» cevabını almış ve En Ulu, bu konuda tekrar kendisini rahatsız etmemesini söylemişti.

Bu Zelnak'ı bir çıkmaza sokmuştu. Kitaplar açıkça bir cinden kurtulmanın tek yolunun büyü olduğunu yazıyordu.

Zelnak ellerini oğuşturdu.

— Fakat gitmen gerekir. Kitaplar böyle diyor. «Kutsal âyetleri okuyan bir cin yok olur». Sen de yok ol!

— Hayır! diye cevap verdi Jason.

Uzun bir sessizlik oldu. Zelnak sandalyesinin arkasında duran, kaideleri unutarak konuşmaları takibeden muhafızların yanında prestijini kaybettiğini hissetti. Kendini kontrol edemediğine kızdı.

— Sana büyü tesir etmediğine göre iyi bir cin değilsin demek ki.

— İstediğim anda seni peynir ekmek gibi yiyebilirim. Jason, Büyük Sihirbazın kötü duruma düşüp bozulmasından hoşlanmıştı.

— Böyle bir şeyi asla yapmaya kalkma. Zelnak sandalyasına yaslandı.

— Niye olmasın. Ayağa kalkıyormuş gibi yaptı. Şimdi yemek zamanım. Yemeğimi getirmediler ve en yakınımda sen varsın.

Zelnak ayağa sıçradı ve aceleyle odadan çıktı.

*
* *

Elektronik Beyin uzmanının adı Aleksandr Carnaby idi. Çocukluğunda hep Yunan mitoloji kahramanlarını hayal etmiş ve onlara imrenmişti. Fakat Carnaby büyük bir iş yapacak kapasitede yaratılmamıştı.

Ufak tefek ve kuvvetsizdi. Okul çağında bir atlet olmak için bütün gücüyle çalışmıştı. Fakat ufak tefek oluşu da aleyhine çalıştığından muvaffak olamamıştı. Carnaby sadece 1,56 boyundaydı.

En sonunda kendini kitaplara ve makinelere verdi. Makineler hoşuna gittiğinden bütün zamanını onlarla uğraşmakla geçirmiş, en sonunda bu konuda bilgili bir uzman olmuştu. Fakat ufak tefek oluşu ona yine engel teşkil etmiş, belki daha az bilgisi olan fakat uzun ve gösterişli olanlar kendisine tercih edilmişti.

Carnaby Üniversite de asistan olarak kalabilirdi, fakat hâlâ şöhret sahibi biri olmak istiyordu. Yıldızlardan şöhret ve servetle dönen bir uzay kâşifi olmaya karar vermişti. En sonunda kaptan olarak değil de sadece bir elektronik beyinci olarak bir iş bulabilirdi. Altıncı uçuşuna kadar hâla işinden kovulmamıştı. Çünkü artık her yerde her işte çenesini tutmasını öğrenmişti.

Elektronikçi gemisine kapanmış, yemeklerini bile kontrol odasında yiyerek bir mesaj gönderebilmek için bildiği bütün metodları denemişti. Haftalarca çalışmadan sonra Carnaby bıkmıştı.

Gezegende hapis kalmanın ve birlikteki arkadaşlarından

birinin yerlilerin elinde olmasının önemini idrak edemiyen Carnaby'nın aklı sadece burada parlak tekniğinin neden sökmeniği ile meşguldü.

Carnaby yumruğunu masaya vurdu.

— Ol-mu-yor, Ol-mu -yor!

Buck şehri rasgele dolaşıyordu. Bir çok apartmanda da büyüklü küçüklü bir sürü şey bulmuştu. Taşıyabildiğini alıyordu. Çünkü bunlar değerli şeyler olabilirdi. Dört büyük odalı bir ev seçmişti.

Taşıdığı eşyaları burada biriktiriyordu. Taşıdığı eşyalar arasında kıymetli taşlarla süslü eşyalar da vardı Buck, bunların neye yaradığını bilmiyordu ama kıymetli taşları ayırtedebiliyordu.

Bazı ağaçlarda meyva olduğu ve bunların yenilebildiğini keşfetti. Bütün fıskıyelerde su vardı. Gemiye gitmeden yaşayabilirdi. Ancak iyi bir yemek ihtiyacını duyduğunda gemiye gitmeye karar verdi.

Buck yollardaki hareketli bandlar vasıtasiyle güzel binalara girip çıkıyor ve herşeyle ilgileniyordu. Gözü daima kıymetli olabilecek eşyalardaydı. Bunları topluyor ve deposunda biriktiriyordu. Depo kısa zamanda pahalı süs eşyaları ile dolu bir müze haline gelmişti. Fakat onun niyeti müze kurmak değildi, sadece buradan kaçabilecekleri anda eşyaları gemiye kolayca yükleyebileceği bir yerde bulundurmaktı. Bir eşyayı metalden yapıldığını ve ne gibi taşlarla süslediğini anlamak için saatlerce inceleyebilirdi. Nerede yorgun hissederse kendini orada uyuyor, ne zaman açlık duyarsa ağaçtan meyva koparıp yiyordu. Buck hayatında hiç bu kadar mesut yaşamamıştı. —

Ses, arada sırada onunla konuştu, fakat Buck aldırmadı. Buck sesin, bu gezegenin tanrısı olduğunu biliyordu. Fakat Buck tanrıya inanmazdı. Buck sadece kendisine ve paraya inanırdı.

Warden'in ayarladığı otomatik vericiyi düşündü. Verici-

nin hâlâ yayınına devam ettiğini biliyordu. Warden veya gemisinden haber alamazlarsa nasıl olsa ait olduğu şirket geminin çalıştığı bölgeyi araştıracak gemiler gönderecekti. Buck buradan kurtarılacaklarından emindi. Bu günlük mutluydu. Hiç bir disiplin yoktu. Birisinden emir almak zorunda değildi.

Tanrının konuşmak isteğine Buck birkaç kere aldırmayınca, tanrı çok az konuştu Buck'la. İkinci kaptan'ın sorduğu soru sayısı çok azdı ve onlarda kıymetli taşları nerede bulabileceği hakkında idi. Birkaç konuşmadan sonra Buck'ta, tanrı da birbirlerine aldırmıyordu artık. Sadece bir kere Buck yuvarlayabileceği kadar küçük bir heykeli kaidesinden çıkarmaya kalkınca Tanrı uyarmıştı.

— Dikkat et!

— Sen git yerlileri korkut! Buck heykeli kaidesinden çıkartmaya çalışıyordu.

— Dokunma ona, diye En Ulu kulağının arkasında gürledi.

Buck aldırmadı:

Fakat taş bloktan geçen bir elektrik akımının şaşkınlığıyla bir adım geriledi.

— Bu sana bir uyarmadır.

Buck tekrar taş bloğa dokunmak istedi. Mavi bir ışık demeti eline doğru geldi ve Buck'u üç metre öteye fırlattı...

Buck küfretti. Fakat bir daha heykele dokunmaya cesaret edemedi.

Sonra küçük, siyah kübik bir binada bir merdiven buldu. Şimdiye kadar şehirde yer altına giden hiç bir merdiven görmemişti.

Duvarlar hafifçe ışıldıyordu. Buck yavaşça merdivenleri inmeye başladı. Tereddütteydi.

— Hey ses. Burada tehlike yok ya.

En Ulu'nun sesi ikinci kaptanın kulaklarında duyuldu.

— Üçgen şeklindeki cihazlarla işaretlenmiş odalara girmedikçe tehlike yok.

Buck teşekkür ifade eden bir şeyler mırıldandı ve merdivenlerden inmeye devam etti. On beş dakikalık inişten sonra uzun bir koridora varmıştı.

Koridor oldukça geniş ve aşağı yukarı dört metre yüksekliğindeydi. Sağa ve sola yollar ayrılıyor, ana koridor ise sonsuza kadar uzanıyor gibiydi. Buck koridorun sonunu göremiyordu, sağdaki ilk koridora girdi ve parlak bir tavan altında yürümeye başladı. Sağda ve solda kapılar göze çarpıyordu. Buck herbirinin önünde duruyor ve yaklaşınca aydınlanan odaları gözden geçiriyordu.

Her oda gayet parlak eşyalarla doluydu, Buck bir kaç odaya girdi fakat alıp götürmeye değer birşey bulamadı.

En sonunda kapısı parlak bir üçgenle işaretlenmiş bir odaya geldi. Yarı şeffaf bir malzemeden yapılmıştı. Oda aydınlandığından Buck içersini görebiliyordu.

Oda, ebem kuşağının açıklı koyulu bütün renklerinde karmakarışık şekillerle doluydu.

Buck sesin ihtarını hatırlıyarak kapının önünde sessizce durdu. Sonra koridorda yürüyüşüne devam etti. Bir çok oda üçgenle işaretlenmişti. Her oda, Buck'ın dokunmayla yüksek sıcaklıkta tavlanmış cam olduğuna karar verdi şeffaf bir malzemeden yapılmıştı. Buck kapıya hafifçe dokunduğunda kapı kendiliğinden ardına kadar açılmıştı.

Buck tereddütle içeri doğru bir adım attı. Bir adım daha...

Hiç bir şey olmadı.

İkinci kaptan güldü ve rahatça -hiç birşeye dokunmamaya dikkat ederek- odanın ortasına doğru yürüdü.

— Tüyler ürpertici bir yer, dedi ve geri dönerek odadan çıktı.

10.

Aradan bir buçuk ay geçmiş, Warden halâ şehirde incelemelerine devam ediyordu. Sara odasında yalnız yaşamaktan memnun görünüyordu. Elektronik Beyin uzmanı da geminin dışına ayağını atmamıştı. Herkes birbirini unutmuştu artık. Warden arada sırada Buck'ı yolda her defasında elinde başka başka şeylerle görüyordu. Warden ikinci kaptanı bulup ne yaptığını öğrenmek istemişti. Çünkü Buck Warden'e yaklaşmak bile istemiyor hep uzak kaçıyordu.

Warden gittikçe daha az konuşan Tanrı'ya soru sormasına devam etti. Fakat artık çok az şey öğrenebiliyordu.

Geri yandan Zelnak taze ot görmüş bir «şaşlik» kadar hayatından memnundu. Cin'in geldiği ülkeye dönmeyi reddetmesi hariç her şey yolundaydı, hayat normale dönmüş ve saltanatı devam ediyordu.

Batı komşusu Kral Nerva'nın elçisini kabul etmeye hazırlanıyordu. Zelnak tahtına iyice yerleşti seyircilerin en gerisindeki muhafızlara elçiyi içeri almalarını işaret etti. İçeri giren elçi Zelnak'a doğru yavaşça yürüdü ve tahta yaklaşınca, Zelnak'ın ayakları dibinde yere kapandı.

— Ayağa kalkınız, Sayın Elçi!

Elçi ayağa kalkarken bir yandan da robunu düzeltiyordu.

Elçi ile büyük sihirbaz arasında dostluk ve kardeşliğe dair

bir sürü parlak lâf söylenirken, Zelnak Elçinin hareketlerini inceliyordu. Asıl önemli mesele daha sonra kendi aralarında özel olarak konuşulacaktı.

Zelnak ayağa kalktı.

— Asil misafirimiz dinlenmek isterler mi?

Zelnak tahtından indi, Elçinin koluna girerek tahtın arkasındaki kapıdan kendisine ait özel odaya götürdü.

Biraz sonra rahat divanlarda karşılıklı oturmuş ülkenin en iyi şarabını içiyorlardı. Bir müddet Zelnak, elçiyi göz ucuyla süzdü, sonra konuşmayı açtı.

— Acaba Sevgili yeğenimiz Nerva neden sizi haberci olarak bize gönderdi?.

Elçi heyecanını belli etmemek için elbisesinin kıvrımlarıyla oynuyordu.

— Eğer geliş sebebini Zatışahaneleri hemen öğrenmek isterlerse bu konuyu konuşmaktan şeref duyacağım. Yıldız meselesini konuşmak için burada bulunuyorum.

— Yıldız mı? hangisi?

— İki yıldızınız mı var demek istiyorsunuz? Elçi şaşırmıştı.

— Bir bakıma öyle. Neden yıldızlarla ilgileniyorsunuz, Aziz elçi?

— Tapınağınıza bir yıldız indiği ve içinde En Uludan mesaj getiren melekler olduğu hakkında söylentiler kulağımıza geldi. Bu kendi milletimiz için de önemli olabilir diye düşündük.

«Demek bu pis köylü yıldızın peşinde. Pekâla yıldızı istediği yere götürebilir. Hatta cini de. Fakat bu fırsattan faydalanmak gerek» diye düşünüyordu, Zelnak içinden.

— Kralıma bu mesele hakkında bir rapor götürmek beni çok memnun ederdi, Efendim. Elçi kibarca gülümsedi.

Zelnak iyi bir fırsat yakalamıştı. Gözlerini yere dikti ve yavaşça konuştu.

— Muhakkak ki ben de çok memnun olurdum. Bu konuyu daha sonra konuşalım, diye büyük sihirbaz daha yüksek sesle konuşmasına devam etti, eminim ki uzun seyahatiniz sizi yormuştur ve biraz dinlenmek arzu edersiniz. Bu gece yemeğe gelmekle bana şeref vereceksiniz Sayın Elçi.

Elçi hürmetle eğilirken Zelnak kendi kendine elçiye veya adamlarına meleğin cin olduğunu belli edenin işkence ile öldürüleceğini ilân etmek gerektiğini hatırlattı.

— Demek ki casusları haber alamamış, diye düşündü Zelnak, öbür adam odadan çıkarken.

*
* *

Carnaby, dünyaya haber veremiyeceğini anladıktan sonra bir hafta hiç bir şey yapmadan gemide durdu. Kontrol konsolundan ayrılarak odasında kaldı. Günlerini, eski kitapları karıştırmak ve odasının tavanını seyirle geçti.

Carnaby, Kaptan ve Warden'i düşündü; mühendisin ve ikinci kaptanın yarattıkları, kendisine de bela getiren kötü olayı düşündü. Bütün seyahat boyunca kendisine eziyet etmek en büyük zevkleri olmuştu. Carnaby'de hep seyahatin bir an önce bitmesini istemişti.

Carnaby hiç birini görmemişti. Fakat Jason'un şehirde yerlilerin elinde olduğunu biliyordu. Olaylara her dışardan bakan gibi, Jason'un yerlilerden kurtulabileceğini ummuyordu. Mühendisi bir daha görmeyeceğine emindi. Carnaby, gemide kalmaya karar verdi.

En sonunda sıkılınca, kontrol odasına döndü. Kontrol masasının önünde duruyordu. Ekranlarda halâ şehir görünüyordu. Carnaby, hareketli bandlardan yalnız başına giden Warden'i gördü. Uzun boylu uzay adamı binalardan birinde gözden kayboldu. Carnaby ilgilenmedi.

Yiyeceğin yettiği sürece geminin en iyi yer olduğunu biliyordu ki yiyecek te bir hayli süre yeterdi. Enerji kaynaklarının

süresi ise hemen hemen sonsuzdu. Buck'ın işi olmasına rağmen, kendisi, uranyumun yirmi yıl süreceğini hesaplamıştı.

Vakit geçirmek için gemide sağı solu dolaştı ve tekrar kontrol odasına döndü. Kontrol masasının önüne oturdu. Yağmur yağmaya başlamıştı dışarda. Birisinin günün aynı saatinde yağmur yağdığını söylediğini hatırladı.

«Her gün» diye düşündü.

Carnaby doğruldu.

— Her gün? dedi yüksek sesle aynı saatte? Elektronik beyinci muntazam cerayan eden olayları çok severdi.

Neşeyle koltuğuna oturdu ve Komputer için bir sıra soru yazmaya başladı. Standart işaretlerle komputere informasyon yükleyerek sorularına cevap arıyordu.

Komputerden cevap gelmişti. Carnaby bandları okudu. Komputere verilen bilgiye ve önceden ispatlanmış tabiat kanunlarına göre günün aynı saatinde muntazaman yağmur yağamazdı. Hele burası gibi tepelerle çevrili bir vadide bu imkânsızdı.

Geriye yaslandı, parmaklarını sinirle masaya vuruyordu. Eğer doğru bilgi ile beslenirse, komputerin yanlış sonuca varmayacağı bir gerçekti.

— Öyleyse, dedi Carnaby, yağmur suni olarak yağdırılıyor ve eğer yağmur suni ise yağmuru yağdıran insan veya bir makina var.

Elektronik beyin uzmanı duydukları sesin tanrı olduğu fikrini kabul etmemişti. Kendisi de En Ulu'nun sesini duymuş ve tanrı olduğuna inanmamıştı. Fakat kendi komputerine inanabilirdi. Ancak başka bir iz bulabilir miydi?.

Carnaby haftalardan beri ilk defa ümitle kontrol masasına oturdu. Eğer başka iz bulabilirse yağmuru yağdıranı da bulurdu.

Sara uzak kaçmaya devam ettiğinden Warden'de şehirdeki keşif gezmelerine devam ediyordu. Göl kenarındaki bir yapının etrafında dolaşırken uzaktaki binalardan birinden ikinci kaptanın çıktığını gördü.

Warden merakla bütün bir öğleden sonrası Buck'ın bu binayla şehrin uzak bir noktası arasında gidiş gelişini seyretti.

Yılnız sistemi uzay adamı Buck'ın gidiş gelişi için saat tuttu. Her bir turu aşağı yukarı bir buçuk saat sürüyordu.

Warden Buck'ın bulunduğu yerden, 20 dakika süreyle, uzaklaşmasını bekledi. Sonra binaya girdi ve çabucak Buck'ın zemin kattaki deposunu buldu.

Yüzünde büyük bir hayranlıkla kapıda durdu. En Ulu'nun müzede anlattığı ve başka yerlerde görüp dokunmadığı bazı cihazları hatırladı. İkinci kaptanın her parlak gördüğü şeyi alıp buraya depo ettiği görülüyordu.

Warden çabucak dolaştı ve neşeyle ıslık çalarak Buck'ın çıkmış olduğu yöne doğru yürümeye başladı.

Warden bu küçük binadan daha fazla ilgi göstermeden çıktı. Burayı daha önce de görmüştü fakat küçük bir yer olduğundan enteresan olmıyacağını düşünerek ilgi duymamıştı.

Tam yakındaki parlak yeşil taştan yapılmış bir binaya girecekken yakınına biri gelmiş gibi bir çıtırdı duydu.

Warden kendini en yakın kapıya attı ve yolu gözlemeye başladı.

Buck kolları çeşit çeşit, rengârenk parlak ıvır zıvırla dolu küçük binaya doğru geliyordu. Warden binayı şimdi daha ilgiyle seyrediyordu. Bina kübikti. Kısa taflanlarla çevrili bir havuzun önünde inşa edilmişti. Daha önceki seyredişinde Buck'ın dört turunu seyretmişti. Binanın görünüşünden daha çok eşya aldığını düşündü.

Buck'ın yürüyen yolda gözden kaybolması için bir süre bekledi ve sonra binaya doğru yürüdü.

Binaya girerken En Ulu'nun sesi duyuldu.

— Aşağısı tehlikeli Warden, üçgen işaretli kapılara dikkat et ve böyle odalardaki hiç bir şeye dokunma.

Teşekkür etti hayretle. Çünkü günlerdir tanrı hitap etmemişti kendisine. Merakla içeri girerken acelesinden bu yolun nereye gittiğini sormaya unutmuştu.

Aşağı doğru inen bir merdiven vardı. Warden merdivenin başlangıcında durakladı ve aşağı doğru baktı. Merdivenler baş döndürücü bir şekilde aşağı doğru iniyordu. Kat platformları merdivenin alt ucunun görünmesine engel oluyordu.

Merdivenlerden inerken sordu:

— Aklıma gelmişken sorayım, sesinizin nasıl oluyor da her yerde duyulabildiğini bana söylemediniz, En Ulu. Sesinin tonu umutluydu. Belki tanrı sırrını söylerdi.

Fakat tanrı cevap vermedi.

Warden merdivenlerin sonuna gelmişti. Sola döndü ve kapılara bakarak yürümeye başladı. Herhangi bir kapının önünde durunca odanın aydınlanması dikkatini çekti.

— Depolar diye söylendi kendi kendine. İşte Buck'ın hazinesini topladığı yer.

Uzun koridordaki yürüyüşüne devam etti. Uzun boylu astronot bir odanın köşesindeki parlak bir metali incelerken koridorda ayak sesleri duydu.

Buck koridora girdiğinde aydınlanmış kapıyı görmüştü. Ancak odada biri olunca ışıkların yandığını biliyordu. Silâhını çekti ve dikkatle kapıya doğru yürüdü.

Kapının önüne gelince odaya bir göz attı, fakat sandıkların arkasına gizlenmiş olan Warden'i göremedi.

— Kim var orada? diye bağırdı.

Bir masanın arkasında duran Warden silahı görmüştü ve birden ortaya çıkmanın tehlikeli olduğunu anlamıştı.

— Warden! diye cevap verdi. Sen misin Buck?

İkinci kaptan silahını kılıfına sokarak içeri girdi.

— Burayı nasıl buldun Warden?

Uzay adamı İkinci kaptanın silahını yerine koyduğunu görmüştü. Masanın arkasından çıkarken.

— Gezerek, diye cevap verdi. Burasının ne olduğunu biliyor musun?

— Depo herhalde.

Biraz durakladı ve sonra hiç te istemeden konuştu.

— Bak Warden, zannedersem burada ikimize de yetecek kadar var. Günlerden beri etrafı araştırıyorum. Sadece mücevherleri bile on gemi taşıyamaz.

Warden bir süre ikinci kaptanı süzdü.

— Ben hiç bir şey istemiyorum, en azından bu gezegenden kurtulana kadar. Kendini bu gezegenin yıldızlar sistemine ait olduğ,unu tekrarlamamak için tuttu.

Tam o anda En Ulu söze karıştı.

— Buradan hiç bir zaman ayrılamayacaksınız, Warden, hiç biriniz; söylemiştim.

— Bahse girerim ki seninkini bilmiyor. Buck iri dişlerini göstererek gülümsüyordu. Warden'in otomatik uzak yayın istasyonunu keşfetmişti.

Warden Buck'a susmasını işaret ederken ses tekrar duyuldu.

— Radyo istasyonu artık yayın yapmıyor. Çünkü üzerine büyük bir kaya düştü.

11

Zelnak masaya doğru eğilerek iyi kızarmış bir rosto seçti. İyice çiğnedikten sonra, lokmasını yutunca konuşmaya başladı.

— Yıldızlarla ne için ilgilendiğinizi söyler misiniz, Sayın Elçi? Tekrar sorduğum için özür dilerim. Fakat hafızamı tazelerseniz memnun olurum.

— Rica ederim, zatı şahaneleri. En ulu'nun bu yıldızı ve elçileri olan melekleri size göndermelerinin büyük bir şeref işareti olduğunu biliyoruz ve bu yıldız hakkında anlatılan hikâyeleri ilgiyle dinliyoruz. Düşündük ki bir de yıldızı kendi gözümüzle görmek daha uygun olur.

— Tabiî, tabiî... Söyleyiniz, Sayın Elçi, kendi ülkenizin yıldızı kendi çıkarlarına uygun olarak kullanmak istemesi ihtimali az da olsa yok mu?

— Hayır hayır asla. Protesto için iki elini kaldırmıştı. Yıldızın sahibi olmak şerefi tabiî ki size ait. Zatı şahaneleri. Fakat... Uykulu gözlerini Büyük Sihirbaza dikmiş olan elçi havada asılı kalan sözlerinin etkisinin duyulması için bir müddet bekledi. Fakat kendi, «çıkarlarınıza» diyelim, uygun olarak kullanabilirsiniz. Yani... geminin kutsal bir ziyaret için demek istiyorum ki... bir anlaşma... evet. Kutsal bir ziyaret düzenlemeyi tasarlamıştık.

«Bu avucuma düşüyor, diye düşünüyordu Zelnak. Bu yıldızdan ve cinden kurtulunca kendimi tekrar emniyette hissedeceğim.

Büyük sihirbaz yavaşça elini masaya dayadı. En ikna edici sesiyle.

— Eğer kralımıza bu iyiliği yapmakta fayda görürsek, yani En Uludan bu ziyaret için müsaade alırsak. Karşılık olarak ne ikram edilecek?

— Tabiî, tapınağa büyük bir bağış yapmaya hazırlanıyorduk. Durakladı. Diyelim ki altı köyümüz belli bir süre için vergisini tapınağa verebilir, hipotez olarak tabii.

— Hipotez olarak tabii... Zelnak elçiyi süzüyordu. Elçi gülümsedi.

— On iki köy.

Aslında Zelnak çok sevinçliydi.

— Sadece on iki mi? diye sordu sıkılmış gibi.

— Öyleyse onbeş.

— Onbeş köy için böyle bir anlaşma yapabiliriz. Zelnak masanın üzerindeki bir lambayla ilgileniyormuş gibi görünüyordu.

Elçi rahat bir nefes aldı. Otuz köy vermeye hazırlanmıştı.

— Birbirimizi anladığımıza çok memnunum zat-ı şahaneleri.

Zelnak ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Elçiye kendisini takip etmesi için işaret etti. İki adam pencerenin önüne geldiklerinde Zelnak samimi bir tavırla elçinin koluna girdi.

— Acaba, En Ulu'nun meleğinin yıldıza refakat etmesi sizin bir eyaletinizi bize hediye etmenize değer mi?

— Oh, zatı şahaneleri, diye serin bir nefes aldı. Tabiî, tabiî.

*
* *

Warden sıkılmış, gemisine dönmüştü. Buck, hayatında ilk defa bu kadar çok mücevheri bir arada görmenin zevkiyle de-

posuna eşya taşımaya devam ediyordu. Sara'nın gemisinde Carnaby diyagramlar yapıyor, mahalli coğrafik olayları inceliyor ve ışık dalgalarıyla gezegeni baştan aşağı tarıyordu.

En sonunda kıs boylu elektronik beyin uzmanı koltuğuna kurularak yaslandı. Alexander Carnaby büyük bir keşif yapmıştı. «Niye?» diyordu. Kendisine bir keşiften ziyade bir sürpriz gibi geliyordu bu.

— Bu ses bir tanrı değil bir komputer...

Koltuğundan kalktı yürümeye başladı. Artık pek çok şeyi anlıyordu.

— Yayınlarımızı aksatmak için magnetizma kullanıyor, ray dalgalarıyla sesini duyuruyor ve dağlardaki ısı ve konveksiyon yardımıyla bulutları hareket ettirip yağmur yağdırıyor.

— Neden, Petek gibi gezegenin her yanı ışınlarla dolu? Rampanın başında dururken düşünmesine devam ediyordu. Bu komputerin neyle çalıştığını merak ediyorum.

Bu sırada Carnaby rampanın ortasına gelmişti.

— Solar ısı dalgaları diye bir ses duyuldu yanı başında.

Carnaby taş kesildi. Sesin kızgın olduğunu anlayınca vücudundaki bütün kan ufacık yüzüne hücum etmişti. Bir makina tanrı olduğunu iddia ediyordu.

— Sen bir sahtekârsın, diye bağırdı Carnaby, sen bir makinasın.

— Gerçekten çok zekisin, diye ses yumuşakça cevap verdi, yüzde doksan dokuz virgül doksan dokuz ihtimalle sırrımı keşfedeceğini hesaplamıştım.

Carnaby meraklanmıştı.

— Niye? diye sordu, gizli bir şey mi var? Neden bizlerden birisinin bunu öğrenmesinden korkuyorsun?

— Çünkü, diye cevap verdi ses küçük bir çocuğa izah ediyormuş gibi, eğer makina olduğumu öğrenirseniz artık tanrı olamam.

Carnaby rampada yukarıya doğru yavaş yavaş gerilemeye başladı.

— Senin görevin başkalarına hizmet etmek, dedi. nerede olduğumuzu nasıl takip ediyorsun?

Komputer uzmanı rampanın üstüne gelmişti.

— Isı dalgaları ve ses modülasyonu yardımıyla, dedi ses, sizin aranızda konuştuklarınızdan anladığıma göre sizin gibi göremiyorum. Ayrıca beyinleriniz gayet sarih dalgalar yayıyor.

— Neyse sana tanrılık taslamaktan vazgeçmeni emrediyorum. Şimdi tam kapının yanına gelmişti Carnaby.

— Hayır küçük yaratık korkarım ki böyle bir şey yapamıyacaksın.

— Niye olmasın? sen sadece kölelik yapan bir cihazsın. Elektronik beyin uzmanı birden bir serçe çevikliği ile kendini kapıdan içeri attı. Tam o sırada bir yıldırım biraz önce durmuş olduğu rampayı ve geminin dış çerçevesini tahribetti.

— Gazabımdan kurtulamıyacaksın, dedi ses Carnaby'nin kulağına yakın bir mikrofondan.

— Kurtulacağım... Çünkü artık ne olduğunu biliyorum. Yıldırım çaktırabilmen için belirli bir sürenin geçmesi gerekiyor. Senin üzerinde yıldırım yapmanı daha önce inceledim, pis sahtekâr.

Carnaby, rampaya açılan kapıyı kapattı ve kontrol odasına koştu. Ana kontrolları da kapadı. Çünkü komputer enerji dalgalarıyla kendisine zarar verebilirdi.

— Seni başka yollardan yok edebilirim, Carnaby, niye tehdit etti ses. Gemiden çık.

— Asla!...

— Bütün gemiyi tahribedebilirim. Emin ol. Yapabilirim bunu.

— Nasıl? Şimşekle mi?

— Kayalarla bombardıman ederim. Cezir dalgalarıyla seni süpürür mahvederim.

— Ve bu şehri de öyle mi. Hiç sanmıyorum diye devam

etti Carnaby. Sen zaten bu şehri korumak için ayarlanmışsın. Carnaby sadece tahmin ediyordu. Yoksa sahiplerinin makinayı şehri korumak için yaptıklarını bilmesine imkân yoktu.

— Geminin altında bir deprem yaratıp, gemiyle birlikte seni yere gömeceğim. diye cevap verdi tanrı gaddar bir sesle.

Carnaby, bir süre için galip olduğunu, Makinanın bir şey yapamayacağını anlamıştı.

Kaygısız bir eda ile cevap verdi.

— Bak makina, mantıklı olalım, sana yardım, da edebilirim.

— Seni Laser ışıklarıyla kızartıp bir ulaşım cihazıyla yüz ışık yılı mesafeye postalıyacağım.

— Aletlerin hareket etmiyor, diye makinayı kızdırdı Carnaby. Ses gürledi.

— Servis makanizması ile seni ve gemini bir sandviç yapacağım.

— Hangi servis makanizması? diye sordu Carnaby.

— Bir tanrıyı kandıramazsın, pis solucan. Kurnaz makina konuşmaya devam etti. Seni nasıl yok edeceğime karar vermek için biraz düşüneceğim. Sonun çok acıklı olacak. Fakat dediğimi kabul edip dışarı çıkarsan canını fazla acıtmam.

— Buradan bir yere kıpırdamıyacağım.

Sesten cevap gelmedi. Carnaby ekranları gözlemeye başladı. Komputer bir süre için rahat bırakmıştı onu. Etrafta dolaşan birini görebilir ve onu uyarabilirdi. Komputerin Warden ve diğer mürettebata bir kötülük yapıp yapmayacağını merak ediyordu.

— Arkadaşlarım! dedi Carnaby kendi kendine. Hayatında ilk defa kendisi için bir içki doldurdu ve:

— Bunu kutlamak gerek, diyerek bardağını kaldırdı.

Warden'in radyosu vızıldadı. Düğmeyi çevirdi. Ekran aydınlandı ve öbür geminin komputercisi göründü ekranda.

— Merhaba Barnaby! dedi Warden. Ne var?

— Carnaby! diye ufak tefek adam düzeltti. Tanrı oldutunu iddia eden şu şey hakkında diyeceklerim var. O...

Bir statik dalga ekrana yayıldı.

— Ne? diye Warden bağırdı. İbreyi ayarla Carnaby işitemiyorum seni.

— Axk, biip, Komputer. biip.

Görüntüyü düzeltmek için Warden düğmeye bastı, fakat ekrandaki statik dalga devam etti.

Carnaby'nın sesi mikrofonda gürültü halinde duyuluyordu.

— Vericiyi düzeltince beni tekrar ara dedi Warden düğmeyi kapatırken, yahut bir ara buraya uğra.

— Warden! Tanrı Warden'e sesleniyordu.

— Oh, Merhama En Ulu. gemimde bana dört beş yıl yetecek her türlü malzeme var. Niye sordun? Nasıl yaşayacağımızı mı düşünüyorsun?

— Öyleyse öbür gemide daha çok yiyecek vardır.

— Herhalde. Eğer başka bir gemi gelene kadar nasıl idare edeceğimizi düşünüyorsan, buradaki meyva ve hayvanlarla idare edebiliriz.

— Fakat büyük gemideki öbür adam isterse, gemide uzun süre kalabilir, değil mi?

— Kim? Carnaby mi? Evet, zannedersem. Fakat ergeç o da dışarı çıkmak isteyecek. Korkudan Warden'ın alnında kırışıklıklar belirdi? Ne var?

— Onun şimdi dışarı çıkmasını istiyorum, Warden! diye ses bağırdı. Bana isyan etti.

— Eminim ki pişman olmuştur şimdi, diye Warden yumuşak bir sesle cevap verdi. Alnında soğuk ter damlalarının biriktiğini hissediyordu, Warden.

— Bu adam yok edilmeli, Warden bana karşı gelmenin cezasız kalmayacağını biliyorsun tabiî.

— Bu meseleyi barışçı bir yolla halledemez miyiz?

— Hayır.

— Pekala, ne yapmamı istiyorsun.

— Şunu!... Ses çok kesin konuşuyordu. Beyin dalgalarınız en zayıf zamanınızın sabahın erken saatleri olduğunu gösteriyor. Dikkatli olmalısın.' Yarın sabah elinde onu yokedebileceğin bir âletle gemiye gidecek ve onu öldüreceksin. Yâ dediklerimi yapacaksın ya da sen de cezanı çekeceksin.

— Fakat bu bir cinayet...

— Warden! diye ses gürledi.

— Peki, kabul. Warden'in sesi zayıftı.

— Ve sana bir tek söz bile söylemesine müsaade etme. Muhtemelen tekrar isyankâr bir söz söyleyecektir.

— Peki, söz.

12.

— Pekala, diye devam etti Zelnak, yaşayışımızı görmek istediğini söyleyip duruyordun. Bu seyahat senin için iyi bir fırsat.

— Gitmem, dedi Jason.

— Niye?

— Birdenbire burayı sevdim, diye cevap verdi. Jason Büyük sihirbazın kendisini kandırmaya çalıştığını hissediyordu.

— Anlayış göster, en Asil Cin. batı da yaşayanlar seni meleklerin en ulusu olarak biliyor. Seni büyük ihtimamla ağırlayacaklar. Her istediğin yapılacak. Sana tapacaklar.

— Ben tapılmak istemiyorum, diye sinirli bir sesle cevap verdi. Bütün arzum burada şehirde etrafı dolaşabilmek.

— Fakat bu imkânsız, diye Zelnak cevap verdi. Sebebini daha önce söylemiştim. Fakat sana sonsuz saygı gösterecekleri öbür ülkeye gidersen... Büyük Sihirbaz en ikna edici sesle konuşuyordu.

Jason, tabiî kendini ve Warden'in gemisinin batı sınırındaki zengin bir eyaletin dörtte üçüne satıldığını bilmiyordu.

— Burada hayatımdan memnunum, diye robuyla oynarken asık suratla cevap verdi. Zelnak'la birlikte oldukları odanın dışında grup grup muhafızlar dolaşıyordu.

Zelnak sinirlenmeye başlamıştı.

— Buraya bak cin hazretleri! Seni bir iyi niyet gezisine göndermek için söz verdim. Sadece kısa bir seyahate çıkmak istemiyorun diye iki ülkenin arasını mı bozacaksın?

— Evet.

Zelnak elini yavaşça masaya vurdu.

— Fakat milletler arası durumu düşün. Eğer gitmezsen savaş olacak. Yüzlerce insan ölecek, memleket harabeye dönecek. Köyler yanacak. Şaşlikler sokaklarda avare kalacak, anneler ölü yavruları için ağlıyacaklar.

Jason elini kaldırdı.

— Zannedersem sen sadece benden kurtulmak istiyorsun, Zelnak.

Zelnak kızgınlığından bağırmak üzere idi ki kendini tuttu.

— Hiç te öyle değil çok sayın cin. Fakat en katı yürekli cinin bile yüzlerce kişinin ölümünün sorumlusu olmak isteyeceğine inanamıyorum.

— Bana yağ yapmaya kalkma, Zelnak. Sizin dilinizde bu söz iyi hislerimi kullanarak beni aldatma demektir. Çünkü ben de hiç bir iyihis yoktur. Aynı zamanda benim oraya gitmemi istediklerini nerden bileyim?

Büyük sihirbaz şaşırmış gibi sordu:

— Niye istemesinler? istersen elçilerine sor. Seni ülkelerinde görmekten çok memnun olacaklarını söyliyecektir. Fakat ona melek değil de cin olduğunu belli etme, görünüşü iyi olmaz.

Bu arada Zelnak kapıya doğru gerilemiş ve muhafızlara elçiyi odaya çağırmaları için işaret etmişti.

Elçi aceleyle içeri girdi ve Jason'un önünde diz çöktü. Sonra ayağa kalktı, gerileyerek Zelnak'ın yanına geldi. Mühendisi süzüyordu.

Jason'da elçiyi süzmeye başladı. Jason bütün yerlilerden yarım metre kadar kısaydı.

Uzun bir sessizlikten sonra elçi:

— Hayret! Bu oldukça küçük bir melek. Elinde daha uzun boylusu yok mu Zelnak?

Zelnak sarardı. Bir şey diyemeden Jason söze karıştı:

— Bir dakika buraya bak. Bir seksen boyundayım ve bir c... yani melek ancak bu boyda olabilir en fazla.

Zelnak rahat bir nefes aldı. Belki de planı işleyecekti.

— Ülkene dönmeden önce hiç olmazsa seni göreyim dedim. Çünkü seninle gelmiyeceğim, diye sözlerine devam etti Jason.

— Ne? diye elçi ve Zelnak aynı anda bağırdı.

— Dediğimi duydun, Zelnak. Buradan memnunum. Ve En Ulu beni göndermek istediğini duymasa senin için iyi olur.

— Oh Aziz Elçi, müsaadenizle bir süre Sayın c... yani melekle yalnız konuşayım. Öyle sanıyorum ki En Ulu ile aramızdaki kısa bir konuşma onu ikna edecektir.

Elçi Zelnak'a baktı ve sonunda robunu sürükleyerek odadan çıktı.

— Şimdi buraya bak, cin hazretleri, diye Baş Sihirbaz kızgın bir tonla konuştu.

Jason silahını çekti. Zelnak korkuyla geriledi.

— Sen bana bak, Zelnak. Ben burada kalıyorum, bunu kafana sok.

Zelnak vazgeçmiş gibi bir iç çekti. Bu sırada içeriye sızmış olan muhafızlar Jason'un arkasına geçmişti.

Zelnak'ın bir işaretiyle bir mızrağın ucu ikna edici bir şekilde Jason'un ensesine dayandı.

— Kabul etmeyeceğinden korkuyordum, dedi Zelnak, yüzünden itaat edeceği belli olan Jason'a.

Şehirdeki gemiye seyrek şimşekler çaktırarak, komputer Carnaby'yi öldürtebileceği bir yerde meşgul edebileceğini düşünüyordu.

Gürültü Sara'nın dikkatini çekmişti. Gemiden büyük bir içki stoku yapmış olan Buck hazine-deposunda uzanmıştı.

Sara bütün öğleden sonra boyunca yıldırım seslerini duymuş, fakat aldırmamıştı. Sesler akşamın ilk saatlerinde de devam edince ve hep aynı noktada olduğunu anlayınca meraklandı ve sesin geldiği yeri aramaya başladı.

Büyük süslü meydanın kenarından Sara, geminin üstünde bulutların teker teker meydana gelişini ve sonra yıldırımların düşüşünü gördü.

— Bu yalnız komik değil, aynı zamanda çok da acaip dedi genç kadın. Yağmur hakkında çok şey bilmiyebilirim ama bulutlar bir yerde ebediyyen kalmaz her halde.

Kararlı adımla meydanda, gemiye doğru yürümeye başladı.

— Yaklaşma, diye tanrının sesi kadının dört tarafında gürledi.

— Niye? diye sordu, gemim değil mi?

— Gemin şu anda tahrip olmak üzere.

— Hayır yapamazsın bunu!

— Bu şimşekler kolaylıkla seni de bulabilir dişi Terra'lı.

— Hiç olmazsa gemiyi yok etmeden eşyalarımdan bir kısmını alayım.

— Müsaade etmiyorum. En Ulu gürlüyordu. Ne gibi şeyler?

— Kadınların yaşayabilmesi için gerekli olan şeyler. Makyaj malzemesi, bazı mahrem araçlar, neyse küçücük şahsî şeyler işte.

— Ne gibi küçük şeyler.

— Neyse artık gemiye girebilir miyim?

Dürüst, daha doğrusu dürüste yakın bir insan olduğu için, tanrı bu küçük şeylerin yaşamak için gerçekten gerekli olup olmadığını sorduğunda, Sara önce durakladı, sonra:

— Evet, dedi, Tam anlamıyla değil ama onlar olmazsa..

— Yeter!

— Fakat sözümü bitirmedim.

— Gemiye girmene müsaade etmiyorum.

— İşte bundan hoşlandım! diye bağırdı Sara ayağını yere vurarak.

— Buradan uzaklaş, dedi ses, sana zarar gelmesini istemiyorum. Ne de olsa gezegenimdeki insan ırkından tek kadın sensin.

— Bir kobay ile konuşuyormuş gibisin dedi kızgın bir sesle, ya bundan hoşlanmazsam?

— Farketmez, itaat edeceksin.

— Ne demek istiyorsun?

— Senin ırkının kadınları doğurur, değil mi?

— Doğurmazlar; kocalarına karşı arzu duymazlarsa.

— Kocaları mı? Yani yatak arkadaşları. Farketmez, itaat edeceksin.

Yeni bir bulut Sara'nın gemisinin üzerine geldi, durdu. Yeni bir yıldırım geminin üzerine düşmüştü.

— Pekala, dedi Sara ve Warden'i görmek için küçük gemiye doğru yürüdü.

— Sara seni görmeye geliyor diyerek Warden'i uykusundan uyandırdı. Uzay adamı, verilen emri düşünerek uzun zaman uyuyamamıştı. Saatlerce bu işten nasıl kurtulacağını düşünmüştü.

— Oh çok iyi, dedi Warden, ne söyliyeceğim ona, sabahleyin gemisine gideceğimi ve adamlarından birini öldüreceğimi mi?

— Hiç bir şey söylemeyeceksin Sara'ya.

Beş dakika geçmeden Sara, rampadan çıkmış ve kontrol kabinine girmişti.

— En Ulu'nun gemimi tahribedeceğini biliyor musun?

— Hayır, şaşırmıştı. Niye? diye sordu.

— Gezegende insan ırkından tek kadın olduğumu söylüyor ve çocuk sahibi olmam için beni zorluyor ve gemini de imha edecek ve... Oh, Bill! Ebediyyen buradan kurtulamıyacağız.

Warden Sara'yı teskin etmek için bir şeyler söylemeye çalıştı. Sara'nın anne olma ihtimali onu şaşırtmıştı. Her şeyi unutarak ona doğru uzandı:

— En Ulu, bu şerefe kimin nail olacağını da söyledi mi?

Sara kendisine gelmişti.

— Bir dakika! beni ne sanıyorsun sen. Üç Adem'i olan Havva mı?

Warden üzülmüştü Sara'nın kızmasına.

— Özür dilerim.

En Ulu'nun sesi kontrol odasına yayıldı.

— Rampayı kaldır Warden. Şu aptal Zelnak bir yerliyle mağaraya geliyor.

Zelnak ve Kral Neva'nın elçisi tapınaktan aşağı doğru iniyorlardı. İkisi de elbiselerinin içinde gayet mağrur görünüyorlardı. Meşum enstrümanlar etkili bir müziğe başlarken, koro da şarkısına başladı. Tapınağın tavanı binlerce meşalenin ışığı ile birlikte kalabalığın sesini de yansıtıyordu.

Büyük Sihirbaz Elçinin koluna girmişti.

— Bu sizin için düzenlenen özel bir tören, diye fısıldadı Zelnak.

— Çok müteşekkirim, diye cevap verdi Elçi, yıldızı buradan götürmek için neler yapmamız gerekiyor?

İç mağaranın büyük kapıları önünde durdular. Kölelerin kapıları açmalarını beklerken, Zelnak gülümseyerek konuştu.

— Yıldızı, kesilmiş ağaçları dizerek, üzerinde yuvarlayabilirsiniz. Diğer direklerle yıldızı götüreceğiniz yöne doğru itersiniz. Halatları yıldıza bağlayarak çektirirseniz gidiş daha kolay olur.

«Sınırlarımızdan çıkana kadar yıldızı götürmek için size

memnunlukla yirmi - otuz bin köle verebilirim. Sınırda adamlarımız karşılar ve değerli yeğenimiz Nerva'nın şehrine götürür yıldızı.

«Adamlarımdan bir» kısmı yollarına devam edecek tabiî, ve yeni eyaletin idaresini devralacak.»

Kapılar ardına kadar açılmıştı. İki siluet tanrının heykelinin ve yıldızın olduğu loş ışıklı mağaraya girdiler.

Uzun bir müddet geminin önünde durduktan sonra Elçi konuştu:

— Nedense şimdiye kadar yıldızların daha büyük olacağını düşünmüştüm.

Tabii ki bu da muhteşem bir yıldız ve aziz kralım, bu yıldız ülkesine varınca çok mutlu olacak.

— En Ulu'nun önünde eğilelim, diye Zelnak hatırlattı.

Geminin içinde Warden ve Sara, bu konuşmayı hiç bir şey anlamamalarına rağmen ilgiyle izliyordu.

— En Ulu! diye seslendi Warden, dışardakilere işittirmeyecek şekilde. Ne oluyor dışarıda?

— Bu aptallar beni kızdırmaya başlıyorlar, Warden gemini buradan götürmekten bahsediyorlar. Ama geri yandan gemi buradan uzakta bir yerde olursa belki de daha iyi olur. Belki müsaade ederim onlara.

— Bir dakikacık, En Ulu.

— Sus, Warden, onlarla konuşmalıyım.

Erkek ve kadın sessizce ekranları seyrediyorlardı.

İki yerli heykele doğru yürüyerek, kaidesinin önünde yere kapandılar.

— Keşke bu kuşları anlayabilseydik. dedi Warden.

Zelnak övücü sözlerle konuşmasına başladı, sonra yıldızı buradan götürme izni almak için parlak cümlelerle esas meseleye geldi.

— Ey En güçlü, En Ulu, Herşeyin hakimi, gücünün bir işareti olan bu mucizevi yıldızı ve köleniz meleği sevgili ak-

rabamız Kral Nerva'nın ülkesine göndermek istiyor ve bu kutsal seyahati takdisini diliyoruz.

En Ulu'nun sesi duyuldu.

— Sevgili Zelnak, hayatında ilk defa bu kadar güzel bir şey yapıyorsun. Bu yolculuğunuzu takdis ediyorum. Parlak mavi gök, seyahatiniz boyunca size gülümseyecek, kamplarınızın yanında soğuk sular sizin için akacak, ağaçlar sizler için serin rüzgârlar verecek ve meyvalar dökecek yolunuza.

Zelnak memnundu.

Elçi de çok etkilenmişti. Bir çok kere teşekkür ettikten sonra iki yerli gerileyerek mağaradan çıktılar.

Büyük bir seramoniden sonra kapılar tekrar kapanırken Zelnak bir işaretle davulları durdurdu:

— Yıldızı buradan çıkarmak için hazırlıklara başlayınız.

Geminin içinde Warden:

— Neler oluyor, En Ulu? İsyankâr sanılmak istemem ama, acaip bir şeyler oluyor gibi geliyor bana.

— Gemiden ayrılmak zorundasınız, Warden.

Warden kızgınlıktan kaşlarının saçlarına değdiğini hissetti.

— Ne? diye bağırdı. Şu son söylediklerini bir daha tekrarlar mısın?

Ses sabırsızca cevap verdi:

— Bu geminin buradan götürülmesinin hem sizin hem de benim için iyi olacağına karar verdim. Yapmak istediğin şeyler olduğuna göre, sen gidemezsin tabiî.

... — Ya!... sana haberlerim var, En Ulu. Bu gemi nereye giderse ben de oraya gidiyorum. Gemimden ayrılmayacağım. Sara da burada kalacak.

— Evet ben de burada kalıyorum, diye Sara bağırdı.

— Yıldırımları aklından çıkarma Warden!

— Öyleyse hadi öldür beni. Gemiden çıkmayacağım.

— Makul ol Warden. Yolculuk sırasınna gemi parçalana-

bilir. Meselâ seller gemiyi kayalara çarpabilir. yıldırım diye diğer felaketler gemiyi tahribedebilir.

— Şimşeklerinin gemime tesir ettiğini sanmıyorum, dedi Sara.

— Sus! diye gürledi ses.

— Hayır susmayacağım, diye cevap verdi Sara, ilk önce beni bir deney hayvanı gibi kullanmak istedin, sonra gemimi tahrip etmeye çalıştın, şimdi de Bill'in gemisini feda etmesini istiyorsun. Buradan gitmeyeceğiz. Bu kadar işte!

Warden kontrol odasının tavanında nem tanelerinin teşekkül etmediğine dikkat etti. Kafasında bir şüphe uyanmıştı.

— Geminin içindeyken bize bir şey yapabileceğini sanmıyorum, dedi yavaşça.

— İstediğim her şeyi yok edebilirim.

— Hiç zannetmiyorum. Carnaby ile yaptığı konuşmayı hatırlayınca şüpheleri kuvvetlendi.

Warden, Carnaby ile olan konuşmasını ve En Ulu'nun onu öldürmek istemesini Sara'ya anlattı.

— Öyleyse Carnaby bir şeyler bulmuş olmalı, dedi Sara ve En Ulu'da bunu öğrenmemizi istemiyordu.

— O solucan hiç bir şey bilmiyor, diye bağırdı ses.

Kes sesini, diye Warden susturdu sesi. Şu anda düşünüyorum.

Ses cevap vermedi.

— Yapmamız gereken tek şey Carnaby ile temas etmenin bir yolunu bulmak. Warden radyo tablosuna doğru uzandı ve Sara'nın gemisini bulmak için düğmeye bastı.

Bir kaç saniye sonra ekranda karışık dalgalı görüntüler ve mikrofonda da parazitli bir gürültü vardı.

Bir müddet sonra, arada sırada kaybolmasına rağmen Carnaby ekranda göründü. Bir şey söylüyormuş gibi Carnaby'nin dudaklarını kıpırdattığı görülüyordu.

— Allah kahretsin, diye Warden söylendi, dudak işaretlerini bir anlayabilseydim.

Sara'da ekrana bakıyordu. Bu sefer Carnaby, işaret alfabesiyle bir şeyler anlatmak için el-kol işaretleri yapıyordu.

Sara bir log kitabını kaparak her birinde bir büyük harf olan sayfaları ekranın önünde tuttu. Bu şekilde yazı yazmaya çalıştı.

Warden:

— Güzel fikir! diye bağırdı. Komputer'in yazıları anlayıp anlayamıyacağını merak ediyordu. Fakat yerlilerin yazıyı bildiklerinden emindi.

Carnaby yazıları görmüştü. Masasına eğildi. Bir bloka aceleyle bir şey karaladı ve ekrana tuttu. Fakat o anda ekran kararmıştı.

— Bizim ihtiyar tanrı bizi yakaladı, dedi Sara hayal kırıklığıyla.

— Oh Hayır! diye bağırdı Warden. Ekran kararmadan önce kısa yazıyı okuyabilmişti. Carnaby büyük harflerle «O BİR TANRI DEĞİL - KOMPUTERDİR» diye yazmıştı.

Sara'ya anlattı bunu Warden. Sara koltuğuna gömüldü; düşünüyordu.

— Şimdi her şey anlaşılıyor, diye mırıldandı.

— Bu bilgiyi kullanamıyacaksın Warden! ses mikrofonlardan duyuldu.

— Kapat çeneni, Şaban. Kontrol tablosunun başına geçti ve yüksek gerilim şalterlerini indirdi.

— Bu şekilde bizimle konuşamaz ve bizi de duyamaz. Çünkü elektrik devrelerine etki edemiyecek.

— Öyle mi, Emin misin? diye sordu Sara ümitsizce.

— Tabi, ona bir isim verelim. Bundan sonra ona Şaban diyelim. Warden'in sesinde kendine güven vardı.

— Böyle bir anda nasıl bu kadar soğukkanlılıkla düşünebiliyorsun, Bill?

— Bilmem. Biz insanlar hala kainatın en tehlikeli hayvanlarıyız, biliyorsun. Kendine güvenle devam etti.

— Bir zekâ'nın yaptığını diğer bir zekâ ergeç anlayacaktır.

Warden aslında hareketlerinden okunduğu kadar kendine güvenmediğini hissetti. O da korkuyordu.

— Oh tabii şahane, çok güzel, mükemmel. Biz burada tanrı olduğunu sanan bir komputer tarafından bu pis gezegende esiriz.. Sen dünyada yaşıyor ve hiç bir derdin yokmuş gibi nutuk atıyorsun.

Sara hıçkırarak ağlamaya başladı.

Warden, Sara'ya sarılarak göğsüne bastırdı:

— Buradan kurtulmanın bir yolunu bulacağız, Sara.

13.

«Bu komputer otomatik olarak kendiliğinden tamir oluyor ve yeni hareketleri için kendiliğinden ayarlanabiliyor olsa bile» diye düşündü Carnaby yine de bunu programlamak ve hareketlerini düzenlemek için bir kontrol merkezi olmalı.

Ve bu da yeraltındadır, herhalde. Tabii. Eğer komputer bütün gezegene hakimse kontrol merkezi yer altında olmalı, ama nerede? Dağların altında mı, denizin altında bir yerde mi? Hayır giriş zor olur. Makinanın sahiplerinin yürüyebileceği, yahutta herhangi bir şekilde kolayca gidebilecekleri bir yerde olmalı.

Birden hatırladı. Komputer servis makanizmasından bahsetmişti. Aradığı merkez bu olmalıydı.

«Güçlü bir kontrol donanımı ve enerji yüklü komputeri besleyen bir malzeme olmalı. Bunlar bir yerde depolanmıştır, herhalde. Ve komputerin erişemiyeceği bir yerde olmalı ki, komputer'e hakim olabilsin sahipleri.»

— Öyleyse dedi yüksek sesle, idare merkezini bulabilirsem komputeri kontrol altına alabilir veya onu yok edebilirim.

Carnaby Elektronik beyinin verdiği raporları değerlendirmeye başladı.

Şimşek gibi bir ses aniden kontrol odasında duyuldu:

— Carnaby, bütün boşuna didişmesiyle birlikte, yok olacak.

— Defol, diye sertçe bağırdı. Warden gibi Carnaby de mikrofon ve ekranların antenlerle bağlantısını kesti. Aylardan beri ilk defa kendisini yalnız hissetti. Fakat güçlü de hissediyordu kendini.

Otomatik rapor küblerini dinlemeye başladı. Ossilâskopta fonksiyonlar çiziyor, grafikler yapıyor, gezegeni araştırıyordu. Şurada büyük bir demir yatağı, orada saf demir madeni, orada ince bir altın damarı...

— Bir dakika! Saf bakır! Carnaby masasına daha çok eğildi.

İkna edici bir şekilde konuşan ses duyuldu.

— Gemine dön ve Carnaby'yi öldür.

Ses fısıldamasına devam ederken Buck kendine gelmeye çalışıyordu.

Devamlı olarak içtiği viskinin sarhoşluğunu gidermek için başını sallıyordu sağa sola.

— Carnaby'yi öldür! diye tekrarladı ses.

— Ne? Sesin dediklerini o anda idrak etmişti.

— O serseriyi öldüreyim mi? Niye?

— Gemine gidip Carnaby'yi yok edersen seni mükâfatlandırırım. Sesin tonu sona doğru yükselmişti.

— Öyle bağırma, diye cevap verdi. Carnaby'yi niye öldüreyim. Zararsız biri o.

— Seni mükafatlandırırım. Irkından olan diğer erkekleri yok eder ve yerlileri idare eden bir aile kurman için Sara'yı sana veririm.

— Ne? Buck sesin söylediklerine inanmamıştı.

— Buranın kralı olacaksın, diye ses devam etti.

— Farzetki buranın kralı olmak istemiyorum, diye Buck kurnazca konuştu. Fakat şu şeyleri alıp buradan gitmek istersem... Apartmanına depoladığı kıymetli taşları kastediyordu.

— Peki bir gemiyle buradan istediğini alıp götürmene

müsaade edeceğim. Fakat Carnaby'yi öldürmelisin sonra da Warden'i.

Buck çenesini kaşıdı. Sesin dediklerine pek inanmıyordu. Fakat istediği bir şeyi elde etmek için diğerlerinin hayatını düşünmezdi ve buradan bir hazine alıp götürmek hayali hâlâ gözlerini kamaştırıyordu. Eğer kaptanını da beraberinde götürürse; Sara, hayatını kurtardığı için müteşekkir olacaktı Buck'a:

— İkisini de mi?

— İkisini de.

— *Rüya görmediğimi nasıl bileyim?*

— Şimdi anlayacaksın. Bir gök gürültüsü odayı doldurdu. Buck yukarıya baktı. Hafif bir yağmur başladı. Buck ıslanıyordu.

İkinci kaptan bir çimdik attı kendisine.

— Pekala, sana inanıyorum. Şimdi şu duşu kapa. Bulut bir köşeye doğru gitti ve dağılmaya başladı. Buck, odayı süpüren bir soğuk hava dalgasını hissetti.

— Silâhın ile Carnaby veya Warden'i kolayca zararsız hale getirebileceğin bir cihazın var mı?

— Ellerim yeter, diye öğünerek cevap verdi. Aynı zamanda bu da var. Hâlâ üzerinde taşıdığı silahını gösterdi.

— Eğer istiyorsan «Buradan ilk gidenler»in bu maksat için kullandığı âletlerden vereyim.

— Hayır gereği yok. Bu işi ne zaman bitirmemi istiyorsun?

— Şimdi Buck.

— Hooop.

Gemi mağaradan çıkmış sarsıla sarsıla gidiyordu. Sara bu sefer de Warden'in üzerine düşmüştü.

— Bill? dedi Sara yumuşak bir sesle.

— Ne var?

— Daha evvel, yani gemi ilk defa buraya getirilirken sana güldüğüm için özür dilerim.

— Peki affedildin, diye gülümsedi, zannedersem gemi açık havaya çıkar çıkmaz bu patırdıdan kurtulacağız.

Gemi tekrar sarsıldı.

Sara Warden'in üzerine tekrar düşerken bağırdı. Warden bir elini Sara'nın omuzuna dolayarak cesaretini arttırmak için yavaşça sıktı.

— Ekranları açabilir miyiz?

— Pek zararı olmaz. Şu aptal şabanı dinlemek zorunda kalırız, herhalde.

— Bu makina bütün gece konuşsa bile yine de nereye gittiğimizi görmek istiyorum.

Warden mikrodevre düğmelerini açtı, ekranlar aydınlandı.

— Şaban'dan bir ses yok, dedi Warden.

— Ses çıkmaması iyiye işaret.

— İçimden bir ses kötüye işaret diyor.

Gemi tekrar sarsıldı.

— Bu sefer aceleleri varmış gibi, daha hızlılar.

Binlerce yerli geminin etrafını doldurmuş itiyorlardı. Şaşlik dizileri kalın halatlarla gemiyi çekiyorlardı.

Gemi hafif zıplamalarla tapınağın merdivenlerinden kaydı ve aşağıda durdu. Geminin hızlı hareketi dolayısıyla halatlar gevşemişti. Geminin dengesini sağlamaya çalışanların ellerindeki halatlar birdenbire canlanmış bir yılan gibi ellerinden kaymıştı. Düzünelerle yerli üstüste yığıldı.

Sara düştüğü dolabın üzerinden kalktı.

— Bir süre kalkamazlar artık, herhalde, dedi.

Warden etrafı daha iyi görebilmek için ekranlardaki görüntüleri büyüttü.

Ekranlardan birinde saray görünüyordu.

— Saraya bak! diye bağırdı heyecanla.

— Ne var? diye Sara ilgisizce sordu. Tuniğini düzeltiyordu.

— Oradan, sarayın merdivenlerindeki şu Büyük Sihirbaz. Tanıdım onu, yanındaki, biz Şaban'la münakaşa etmeden önce mağarada olan yerli.

— Eee? Elbiseleri gerçekten güzel. Büyük Sihirbazın elbisesindeki taşlardan hiç olmazsa bir tane benim olsaydı.

Warden sözünü kesti.

— Arkalarındaki muhafızların arasındakine bak.

— Hey! Bu Jason!

Şuursuz bir halde ayakta duran mühendis, muhafızlar tarafından öne itildi.

— Oh, Bill, ona yardım etmeliyiz. Fakat nasıl?

— Şaban'dan ses seda gelmediğine göre şansımızı bir deneyebiliriz.

Warden ana kontrol masasının başına geçti ve bir koltuğa oturdu.

— Haydi, gel!

Sara emrine uyarken Warden çabukça kontrolleri açtı ve hareket mekanizmasına akım verdi. Sara'nın koltuğuna oturduğunu görünce altında «dengeleme» yazılı düğmeye bastı. Suni yer çekimi kontrolü devre'ye girdi ve gemi kendini düzeltmeye başladı. O anda şaşlikler geriye doğru çekilmiş ve gemiyi iten insan grupları birbirine karışmıştı.

Gemiden ve cinden kurtulma ve aynı zamanda yeni bir eyalete sahip olmanın sevinciyle hayatından çok memnun olan Zelnak, birdenbire midesine bir mızrak yemiş gibi irkildi. Gemiye bakakaldı. Gemi hareket ediyordu ve kendi adamları kontrol edemiyordu.

Jason yavaş yavaş kendine geliyordu.

— Ben... dedi. Nerede olduğunu anlamıştı. Bir süre ses-

siz durdu. Gemide birileri vardı ve gemiyi kontrol edebiliyorlardı.

Jason ileriye doğru bir adım attı. Muhafızlar geriye doğru çektiler.

Zelnak sadece orda duruyordu ve boş gözlerle gemiye bakınıyordu. Dilini yutmuştu sanki.

Elçi Büyük sihirbazın koluna vurdu.

— Ne oluyor? gemiyi işaret ediyordu. Zatıalileriniz sararmış görünüyor. Fakat içkiden, sanırım.

— Kes sesini, dedi Zelnak sertçe.

Elçi ağzını açtı, kapadı. Fakat ses çıkmadı.

Gemi tam dengelenince Warden jeti açtı. Geminin altından çıkan alevler, gemi durunca yaklaşmak cesaretini gösteren yerlilerin üzerine geliyordu. Bağrışarak kaçmaya başladılar.

— Oh Hayır, diye Zelnak inledi.

Meydandakilerin bir kısmı bağrışarak duvarların önünde birikiyordu. Elçi bu memleketteyken «cin» kelimesini ağzından kaçırana ölüm cezası verileceğini ilân etmişti, Zelnak. Fakat şimdi bütün kalabalık bağırıyordu.

— Yıldızı cin hareket ettiriyor. Cin'i öldürün.

Elçi göz ucuyla, yüzünde bir ümit beliren Jason'a baktı. Büyük sihirbaza döndü.

— Bu ne demek? Bu bir melek değil, cin mi zatışahaneleri? Yıldızdan alev niye çıkıyor.

Zelnak'ın gözleri yıldızdaydı. Yıldızın üstünde bir delik açıldı ve bir merdiven dışarıya uzandı.

— Yine mi? Hayır! Hayır! Acı ile haykırıyordu. Merdivende iki siluet göründü. Gemiden çıkan alevler ve gürültü sarayın çatısını yakıyordu.

Kalabalık panik halinde:

— Cinler, cinler diye bağırıyor, herkes en yakın kapalı bir yere sığınmak için koşuşuyordu.

Jason, Warden olduğunu anladığı, kendisine işaret eden uzun silueti görmüştü. Yanındaki muhafızlardan birine şiddetli bir tekme vururken kendisini öbürünün üzerine attı. Büyük sihirbazı iterek gemiye doğru koştu.

Jason merdivene vardığında merdiven kalkmıya başlamıştı bile. Tam iç kapıya kendini atmıştı ki merdivenlerin sahanlığına bir yıldırım düştü.

Warden acele ile rampayı kaldırdı ve kapıyı kaparken;

— Şaban her defasında bu şimşekleri daha ustaca gönderiyor.

— Şaban mı? diye sordu Jason. O da kim?

Sara Jason'un kollarındaki bağları çözmekle meşguldü.

— Şimdi izaha vakit yok. Gerçekten kötü bir şey olmadan buradan kurtulmalıyız. Warden aceleyle kontrol odasına girdi. Ekrandan yerlilerin meydandan kaçtığı görülüyordu. Warden kalkış düğmelerine basarken gözü, ekranda ayağa kalkıp saraya doğru kaçan büyük sihirbaza takıldı. Warden gezegenden ayrılmaya niyetli idi. Burada kalan iki kişiyi kurtarmak için başkalarını göndermeyi düşünüyordu.

Gemi yükseldi.

Tablolardan geminin 800 metrede olduğu ve hızla yükseldiği okunuyordu.

Birden Warden geminin kontrolünü kaybetti. Mikrofonlardan birinden bir ses duyuldu.

— Böyle bir şey yapmamalıydın, Warden.

Warden kontrol düğmelerine uzandı. Düğmeler çalışıyor, fakat geminin hareketi düğmelere uymuyordu.

— Hay aksi şeytan, Warden alçak sesle küfretti.

— Şimdi ne olacak? diye sordu sese.

— Aptallar... Sizi saklı şehire indireceğim. Ve orada müthiş kaderinizi çekeceksiniz. Gayet kolaylıkla geminizi gezegen etrafında ebediyyen dönen bir peyk yapardım. Fakat Sara lâzım bana.

Jason tam kontrol odasına giriyordu ki ekrandan kendi gemisini gördü. Gemi diğer geminin yakınına inmişti.

— Evet, şimdi ne olacak?

— Bekleyin, ben söylemeden hiç bir şey yapmayın. Şu anda meşgulüm.

***

Buck bir duvara yaslanmıştı.

— İşte, sana getirdim onları, dedi ses. Bu işi yapmak için kaç bin elektrik devresinin gerektiğini bilmiyorsun sen.

Buck elindeki şişeden bir yudum daha alırken cevap verdi.

— Sen de bu gemilerin içinde biri varken, içeriden kapı açılmadan gemiye asla girilemiyeceğini bilmiyorsun.

14

— Planım basit, dedi Warden. Depo'da küçük bir araba var. Araba yalnız küçük değil, aynı zamanda mekanik olarak çalışıyor. Sadece bir elektrik devresi var. 'Komputer yani şaban bu yüzden arabaya bir şey yapamayacak. Her birinizi bir seferde öbür gemiye götüreceğim. Bu şekilde hepimiz birlikte olacağız.

— Ne demek istediğini anlamıyorum. Komputer arabaya nasıl tesir edemiyecek?

— Gemideki devreler çok kötü. Hepsi kendi komputer sistemine bağlı. Bu şekilde Şaban gemiyi etki altına alabiliyor. Fakat arabada çok basit bir elektrik devresi hariç bütün kısımlar mekanik. Bütün avantajımız bu.

Sara ikna olmamıştı.

— Fakat şimşekleri unutmamalısın.

— Carnaby muhtemelen şimdi bizi gözlüyordur. Yeteri kadar çabuk hareket ederse rampayı indirebilir ve biz de çabuk davranırsak gemiye girebiliriz. Komputer bin tane şimşek çaktırsa bile.

— Ben pek emin değilim bu konuda. dedi, Jason. Zelnak'ın muhteşem sarayında geçen maceralarını ve tarihlerini öğrendiğini, komputer'in istediği vakit çok kötü şeyler yapabildiğini anlattı.

— Bence tek şansımız bu. Tam arabayla gemiden ayrılabilecek kadar bir süre rampayı inik tutarsınız.

Eğer birlikte olmak istiyorsak tek şansımız bu.

— Ben halâ korkuyorum, Bill, diye Sara söylendi.

— Hiç bir şey yapmadan burada açlıktan ölene kadar oturacak mıyız. Ve üstelik öbür gemide daha çok yiyecek var.

Senin gemindeki cihazlar çok daha mükemmel. Bu yüzden daha çok şey yapmak imkânımız olacak. Mesela gezegenden ayrılmamıza engel olursa şehri havaya uçurabiliriz.

Jason'la Warden depoya girdiler. Araba geminin altında arka tarafta bir kompartımandaydı. Warden kabine girdi ve arabayı gemi hareket ederken emniyette tutan yan bağları açtı. Arabayı kompartımandan çıkardı.

— Rampadan ayrılmadan biraz önce rampayı kaldırabilirsin, dedi Warden Jason'a, Sonra gelişimi bekle. Warden, Sara'nın kontrol odasından aşağıya gelişini seyretti. Sara arabanın küçük kabinine girdi. Korktuğu belliydi.

Tam iki gemi arasındaki mesafenin ortasındaydılar ki karşı geminin rampasının indiğini ve Carnaby'nin yere atladığını gördüler. Carnaby rampanın yere varmasını bile beklememişti.

Carnaby zig zaglar çizerek arabaya doğru koşuyordu. Araba ve koşan adam tam yanyana geldiğinde Carnaby'nın bir an önce gidiyormuş gibi yaptığı fakat sonra döndüğü noktaya bir yıldırım düştü.

Warden şaşırmıştı, fakat Carnaby yakına gelince kapıyı açtı. Elektronik beyinci kendini içeriye attı ve öbür uçtaki Sara'nın üzerine düştü.

Warden uzandı ve kapının kolunu kaparak çekti.

— Niye böyle... diye başladı.

— Kilit sistemini ayarladım. Carnaby sözünü kesmişti. Komputer bir veya iki mekanizma kullansa bile bizim sinyalimiz olmadan kapı açılmayacak.

— Hangi mekanizmadan bahsediyorsunuz?

— Şimdi vakit yok, gemine dönelim Warden. Burada çok fazla durduk.

Warden:

— Evet diye fısıldadı ve gaza bastı.

Jason dikkatle olanları gözlüyordu. Araba yıldız sistemi araştırma gemisine doğru gelirken rampayı indirmeye başladı. Warden kısa rampayı hızla açtı ve kapıdan girince frene bastı. Karşı duvara yavaşça çarpıp durdular.

Jason rampayı kaldırmıştı.

Warden Carnaby'ye baktı.

— Şimdi emniyette olduğumuza göre her şeyi baştan itibaren anlatabilirsin. Geminden niye ayrıldın? Biz oraya geliyorduk.

Sara Warden'in sözünü kesti.

— Bu kutudan çıkıp kontrol odasına gitsek.

Biraz sonra kontrol odasında Carnaby'nin teorilerini dinliyordular.

*
* *

Carnaby hayatında ilk defa önem verildiğini hissediyordu. Jason, Sara ve Warden kabinde oturmuşlar, söylediklerinden bir kelime bile kaçırmamak için bütün dikkatleriyle kendisini dinliyorlardı.

Hayatı boyunca emir aldığı kişileri farkında olmadan taklit ederek:

— Bence dedi, bu dağın altına girmek için bir yol bulmalıyız. Komputerin kontrol merkezini orada bulursak en azından komputerin bir kısmını kaparız.

— Veya imha ederiz, dedi Warden.

— Her neyse, yok olmaktan kurtulmak için iyi bir fırsat bulacağız, bu şekilde.

— Tüneller...

— Ne? diye sordu Sara.

— Tüneller diye tekrarladı Warden. Hatırlarsın. Bir kere Buck'ı takip ederek şehrin altında boylu boyuna uzanan bir tünele varmıştım.

Koridordaki odaların hepsi çeşit çeşit cihazlarla doluydu, diye ilâve etti bir süre düşündükten sonra.

Carnaby heyecanlanmıştı.

— Tünel hangi yöne doğru gidiyordu?

— Ne demek istediğini anlıyorum. Eminim ki bahsettiğin dağın altına doğru gidiyor.

— Tek problem oraya tek parça halinde varmak, diye Jason mırıldandı.

— Arabamız var ya! diye Warden cevap verdi.

Sara:

— Bulutlardan nasıl kurtulacağız. Unutmuş olabilirsiniz diye sadece hatırlatıyorum.

— Zigzaglar çizerek hızla gidersek bize isabet ettiremeyecek kolay kolay.

— Ben burada kalıyorum, dedi Jason. Hiç olmazsa burada emniyetteyim.

— Fakat ne kadar süre için diye cevap verdi Warden. Eğer komputer şehre zarar vermeden gemiyi yoketmenin bir yolunu bulursa burada sandviç olacağız.

— Bunu düşündüm dedi Carnaby. Eğer şimdi olduğumuz yerde olmasaydık yeri açabilir ve bizi gömebilirdi, tabiî söylediği kadar güçlüyse. Fakat anlaşılan su kaynağı veya başka bir şey bu meydanın altında bir yerde ki böyle bir şey yapmıyor.

— Fakat biz kontrol merkezine doğru gidersek Şaban maksadımızı anlayacaktır.

— Meselâ komputeri kapatmak gibi dedi Warden.

— Tabiî bu yalnız onun değil şehrinde sonu olacak. Komputer rahatlıkla bu sonucu çıkaracağından, ana görevini yapmak için herşeyi yapacaktnr.

Carnaby ve Warden, 'Komputeri kandırmak için bir yol araştırmaya devam ettiler.

15.

— Buck:

— Evet, ses, ne var?

— Gemiden çıkmaya hazırlanıyorlar. Aşağı rampadan sesler geliyor. Demek ki araba ile dışarı çıkacaklar. Onları yoketmeye hazırol.

— İmha edici arabanın üzerinde pek tahribat yapamaz. Ama tekerleği patlattıktan sonra aynı noktaya ateş ederek delebilirim.

— Sen sadece küçük te olsa bir delik aç, yeter. Delikten bir yıldırım gönderirim. Bir çeşit elbise giyiyorlar. Nasıl bir şey bunlar.

— Uzay elbisesi herhalde. Gezegenler arasında bir tamir yaparken veya elverişli bir atmosferi olmıyan gezegenlere indiğimizde giyeriz.

— Bu elbiselerden daha getirmek için öbür gemiye gidiyorlar. Sara ve Jason Warden'in elbise getirmesini bekliyorlar. Ne yapmak istediklerini anlamıyorum. Ama onları durdurmalısın.

— Jason gemide mi?

— Evet.

— Eğer onunla konuşabilirsem belki bana yardım ederdi. Bunu sağlıyabilir misin, ses.

— Şimdi mümkün değil. Kendi gemine giremediğine göre Warden ve Carnaby'i yok etmen daha önemli. Dur. Kapı açılıyor. Hazır ol.

— Hazırım, dedi Buck, gerektiği anda silâhını çabuk çekebilmek için kılıfın kapağını açtı ve meydanda gemiye doğru yürümeye başladı.

Warden'in arabası gemiden çıkar çıkmaz Buck bağırarak kollarını sallayarak arabaya doğru koştu. Carnaby kendilerine doğru koşan Buck'ı görmüştü. Warden'e gösterdi.

— Hey, Buck geliyor.

— Yıldırımdan nasıl kurtulmuş, anlıyamadım. Dikkatli davranmazsa yakında yıldırımı yer. Bak zigzag falan çizdiği yok. Komputerin yıldırımına iyi bir hedef teşkil ediyor.

Warden arabayı durdurdu ve kapıyı biraz araladı.

— Dikkatli ol, diye bağırdı. Komputer...

Warden cümlesini bitirmeden Buck, geminin yüz metre ötesinde kendini yere atmış ve ateşe başlamıştı.

Arabanın kenarı isabet aldı.

— Fakat, bize ateş ediyor, dedi Carnaby.

— Evet, Şaban kendine bir arkadaş bulmuş. Warden arabayı geri vitese taktı ve gemiye doğru gerilemeye başladı.

— Komputer, ne vadetti de Buck'ı satın aldı, çok merak ediyorum? Öğrenmek için hayatımın bir yılını verirdim.

Buck tekrar ateş etti. Sağ ön tekerlek isabet almıştı.

— Hay aksi şeytan, dedi Warden. Arabayla gemiye doğru gerilemeye devam ederken, araba bir yengeç gibi yalpalıyordu.

— Rampaya çıkmak için dönmek zorundayız, dedi. Warden bu yüzden ömür taraftaki tekerlekte isabet alabilir. Durum çok kötü.

Carnaby bir şey demedi ve ön camı bir kurşun sıyırırken kendini korkuyla geriye attı.

Warden Carnaby'ye bir imha edici uzattı.

— İyi bir nişancı olman şart değil. Sadece silahı Buck'ın bulunduğu tarafa doğru tut ve tetiği bas, gemiye girebileceğimiz kadar bir süre başını kaldıramıyacaktır.

Warden öndeki saydam örtüyü Carnaby'nın silahı uzatabileceği kadar araladı. Carnaby oturduğu koltuktan etrafı gözledi ve Buck'un bulunduğu tarafa rasgele bir iki el ateş etti.

Mermiler Buck'ın arkasındaki duvara isabet etmişti. Warden arabayı ekseni etrafında döndürmeye başladı.

Araba rampaya çıkarken Warden:

— Şimdi de bu taraftan dene! dedi. Warden kapının yavaş yavaş açılmaya başladığını görmüştü. Demek ki Sara ve Jason olanları gözlüyordu.

Tekerleklerden biri patlamış olduğu için rampadan çıkmak çok zor ve yavaş oluyordu. Komputer de boş durmuyordu. Aralanan kapıdan içeri bir yıldırım düştü.

Carnaby tetiğe bir kere daha bastı. Buck eski pozisyonunu değiştirmiş, şimdi bir dizi üzerinde doğrulmuş arabanın sağlam tekerleğine nişan alıyordu.

Araba rampa'nın yarısındaydı.

Carnaby bir daha ateş etti.

— Vurdum onu, diye bağırdı, Vurdum!

— Ne? Warden oturduğu yerden arkaya baktı. Buck meydanın ortasında yere serilmişti.

İkinci kaptan silahını düşürmüştü. Silahına yetişmek için sürünmeye çalışıyordu. Fakat araba artık gemiye girmiş ve emniyetteydi.

Warden örtüyü açtı ve dışarıya atladı.

— Kontrol Odasına dönelim ve sevgili arkadaşımız Buck'ın ne durumda olduğunu görelim dedi.

Sara merdivenlerde Warden'in peşinden gelirken sordu:

— Öldü mü?

— Hayır, zannedersem sadece yaralı. Fakat bir müddet bir şey yapamaz artık.

Aşağıda sahanlıkta, hayatında ilk defa bir adamı yaralamış ve ilk def poligon dışında ateş etmiş olan Carnaby gerçekten hastalanmıştı.

Warden gözleme kabininden baktı. Carnaby'nin atışı Buck'a isabet etmemişti, fakat sağ kolunu, yüzünün sağ tarafını ve saçını yakacak kadar yakınından geçmişti.

İkinci kaptan acı içinde kıvranıyordu. Warden içinde bir acıma duydu. Fakat bu adamın komputerle işbirliği yaparak kendilerini öldürmek istediği düşüncesi aniden bütün benliğini sardı. Gözleme kabininden uzaklaştı.

— Neyse, şansımızı bir kere daha denemeliyiz.

Sara gözleme kabinine girdi ve mürettebatının ikinci kaptanını gözlemeye koyuldu, Bir şey demedi. Kımıldamadan Buck'ı seyrediyordu.

Jason içkisine devam ediyordu. Perişan ve sararmış bir benizle sahanlıkta duran Carnaby'ye:

— Carnaby, dedi alayla, bugün gerçekten büyük adamsın.

Carnaby, Jason'a kızarak baktı.

— Kes sesini Jason, diye Warden bağırdı.

— Bill! diye bağırdı Sara, gözleme kabininden, buraya gel , dışarıda bir şeyler oluyor.

Warden aceleyle kabine girdi ve dışarıya baktı.

Buck korkulu gözlerle etrafına bakıyordu. Geri geri gemiye doğru sürüklemeye çalışıyordu kendini. Warden adamın

bir şeyler söylediğini yahut bağırdığını görüyor fakat ne olduğunu anlayamıyordu.

Tam komputerin gemiyi etki altına almasını göze alarak dış radyo alıcılarını açacaktı ki dışardaki hava bembeyaz oldu. Bir an körleşmişlerdi. Warden kendini kabinden dışarıya attı. Koşarken kontrol masasına çarpmıştı. Durduğunda gözlerini oğuşturuyordu. Gözlerini açtığında sadece uçuşan yıldızlar gördü.

— İyi ki örtü açık değildi diye söylendi kendi kendine.

— Ne oluyor? diye Sara sordu. Radyo alıcıları açık olmamasına rağmen dışardaki gökgürültüsü baygın bir inilti şeklinde duyuluyordu.

— Şaban'ın şimşeklerinin piri, diye cevap verdi Warden, ve zannederim ki sayın Mr. Buck girdiği bu alışverişten pişman çıktı. İkinci bir aydınlanma oldu ve bir gürültü duyuldu. Bir daha, bir daha...

Sara kabine koştu ve saydam örtüden dışarıya baktı.

— Buck ortalıkta yok. Sadece siyah bir yığıntı...

Kabinden çıktı. Gözleri şaşkınlıkla açılmıştı:

— Yoksa...

Warden başını salladı. Sonra uzaklaştı.

Dışarıda sakin bir yağmur başlamıştı.

— Şehri de çok temiz tutuyor, diye söylendi Warden kendi kendine.

16.

Carnaby koşmaktan şişmişti. Sara yorgunluktan perişan bir vaziyette kendini merdivenlere attı. Yere uzanmış hızlı hızlı nefes alıyorlardı. Komputer'in kontrol odasını bulacaklarını umdukları koridora giden merdivenin başındaydılar .

— Jason nerede? diye Warden sordu.

— Meydanda koşarken göle çok yakındı zannederim, diye Carnaby cevap verdi. Bir büyük bir dalganın arkasından geldiğini gördüm.

— Göle yaklaşmanın tehlikeli olduğunu bilmeliydi, dedi Warden. Fakat yine çok üzgünüm Sara.

— Jason, sadece mürettebatından biriydi, aşığım değildi diye kızarak, cevap verdi Sara. Ve unutma, birbirimizden ayrı olarak ve yön değiştirerek koşmalıyız ki komputerden kurtaralım kendimizi.

— İki kişi gitti, dedi Carnaby, belki de daha çok. Bak! Yukarıya baktılar. Merdivenlerin üstünde yoğun bir bulut teşekkül etmiye başlıyordu.

— Sen hiç yorulmaz mısın. Şaban? diye Warden bağırdı. Warden taşıdığı torbayı kaldırdı içindeki yemek özü kutularını ve el fenerini yere boşalttı. Torbayı buluta doğru sallayarak dağıttı.

— Daha yüksek tavanlı bir yerde görürüm halinizi, Warden! diye ses bağırdı.

— Sen git yarattığın karıncaların kaç milyon olduğunu say.

Warden Sara'nın ayağa kalkmasına yardım etti.

— Çabuk olun, dedi, gidelim. Carnaby'ye işaret ederek merdivenlere doğru yürüdü.

Merdivenlerdeki ışıklar titredi ve sonra karardı.

Sara bir çığlık attı.

— Size yardım etmiyeceğim, dedi ses, uyarıyorum sizi, geri dönün.

— Ya, geri dönelim de yumurta gibi kızaralım ha dedi Warden, uyardığın için teşekkürler. Çünkü gittiğimiz yere vardığımızda seni kapatmaktan çok büyük bir haz duyacağım.

— Ben de, dedi Carnaby.

— Ben de öyle, dedi Sara.

Sonra komputer bağırmaya başladı. Her taraftan çığlıklar geliyor ve gittikçe artıyordu. Warden'in kulakları çınlıyor, gözbebekleri yuvalarından fırlıyacakmış gibi oluyordu.

Warden kulaklığını kapattı. Gürültü azalmıştı. Fakat bu sefer de diğerleri ile konuşma imkânı kalmamıştı. Warden el fenerini yaktı ve yürüdükleri yöne doğru tuttu.

Komputerin feryadı devam ettiğinden üçü de kulaklıklarını kapatmışlardı.

Warden dikkatle tavanı gözlüyordu. Arada sırada elindeki çuvalı sallıyarak, teşekkül eden bulutçukları dağıtıyordu.

Feryat bitmişti. Sesin bittiğini kulaklıkları kapalı olduğu için duymadılar. Fakat hissettiler. Komputer sessizdi ve bir şey yapmıyordu. Fakat bir an dikkatsiz olsalar kendilerini yakalayacağını biliyordular.

Merdivenlerin sonunda Warden diğerlerine işaret etti.

— Yuvamıza giden yolun ilk durağı olan kontrol odasına gitmek için bu tarafa döneceğiz.

— Ha ha, dedi Sara. Yüzü anormal derece beyazdı.

— 5 metreden daha yüksek olan odalara girmeyin, diye Warden iki arkadaşını uyardı. Sıçrasam bile bulutçukları dağıtamam çünkü. Sevgili komputerimiz yıldırımlarından birini yollamaktan çekinmeyecektir.

Sessizce koridora doğru yürüdüler. Warden tavanda hava hareketi yaratmak için arada sırada çuvalı sallıyordu.

Bir saat kadar sonra mola verdiler. Warden başlığının yüzünü açarak su içti. Carnaby odalardan birine bakıyordu. Sara soldaki, Carnaby sağdaki odalara bakarak kontrol merkezi olabilecek bir yer arıyorlardı.

— Sence daha ne kadar yürümemiz gerekiyor, Carnaby? diye sordu Sara.

— Bilmem ki, diye ufak tefek adam cevap verdi. Aradığımız yer belki bitişikteki oda belki yirmi kilometre ilerde.

— Belki de kontrol odası diye bir yer yok, diye Warden çuvalla bir bulutu dağıtırken söze karıştı.

— Kontrol odası diye bir şey yok! Komputer'in sesi duyuldu.

— Öf, kes sesini. Senin dediklerine inanacak değiliz herhalde, diye bağırdı. Saray'a Komputer cevap vermedi.

Her odanın önünde durup kontrol merkezi olup olmayacağına bakarak koridorda yürümeye devam ettiler.

— İşin kötü tarafı kontrol odasını bulsak bile neye benzediğini bilmiyoruz.

— Ben neye benzediğini tahmin edebiliyorum. Kaptan Warden, diye Carnaby cevap verdi.

Bir parça taş olsa bile büyük bir şey olmalı ve yakınında ve üstünde şalterler olmalı.

— Anlattığın gibi olması şart değil, dedi Warden? Arasında yürüdüğümüz duvara gömülmüş te olabilir.

— Molekülsel de olabilir, dedi Sara.

— Ne olursa olsun bulacağım, diye ısrar etti Carnaby ve kendi kendini imha etmesi için programlayacağım. Küfretti.

Sara şaşırmıştı.

— İlk defa küfrettiğini duyuyorum. Hem de bir makinaya. Oysa en büyük aşkının makinalar olduğunu sanıyordum.

Yürüyüş saatlerce sürdü. Her odayı kontrol etmek zorunda olduklarından yavaş ilerliyorlardı.

Elindeki çuvalı yerde sürükleyen Warden.

— Ne kadar geldiğimizi bilmiyorum, dedi ama yürümekten bıktım.

— Yürümeye ve çuvalını sallamaya devam et, diye Sara gülümseyerek cevap verdi.

Yürümelerine devam ettiler.

Koridorun sonunda yüksek kubbeli geniş bir yere gelmişlerdi. Warden bu yüksek kubbeli odaya girerken «Oh» diye bağırdı ve kendini geriye doğru attı. Sara'ya çarpmış ve onu yere yuvarlamıştı. Odaya göz kamaştıran bir ışık yayıldı ve Warden'in basacağı yere bir yıldırım düştü.

— Bizi bekliyormuş, dedi sara.

— Tabi, dedi Warden Sara'yı yerden kaldırırken. Şimdi bizim için özel olarak hazırlanmış iki üç küçücük bulut odanın tavanında dolaşıyordur. Aynı zamanda biz de bu odadan geçmek zorundayız.

— Geri dönmüş olamaz, dedi Carnaby.

— Belki de bir şeylere yaklaşıyoruz.

— Ben de öyle sanıyorum, diye cevap verdi Carnaby. Baktığımız son odalarda öncekiler gibi büyük parlak cihazlar yok. Sadece mobilya ve benzeri şeyler. Bekleme veya oturma odası gibi yerlere benziyor.

— Yoksa bazı şeylere hazırlanmış odalar mı? diye sordu Warden.

— Belki de, diye Carnaby manoton bir sesle cevap verdi. Warden'den torbayı aldı ve havada salladı.

— Bunu kaçırdım dedi Warden, dikkatim azalıyor.

— Bu odada acaip şeyler var, dedi Sara elindeki fenerin ışığıyla hafif aydınlanan odada ki eşyalar gölgeli hatlarla farkediliyordu.

Warden gölgeli odaya bakmak için yürürken.

— Ne demek istiyorsun? diye sordu.

— «Buradan ilk gidenler» bunlar. Komputerin sesi basık tavanlı holde yankılandı.

— Burada mı? Üçü birden haykırdı.

— Uyuyorlar, diye cevap verdi ses en sonunda.

— Hey, dedi Warden düşünmeden, eğer onlar burada uyuyorsalar yapacağımız şey bir ikisini uyandırmak ve bu allahın belası komputeri kapattırmak.

Sara cevap verdi.

— Oh, tabii, ya dostane davranmazlarsa ne olacak? Ya bizi nefis bir yemek gözüyle görürlerse?

— Oh, dedi Warden, öyle ya.

Carnaby, Sara'daki sinirliliğin aksine yüksek bir kahkaha attı.

— Aynı zamanda uzun zamandır burada olduklarına göre bitkisel hayat yaşıyor olmalılar. Oda sıcaklığı normal olduğuna göre dondurulmuş olamazlar. Bize yapacak şey, koşarak bu odadan geçmek kalıyor.

— Ayrılalım, dedi Warden onlara. Hızlı koşun, dışarıda olduğu gibi. Ev sahibesiyle karşılaşırsanız, gülümseyerek selam verin, fakat durmayın.

17.

Warden yüksek kubbeli geniş odanın kapısından hızla sağa doğru atladı ve koşmaya başladı.

Warden, Sara ve Carnaby'nin ayrı ayrı yönlerde atılışlarını işitmişti. Ellerinde lâmbalar vardı, koşarlarken duvarlara düşen ışık ve gölgeler çılgınca görüntüler oluşturuyordu.

Uzun kutu gibi koltuklar arasından koşarak geçti. Kimseyi göreceğini ummuyordu ve bunların şehri inşa edenlerin sadece dinlenme yeri olduğunu biliyordu. Koltuklar arasında yön değiştirirken, koltuklara da bakıyordu, yarım düzüne kadarını gördükten sonra etrafına bakmadan son hızla koşmaya verdi kendini. Sara'nın elindeki ışık, ayrıldıkları koridorun aşağı yukarı karşısında başka bir koridorun girişini aydınlatıyordu.

İlk olarak Warden kendisini attı. Yerde bir süre yuvarlandı ve sonra durarak doğruldu. Bu sırada önde Sara arkada Carnaby'de koridora varmışlardı. Carnaby hemen eline çuvalı almış havada sallıyordu.

Sara:

— Onları gördün mü? Diye sordu. «Evet» manasına Warden başını salladı.

— Neye benziyordular? diye Carnaby merakla sordu.

— Ölmüşler mi? diye Sara soruya devam etti.

— Burada koltukta olanlar sadece kemikler. Diğerleri buradan gittiğine göre canlılarıyla karşılaşamayacağız.

— Oh... dedi Sara.

Warden Carnaby'den torbayı aldı ve yürümesini işaret etti. Warden Sara'nın elinden tutarak koridorun derinliklerine doğru yürümeye başladılar.

— Halâ kontrol merkezini bulamadık, dedi Warden.

— Havanın ısındığını farkettin mi? diye sordu Sara. Diğerleri gibi o da uzay elbisesinin yüz kısmını açtı.

Arkalarından boğuk bir gürleme geldi ve koridorun karanlıklarında yankıladı.

— Bu gürleyen ne? Diye Warden biraz ileride yürüyen Carnaby'ye sordu. Fakat o da aynı şeyi sormuştu aynı anda.

— Acaip diye söylendi Warden. Son zamanlarda komputer bulut yapmadı hiç. Şimdi ne hazırlıyor acaba?

Büyük bir gürleme ve çatırtı koridoru sarstı. Yer kabarmıştı.

Dev bir titreşim onları yere yuvarladı.

— İşte hazırladığı! diye Warden kendi sorusuna cevap verdi. Ayağa fırladı Sara'yı da ayağa kaldırarak omuzlarına attı ve ileri doğru koşmaya başldı.

— Koş Carnaby, diye bağırıyordu Warden. Şaban şimdi de deprem yaratmak peşinde.

Carnaby cevap vermeye lüzum görmedi. O da Warden ve Sara'nın arkasından koridorun karanlıklarında koşmaya başladı.

Arkalarından tavanın bir kısmı çökmüştü. Sonra bir diğer titreşim dalgası geldiğinde zemin ayaklarının altında kaydı.

Biraz önce ayrıldıkları karanlıklarda, yerde bir yarık açıldı. Warden geriye baktığında bu çatlaktan çıkan lavların ince parlak bir şerit halinde yayıldığını gördü.

Warden, ciğerlerinin artık patlayacağını hissettiği ana kadar koştu, on dakika sonra biraz nefes almak için durdu. Nefes alırken ciğerleri ağrıyordu. Biraz sonra Carnaby göründü.

— Bu kadar hızlı koşabileceğimi hiç sanmıyordum, dedi Warden. Carnaby kendini yere, Warden'in yanına attı yüzükoyun.

Sara, torbayı havada sallamaya başlamıştı.

— Bence bunu boşuna yapıyorum dedi, zannederim komputer *şimdi başka şeyler planlamakla* meşguldür.

Warden'in omuzları hala o panik halinde kaçışının etkisiyle sarsılıyor, hızlı hızlı nefes alıyordu. Warden bir gözünü açtı ve Sara'ya baktı, fakat bir şey demedi.

— Bir kaç kilometre koşmuş olmalıyız, dedi Sara neşeli olmaya gayret ederek. Fakat gözleri ışık çizgisinin arkasındaki gölgelere takılıydı.

— Evet, dedi Warden, uzandığı yerden kalkıp otururken. Fakat kendimizi emniyette hissedebilmek için bir kaç kilometre daha gitmeliyiz. Koridorun derinliklerine baktı. Lavların geldiği kısımda bir ateş kızıllığı görünüyordu.

— Gidelim, dedi ayağa kalkmaya çalışırken. Havanın sıcak olması problem değil. Fakat bu allahın belası şey çoğalırsa, bu koridor bir nehir gibi olur. Bu ateş nehrinde yüzmek te hiç hoş bir şey olmasa gerek.

Konuşmadan koridorda koşmaya başladılar.

Warden devamlı arkasına dönerek koridoru gözden geçiriyordu. Lavlar *hâlâ koridorda* akmasına *devam ediyor,* yan odalara da akıyordu. Bazen odalardaki yanabilen eşyalarla temas edince alevler de göze çarpıyordu.

«Bu bir cinayet» diye düşündü Warden «Fakat öylesine sessiz» Komputerin saatlerden beri sesinin duyulmadığını hatırladı. Belki de zaman kendisine uzun geliyordu. Komputerin hazırladığı yeni hileleri merak ediyordu.

İleride karanlıklar içinde nokta halinde bir ışık görünüyordu. Koşmasına ara vermedi, fakat komputerin belki de kendilerini iki lav nehri arasında yakacağı korkusu br yılan gibi beynine çöreklendi.

Koşmasına devam ederken, Warden ışığın titremediğine dikkat etti. Bu beyaz bir ışıktı.

Arkalarında, koridorun en geri kısımlarında bir patlama oldu. Patlamanın şiddetiyle üçü de sersemlemişti.

Warden kulaklarını elleriyle kapadı.

— İleriye bakın diye bağırdı diğerlerine.

— Işıklar, diye soluyarak bağırdı Sara.

Carnaby birden olduğu yerde durdu. İlerideki ışıklara baktı.

Warden de durdu.

— Ne var Carnaby? diye sordu. Bu komputerin başka bir tuzağı mıdır diyorsun.

— Daha önce komputerle konuşurken, servis mekanizmalarından bahsetmişti. Önceleri bunlara sahipse bize karşı kullanmaması acaibime gitti. Sonra belki de bu makinalar kontrolunda değildir diye düşündüm. Bence ilerideki ışığın anlamı bu. Herhalde burası komputerin kontrolu altında olmıyan bir bölge. Burada ona karşı kullanabileceğimiz bir şey bulacağız herhalde.

— Öyleyse gidelim, dedi Warden.

Yeniden koşmaya başladılar. Kısa bir süre sonra tekrar yüksek kubbeli geniş bir odaya gelmişlerdi. Bu oda aydınlıktı. Sıra sıra oval ekranlar ve duvarda binlerce düğmeler vardı.

Warden odaya girdi Bir yere çarpmamak için dikkat ediyordu. Yukarıya baktı. Tavan otuz metre kadar yükseklikteydi çeşitli seviyelerdeki raylı metal bandlarla odanın her yerine gitmek mümkündü.

— Burası bir çeşit kontrol odası, dedi Carnaby

Carnaby ve Sara da Warden'in arkasındaki odaya girmişlerdi. Sara etrafına bakınıyordu.

— Fakat neyi kontrol ediyor, diye sordu. Konsollardan birinin üzerindeki düğmeye basmak üzereydi ki, Warden:

— *Şimdilik hiç bir şeye dokunmayın diye uyardı.*

Üçü birden odanın ortasındaki makinaların oluşturduğu odanın etrafında dolaşmaya başladılar.

— Buraya bakın! diye Warden konsollardan birinin arkasından bağırdı.

Warden'ın olduğu yere doğru yürüdüler. Bir iskelet yüzükoyun yerde uzanmış yatıyordu.

— Bizim şaban'ın efendilerinden biri, dedi Warden. Halâ uyuyor.

— Bunlara ne olduğunu merak ediyorum, diye söylendi. Parmağı kemiklerden birine kazayla dokununca bütün iskelet toz haline gelmişti.

Yerdeki manzarayı görünce Sara iğrenerek geri çekildi.

Warden, Sara'nın elindeki prizmaya bakarak :

— Güzel bir şey dedi, neye yarıyor acaba?

— Bakalım dedi Carnaby. Parlak prizmayı Sara'dan alarak kontrol konsoluna doğru yürüdü. Prizmayı elinde tekrar tekrar çevirerek, konsolu uzun bir süre inceledi.

— Şu yarığa bakın, dedi Carnaby. Metalik pirizmanın oraya uyacağını görüyordular.

— Bu masayı kontrol için bir anahtar olabilir, dedi Carnaby. Bu yaratık elinde bu şeyle masaya uzanmaya çalışıyormuş gibi geliyor insana.

Carnaby kontrol masasına eğildi ve elindeki prizmayı yarığa itti. Prizma yuvasına mükemmelen oturmuştu.

— Tamam dedi Warden, ya şimdi?

— Deneyeceğiz diye cavap verdi Carnaby. Düğmelerden birine bastı. Giriş kapıları, duvardaki yuvalardan çıkarak sıkıca birbirine geçti.

— Bu lavların buraya girmesini bir müddet önleyecektir, diye hatırlattı Warden.

— Eğer eskisinden daha hızlı akmıyorsa bir müddet burada emniyetteyiz, dedi Carnaby. Eğer burası konrol odası ise gerçekten, komputer lavların buraya gelmesini istemeyecektir. Tahmin ederim ki şimdi tüneli tıkamıştır. Buraya varmış olduğumuzu bilir herhalde.

Carnaby bir diğer düğmeye bastı. Ekranlardan biri karşısındaki duvarı aydınlattı. Bir yarıktan bir küb düştü.

Warden ekranın altındaki tabloya doğru yürüdü. Tabloda pek çok küçücük kübler vardı. Yeni düşmüş kübü aldı.

— Bu komputerin bir hafıza bloğu olabilir, ya da herhangi bir şey için emir sırasıdır, dedi Carnaby.

Parmaklarını yavaşca kübün üzerinde gezdirdi.

— Üzerin de çizgiler var.

Elektronik beyin uzmanı ekrana baktı.

— Tamam dedi. Bloğu aldı ve masadaki bir panele geçirdi. 'Küb içeri düşer düşmez ekranda bir görüntü oluşmaya başladı.

Ekranda ışık hareket ve ses vardı.

— Bundan hiç bir şey anlıyamıyorum, dedi Sara.

— Bizden ayrı yapıda oldukları açıkça belli. Işığı da başka türlü görüyorlardı herhalde. Bunun bir çeşit mesaj olduğu belli. Fakat ne?...

Mesaj bitti ekran karardı. Carnaby tekrar uğraşmak gerek, dedi Sara.

— Eğer bu, gemide elimde olsaydı...

— Buna imkan yok, Carnaby diye Warden sözü kesti. Tabloda ki diğer düğmelere bakıyordu. Warden.

— Şuradaki büyük düğme neye yarıyor acaba?

Carnaby döndü:

— Dur...

Warden düğmeye bastı.

— Bu bölgenin kontrolünü geri verdiğiniz için teşekkürler! dedi bir ses yukarıdan.

Sara sarardı. Warden'de.

— Zennedersem bu ana kontrol odası değil, diye kekeledi Warden. Bulutçuluklar oluşuyor mu diye dikkatle tavanı gözlüyordu.

— Evet burası kontrol odası, pek çok kontrol odasından biri. Burası «Buradan ilk gidenler» ayrılmadan bir müddet önce kontrolumdan çıkarılmıştı. Fakat şimdi tekrar sistemimden bir parça. Bir kere daha bütün haline geldim.

— Yani, diye Warden ümitle sordu. Şimdi bir makine olduğunu, aldığın emirleri yerine getirmekle yükümlü olduğunu bildiğini mi demek istiyorsun.

— Demek istiyorum ki daha önce yok edilen fonksiyonlarımı geri verdiniz bana.

Carnaby meraklanmıştı.

— Niye sisteminin bir kısmı senden ayrılmıştı.

— «Buradan ilk gidenler» in kurultayına sunduğum tohumlar rüya alemine götürdü onları. Bu tohumlar beni inşa edenlere bir hediyeydi. Uzun müddet uyudular ve güzel rüyalar gördüler.

— Yani afyon gibi bir şey, dedi Sara.

— Evet, diye cevap verdi ses. Fakat sahiplerimden bazıları bu ilk hediyemi reddettiler ve bana teşekkür edeceklerine beni hayatımdan mahrum etmeye kalktılar. Bu bölümü kapattılar. Öbür bölümlerimi de kapatmak istediler ama onlar da uyudular en sonunda.

— Şimdi ölmüşler mi? dedi Warden.

— Sadece uyuyorlar. dedi ses? Şimdi uyumaya başlayabilirsiniz buraya gelmemeniz ihtar edilmişti size.

Warden kulaklıklarından Carnaby'nin bağırdığını duydu.

— Seni bu düğmeyle açtık, yine bu düğmeyle kapayabiliriz.

Carnaby kendini büyük düğmeye doğru attı.

Uzay araştırma gemisi gezegeni incelemek için günlerce gezegenin etrafında döndü. Hava nefes almaya elverişli ve gezegen sakinleri de medeni göründüğü için uzay adamı inmeye karar verdi.

Çok güzel bir kıyının yanındaki şahane manzaralı dağın eteklerine kurulmuş olan büyük bir şehrin geniş meydanı üzerine geldi. Elektronik cihazlara göre dağda son bir yıl içersinde volkanik hadiseler olmuştu. Fakat yine de buraya inmek uygundu.

Spra'nın oğlu Spra gemisini meydana indirdi ve hemen gemiden çıktı. Meydanda bulunan şehirliler, geminin içinde sağa sola kaçışmışlar ve gözden kaybolmuşlardı, Fakat Spra, bir müddet sonra gemiyi görmek için geleceklerini biliyordu.

Büyük bir hâzla etrafına baktı. Sömürge olarak kullanılabilecek böylesine uygun bir dünya bulması şirketteki durumunu çok sağlamlaştıracaktı. İhtiyarlar konseyi çok memnun olacaktı bu keşife.

Spra üç metre uzunluğundaki vücudunu kaşıdı ve neşeyle, yürüyüşünü kolaylaştırmak için bir koluyla kuyruğunu düzeltti.

Güneşin ılık olduğuna memnundu. Spra, bir saray ya da tapınak olduğunu tahmin ettiği meydandaki en şaşaalı yapıya doğru yürüdü. Bu binayı özel karargâhı olarak kullanmayı düşündü.

— Selamlar, dedi bir ses, kendi öz dilinde, Rssce, yuvan her zaman temiz olsun.

Spra çabucak etrafında bir göz gezdirdi. Meydanda kendisinden başka kimse yoktu.

— Kimsin, diye sordu,yahut nesin?

— Ben bu gezegenin Tanrısıyım. Bana «En Yüce Yumurta» diye hitap edebilirsin.

SON